
İçindekiler

- Kriz ve Devlet.....	1
- Toplumsal ve Siyasal Gündem'den	5
- Sosyalist Hareketlerle İlişkiler ve Komünistlerin Birliği.....	14
- Daha Etkin, Daha Yaygın, Bir Söz ve Eylem İçin.....	18
- Kentsel Siyaset Yerel Yönetimler - N. Fırat.....	25
- Şimdi Sıra Maden Şirketini Çaldağından kovmaya geldi - Kerem Doğan.....	28
- HDK ve HDP Üzerine Düşünceler - İsmail Dokumacı.....	30
- Unutmayacağız, Affetmeyeceğiz! - Yusuf Erdem.....	32
- “Zamanlaması Manidar” Bir Kavga - Fahri Pamir.....	34
- Gizli Trans-Pasifik Ortaklık Anlaşması (TPP) -	38
- Komünist Partisinin Proleter Devrimindeki Rolü Hakkında Karar.....	42
- Kriz yeni bir döneme girerken - Jerome Roos / ROARMAG.ORG.....	48
- “28 Kanunisanı’yi Unutma” - Selahattin Koçak.....	50
- TIR’lar ve “Adalet”- Hüseyin Habip Taşkın.....	52
- Rojava Toplumsal Sözleşmesi.....	53
- Ağır Hüzün.....	

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir
Baskı tarihi: Şubat 2014
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık,
Dvutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
Blok No: 145 Topkapı-İstanbul
Tlf. 0212 577 54 92

İletişim:

Web. www.sozveeylem.org

İstanbul-Bağlarbaşı mah. ortameydan sok.
6/1 Maltepe

İzmir: 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir

Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk.
No:21 Kat:1 Turgutlu

Söz ve Eylem’de Gündem

Kriz ve Devlet

Bölgede son üç yıldır yaşanan gelişmeler, derinleşme eğilimini koruyan ekonomik kriz, büyüyüp keskinleşen rekabet ve bunların egemen sınıf içinde yol açtığı çatışma, geline nokta bir yürütme krizine dönüşmüş durumda. Son dönemde birbirini ardına patlak veren rüşvet ve yolsuzluklar bu çok boyutlu çatışmanın su yüzüne çıkmış görünümleridir.

Rüşvet ve yolsuzluk kapitalist ekonomiye içkindir ve uluslararası bir karakter taşır. Bu iki olgu, kapitalist rekabetin araçları ve sonuçlarıdır. Kapitalist toplumda devlet, egemen sınıf adına önemli ekonomik olanakları elinde bulundurur. Bu olanakların en önemlilerinden biri devlet bütçesidir. Kapitalist sistemde bütçe gelirlerinin büyük bir kısmını işçi ve emekçilerden alınan dolaylı, dolaysız vergiler ve harçlar oluşturur. Türkiye’de işçi ve emekçilerden alınan dolaylı, dolaysız vergilerin, bütçe gelirlerinin toplamına oranı % 80 civarındadır. Burjuvazinin kurumlar vergisi adı altında ödediği vergilerin oranı ise % 8’i geçmez. Ayrıca küçük ya da büyük bütün burjuva kesimlerin vergi kaçırdıkları, vergi vermemek için türlü yollara başvurdıkları, vergi iadesi aldıkları, hemen herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

Kısacası işçi ve emekçiler, onları baskı altında tutan, sömürölmelerinin koşullarını sağlayan ve süreklileştiren egemen sınıfın egemenliğinin aygıtı olan devletin finansmanını da kendileri üstlenirler. Devlet, işçi ve emekçilerden vergi

adı altında sızdırdığı artı-değerin bir kısmıyla kendisini finanse ederken, bir kısmını da ihale, kredi adı altında egemen sınıfın üyeleri arasından dağıtır.

Devletin elinde bulundurduğu ikinci önemli ekonomik kaynak, araziler, yer altı ve yer üstü zenginlikleridir. Bu kaynakların burjuvaziye dağıtımını da, büyük bir rant kaynağının bölüşümüdür. Rüşvet ve yolsuzluk devletin elinde tuttuğu bu ve benzeri ekonomik kaynakların yeniden dağıtımının vazgeçilmez araçlarıdır. Başka bir deyişle, burjuvazinin günlük işlerini yürüten bürokrasiye, işlerini takip eden ve kolaylaştıran profesyonel burjuva politikacılarına bütün bunlar karşılığında ödediği bedellerdir.

Belki de rüşvet ve yolsuzluğun toplumsal kabulü, bu gerçeğe dayanmaktadır. Kapitalist ekonomilerin büyüme dönemlerinde burjuvazinin çeşitli grup ve fraksiyonları, devletin elinde bulundurduğu bu olanaklardan güçleri oranında yararlanırlar. Bu yararlanmanın araçları olan rüşvet ve yolsuzluk da sorunsuz işler. Ancak ekonominin daraldığı, paylaşılacak pastanın küçüldüğü dönemlerde rekabet, savaşa dönüşür. Bu savaşın bir aracı olan rüşvet ve yolsuzluklar da bir bir ortalığa saçılır.

Bu genel belirlemelerin ışığında, bugün burjuvazi içinde sürmekte olan çatışma ele alındığında altının çizilmesi gereken en önemli husus, rüşvet ve yolsuzlukların, yaşanmakta olan çatışma ve bunun yol açtığı yürütme krizinin bir nedeni değil, onun kendini ortaya koyuş biçim-

lerinden biri olduğudur. Krizin gerçek nedenleri ise, kapitalist sistemde yaşanan çalkantılar ve bunların iç politikadaki etkilerinde aranmalıdır.

Söz ve Eylem’in Ocak 2014 sayısında Türkiye burjuvazisinin emperyalist hayalleri ve bu hayallerin suya düşüşü ele alınmıştı. Orada burjuvazinin Tunus, Mısır, Libya ve Suriye’deki gelişmeler üzerinden kurduğu emperyalist hayallerin, emperyalist güç odakları arasındaki uzlaşma ve bu uzlaşmanın bölgede yol açtığı gelişmelere bağlı olarak nasıl kursağında kaldığı, ayrıntılı olarak ele alındı. Bölgedeki emperyalist paylaşımın baş aktörü olan ABD ve İsrail açısından, AKP’nin artık güvenilir bir partner olmadığı yine bu süreçte netleşti. Aynı dönemde patlak veren Haziran başkaldırısı, AKP’nin içeride de irtifa kaybettiğinin açık belirtisi oldu. Yine bu dönemde başta ABD olmak üzere, emperyalist devletlerin, yaşanan krizi bağımlı ekonomilere ihraç etmek üzere harekete geçmesi, Türk ekonomisindeki kırılmalığı daha da arttırdı. Türkiye’nin kara parayı aklama trafiğı önemli ölçüde denetim altına alındı. “Sıcak” para girişı kısıtlandı. Ekonominin son motor gücü inşaat sektörü, alarm vermeye başladı. Bunlara Dolar ve Euro’nun önlenemeyen yükselişı ve zorunlu faiz yükseltmesi eşlik edince, kavga daha da keskinleşerek bir yürütme krizine dönüştü.

Ortaya serilen rüşvet ve yolsuzluklar, yürütme krizinin gerçek nedenleri olmasalar da, krizi görünür hale getirdiler. Yürütülen rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarında şu iki “ayrıntı” dikkat çekicidir.

Birincisi, rüşvet ve yolsuzluk ağının doğrudan yürütme eliyle ve onun kontrolünde işlemesidir. AKP oniki yıllık iktidar döneminde birçok alanda olduğu gibi, devletin ekonomik olanaklarını da kendi elinde tekelleştirdi. Bu aynı zamanda rantın (ihaleler, krediler, araziler, madenler, sular vb.) dağıtımının da tekelleşmesidir. Bu durum rantın bölüşülmesine yönelik rekabet ve çatışmayı, yürütmeyi de içinde alacak biçimde büyümüş ve rekabet savaşını ik-

tidar “yanlılarıyla”, iktidar “karşıtları” arasında bir savaşıa dönüştürmüştür.

İkinci önemli nokta; Rüşvet ve yolsuzlukların ortalığı dökülmesinde yaşanan farklılıktır. Bugüne kadar rüşvet ve yolsuzluklar bürokrasiden çeşitli kanallarla sızdırılan belgeler üzerinden savcıların harekete geçirilmesi biçiminde sürerken, bugün bu süreç, medyanın önemli bir kısmının yürütmenin elinde tekelleşmesi, diğer kısmının ise baskı ve denetim altına alınmış olması nedeniyle doğrudan devlet, yani savcılar vasıtasıyla ve büyük bir gizlilik içinde yürütülmektedir. Bu, yaşanan krizin niteliğini ortaya koyan önemli bir noktadır. Ayrıca, sadece rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarının değil, Türkiye’nin bölgede kendine biçtiğı rolün gereğı olarak giriştiğı gizli operasyonların (Suriye’deki İslami gruplara silah taşıyan MİT tırları vb.) deşifre edilmesinin bizzat savcılar tarafından yürütülmesi, aynı zamanda, operasyonların uluslararası bir boyutunun olduğunu, yaşanmakta olan krizin basit bir rant kavgası, AKP – Cemaat çatışması olmadığını ortaya koymaktadır.

Kriz ve Sosyalist Hareket

Sosyalist hareketlerin gerek yaşanmakta olan krize ilişkin, gerekse krizin devletle ilişkilendirilmesindeki yaklaşımları oldukça sorunludur.

Önce şunu belirtmemiz gerekiyor: Yazının asıl konusu doğrudan devletin niteliğı ve işlevi değil, yaşanan krizin devletle ilişkilendirilmesinde ortaya çıkan eğilimler ve bunların devlet sorunuyla olan bağlantılarıdır. Biz de sorunu bu çerçevede ele alacağız.

Sosyalist hareketlerin yaklaşımındaki ilk sorunlu alan, mevcut çatışmanın basitçe bir AKP – Cemaat çatışması, daha dar anlamda bir Erdoğan – Gülen çatışması olarak ele alınmasıdır. AKP ve Cemaat’in burjuvazinin farklı fraksiyonlarını temsil ettiklerinden hareketle böyle bir çatışmadan söz etmek pekala mümkündür. Ancak çatışmaya yüklenen anlam, bu çerçeveyi aşılıyor. Çatışmanın devletin ele geçirilmesi ola-

rak ele alınması, bir “paralel devletten” “derin devletten” söz edilmesi, çatışmayı bir çıkar çatışması olmaktan çıkartarak, ona, devleti ele geçirmeye yönelik bir misyon yüklüyor.

Herşeyden önce Cemaati salt bir burjuva fraksiyon ya da çıkar grubu olarak nitelendirmek eksik bir yaklaşımdır. Cemaat 12 Eylül'den bu yana devletin yeniden dizaynında, özellikle etkinliği azalan Kemalist ideolojinin Sünni İslam’la sentezlenerek yeniden örgütlenmesinde önemli bir rol üstlenmiştir. Bu özelliğiyle cemaat 1930’lu yıllarda aynı işlevi (Kemalist ideolojinin oluşturulması) farklı bir biçimde üstlenmiş olan “Kadro” hareketine benzetilebilir. Son yıllarda devletin yürüttüğü hemen bütün operasyonlarda cemaat parmağının aranılıyor olması, cemaatin devlet adına üstlendiği işlevi yerine getirdiğinin pratik kanıtıdır.

Ancak AKP-Cemaat çatışması olarak sunulan çatışmada asıl sorunlu nokta çatışmanın devletin ele geçirilmesiyle ilişkilendirilmesidir. Çatışmanın devleti ele geçirmek olarak nitelendirilmesi, çatışan taraflar burjuva fraksiyonlar olduğuna göre, bu fraksiyonlardan birine ait devlet iktidarının, öteki tarafından ele geçirilmek istendiği anlamına gelir ki, bu da burjuvazinin kendi devletini yeniden ele geçirmesi gibi absürd bir sonuca varır. Bu yargı biçimi ne sınıf iktidarı, ne de bu iktidarın bir aracı olan devlet gerçeğiyle bağdaştırılamaz.

Devlet en basit tanımıyla egemen sınıfın – burjuvazinin-, ezilen sınıf – işçi sınıfı – üzerindeki egemenlik aygıtıdır. Egemenlik aygıtı egemen sınıfa aittir ve bu sınıfın farklı katmanları arasında bölünemez ve parçalanamaz. Egemen sınıfın egemenliğinin aygıtı olan devletin işlevi tek tek burjuvaların yada belirli burjuva kliklerinin çıkarlarını savunmak değil, bir sınıf olarak burjuvazinin en genel çıkarlarını korumak ve sınıf egemenliğinin sürekliliğini sağlamaktır. Günümüzde tekellerin burjuva sınıf içinde gerek ekonomik, gerekse siyasal olarak hegemon bir konuma sahip olması, bu gerçeği değiştirmez. Burjuvazi için artı-değerin bölüşülmesin-

deki “adaletsizlik”, artı-değerin tümünden ortadan kaldırılmasının önüne geçemez. Devletin temel işlevi de burjuvazinin tümünün çıkarı olan artı-değerin üretim koşullarının korunması ve yeniden üretilmesidir. Aralarındaki rekabete rağmen burjuvazinin tümünü birleştiren ve devleti bir sınıf devleti olarak işlevlendiren temel nokta burasıdır.

Burjuvazi içindeki rekabet ve çatışmanın devleti aklamının, onun sınıf karakterini gizlemenin bir aracı olarak kullanılması ilk değildir. Burjuvazi egemenlik tarihi boyunca iç çatışmasını ileriliklik – geriliklik, laiklik- anti laiklik vb. biçimine büründürerek işçi ve emekçileri bu sahte kavganın tarafları durumuna getirerek egemenliğini sürdürmüştür.

Burjuvazi içindeki rekabet ve çatışmaya dayalı “ilerici – gerici, işbirlikçi – ulusalcı, faşist –faşist olmayan ayrımı” dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketin önemli bir zaafıdır. Burjuvazi içinde bu tarz ayrımlar ve bu ayrımlara dayalı aşamalı devrim stratejileri iktidar ve devlete ilişkin yanılsamaları beslediği gibi, sosyalist hareketi iktidar sorunundan uzaklaştırarak, mevcut burjuva demokrasinin savunusuna mahkûm ediyor. Sınıf mücadelesinde bağımsız bir sınıf siyaseti izlemeyi engelliyor.

Bugün kimi sosyalist çevrelerin “üçüncü yol” olarak tarif ettikleri demokratik devlet ya da devletin demokratikleştirilmesi, burjuvazi içinde ilerici- gerici ayrımının siyasi olarak kristalize edilmesidir. Sınıf mücadelesini mevcut düzenin sınırları içine hapseden bu yönelişin temelinde devletin sınıfsal işleviyle onun büründüğü hukuki biçim arasındaki ilişkinin kavranamaması yatıyor ki bu da, bu yaklaşımı ileri sürenlerin sınıfsal konumlarından bağımsız olarak ele alınamaz.

Devlet iktidarı egemen sınıfın yasa tanımaz iktidarıdır, egemen sınıfın ezilen sınıflar üzerindeki çıplak diktatörlüğüdür. Devlet iktidarı gücünü yasadan değil, sınıf egemenliğinden alır. Sınıflar arasındaki güç ilişkisi kurumsallaşmış

bir baskı aygıtı olmaksızın sürdürülemez, yine aynı şekilde hiçbir güç ilişkisi salt baskıya dayanarak korunamaz, sürdürülemez. Bu nedenle her baskı aygıtı işlevini yerine getirebilmek için kendini genelleştirmek zorundadır. Hukuk ve onun somut biçimi olan yasa, devlet iktidarını genelleştirmenin araçlarıdır. Devlet bu genelleştirmeyi hukuk ideolojisini devreye sokarak gerçekleştirir. Hukuk ideolojisi devletin sınıfsal karakterini, tıpkı ücret sisteminin sömürüyü maskeleyişi gibi, sanki devlet iktidarının kaynağı hukukmuş görüntüsünü yaratarak maskeleyer. Bu görüntü temsili kurumlarla (parlamento, hükümet, belediye v.b.) tamamlanır. Devlet bu temsili kurumları yine kuvvetler ayrılığı olarak tarif edilen hukuk ideolojisine dayanarak denetler.

Demokratik devlet ya da devletin demokratikleştirilmesi talebi, devletin sınıf karakterini örten bu mistifikasyona dayanır. Burjuva sosyalizmi, oportünizm bu mistifikasyonu demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi adı altında işçi ve emekçilere taşır. Burada bilinçli bir biçimde atlanan demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi ile devletin demokratikleştirilmesinin bir ve aynı şeyler olmadığıdır. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi işçi ve emekçilerin kendi öz örgütlenmeleri vasıtasıyla savaşılarak elde ettikleri hakların korunması ve geliştirilmesi mücadelesidir. Devletin demokratikleştirilmesi ise, devletin bir sınıf egemenliği aygıtı olduğunu gizlenmesidir. Kapitalizm koşullarında işçi ve emekçiler için demokrasinin sınırlarını belirleyen sınıflar arasındaki güç ilişkisidir. Bu ilişkide işçi sınıfı lehine her bir değişim, devletin demokratikleştiğinin değil tersine devletin sınıfsal işlevini yeterince yerine getiremediğini gösterir. Sınıflar arasındaki mevcut güç ilişkisini değiştiren bu mücadelenin işçi sınıfı lehine köklü bir değişim sağlaması ancak mevcut devlet mekanizmasının parçalanmasıyla olanaklıdır. Oportünizme yol açan işçi sınıfının hak ve özgürlükler için yürüttüğü mücadele değil, bunun devletin demokratikleştirilmesi

hedefine bağlanarak yürütülmesidir.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin (KÖH) yaşanmakta olan krize ilişkin açıklamaları hem sosyalist hareketteki yöneliş ve yanılsamaların net bir açıklamasını, hem de KÖH'de "çözüm süreci" ile birlikte büyüyen savrulmanın boyutlarını ortaya koyuyor. "Çözüm süreci"ndeki tıkanmanın, Sakine Cansız suikastının, Rojava'da izlenen politikanın AKP iktidarı ile olan somut ilişkisine rağmen, bunların cemaate yüklenerek mevcut krizin en yetkili ağızlardan "darbe", "paralel devlet" ve "lobiler"le açıklanması, krizi aynı terimlerle açıklayan Erdoğan ve AKP ile KÖH arasında zımni bir ittifakın olduğu görüntüsünü güçlendiriyor.

Sonuç olarak, hem ekonomi cephesindeki gelişmeler, hem iç ve uluslararası siyasal durum yaşanmakta olan krizin derinleşerek süreceğini gösteriyor. Erdoğan oturduğu eğik düzlemdeki kayma hızını düşürmek için elindeki bütün olanakları seferber ediyor. Bir yandan bugüne kadar yoksulluğu cehaletle birleştirerek büyük bir başarıyla büyüttüğü oy kitlesini konsolide etmeye, öte yandan da geçmişte birçok kez deneyip başardığı gibi, kendi ekseninde yeni bir ittifak oluşturmaya çalışıyor. Erdoğan karşısında konumlanmış sermaye, uluslararası sermayenin gücünü de arkasına alarak Erdoğan'ın konsolide etmeye çalıştığı kitleyi etkilemek üzere son derece dikkatli bir yıpratma politikası izliyor. Bütün bu olan bitene rağmen seçim sandığı bütün fraksiyonlarıyla burjuvazinin uzlaşma zeminini oluşturuyor. İşçi ve emekçiler bir kez daha burjuvazi arasındaki çatışmanın nesneleri haline getiriliyor. İşçi ve emekçilerin bir kısmı AKP'den kurtulmak, diğer kısmı da AKP'yı kurtarmak için sandığa çağırılıyor.

Burjuvazinin dün olduğu gibi bugün de bu oyunu başarıyla sürdürebilmesinin nedeni kendi gücünden çok, işçi sınıfının bilinçsizliği ve örgütsüzlüğüdür. İşçi sınıfı ne zamanki bu gerçeği kavrar ve kendini bilinçli ve örgütlü bir özne olarak var eder, işte o zaman bu demokrasi oyunu aktörleriyle birlikte tarihe gömülecektir.

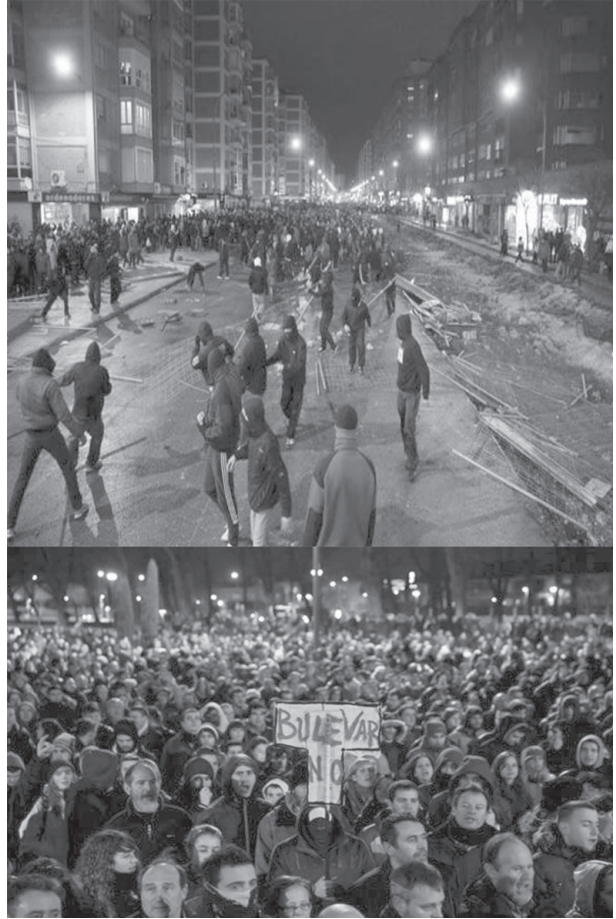
Toplumsal ve Siyasal Gündem'den

— Düzenleyenler: Yusuf Erdem - Mustafa Kalyoncu – Ferda Kar
Her Yer GEZİ...
Her Ülkede İSYAN...

Dünyayı sarsan kriz, kapitalist ülke iktidarlarını krizi aşmak için yeni hamlelere zorluyor. İktidarlar bu hamlelerini, sermayenin dolaşımında en hızlı olabilecek alanları seçerek gerçekleştiriyor. Özellikle büyük kentlerde oluşan rantı kâra döndürmek, kapitalist ülke iktidarlarının başvurduğu birincil araç konumundadır. Kapitalist sistem sermayenin yeniden üretim sürecinde insanı değil, kârı önceler. Kriz koşullarında debelenen tüm ülkelerde aynı biçimde devam eden süreç, yaşam alanlarının yok edilmesi şeklinde süregeliyor.

Haziran 2013'te ortaya çıkan Gezi isyanı da diğer ülkelerdeki gibi rantı kâra dönüştürme sürecine, insanların kendiliğinden gelişen isyanıdır. 2013 yılında yaklaşık 200 bin kişinin işini kaybettiği İspanya'da, aynı yılın işsizlik oranı %26.03'e ulaşmış durumda. 25 yaş altı genç nüfustaki işsizlik oranı ise %55.06 seviyesinde. Hal böyle iken Burgos kenti belediyesinin AVM projesi için, 13 milyon Euro bütçe ayırması ve bir caddenin bulvara dönüştürülmesi, park alanlarına 200 araçlık paralı otopark yapılması insanları sokağa döktü.

Burgoslular "Sokaklar Halkındır." sloganı ile projenin uygulanacağı caddeyi trafiğe kapatılar. Olaylar çok çabuk ülke geneline yayıldı. Madrid'te binlerce insan polisle çatıştı.

"Topçu Kışlası projesini birçok İstanbullu destekliyor." yalanı benzeri bir açıklamayı "Şehrin yüzde 80'i bu projeyi destekliyor" ifadesiyle Burgos belediyesi de yapmıştır. Belediye Başkanı "Bu proje bir kalkınma projesidir, projeye karşı çıkanlar kalkınmaya karşı çıkıyorlar dese de, projenin askıya alındığını açıklamak zorunda kaldı. Semt meclisi 5 bin kişinin katıldığı forumla, projenin tamamen iptalini,

sert polis müdahalesinin sorumlularının hesap vermesini, tutuklular için ortak fon oluşturmayı karar altına aldılar. Talepleri gerçekleşene kadar eylemlerine devam edeceklerini de açıkladılar.

İspanya, Türkiye, Yunanistan, Brezilya, İtalya ve birçok ülkeyi benzer süreçler bekliyor. Sömürüyle beslenen kapitalizm, ejderhaya dönüşen kollarıyla bir gün suyumuzu, bir gün aşımızı, bir gün yaşam alanlarımızı alarak bizleri bir “hamam böceği” gibi yaşamaya mahkum

ediyor.

Sosyalizm bir ütopya değildir. Kapitalizmin alternatifi bir sistem de değildir. İnsanın insanca yaşayacağı komünist toplumun öncüsüdür. Kapitalizmin bu saldırılarına karşı kendiliğinden eylemlerden örgütlü karşı duruşlara geçme zamanıdır. Ya bekleyip tıpkı bir hamam böceği gibi her yıkımın, yok oluşun içinde nefes alabilmeyi yaşamak sayacağız ya da örgütlü mücadeleyle sosyalizme yürüyeceğiz.

Taşeronlaştırmaya, Sendikasızlaştırmaya Hayır !

Good Year İşçilerinin Rehin Alma Eylemi

Fransa’nın Amiens kentinde bulunan Good Year Lastik Fabrikası’nda çalışan işçiler, işten atılmaları engellemek için başlattıkları ey-

lemde, Üretim ve İK Müdürlerini fabrikadaki odalarına hapsederek rehin aldılar. Fabrikayı satın almak isteyen ABD’li Titan International firması, fabrikada örgütlü olan sendikanın üç-

ret politikasındaki ısrarı nedeni ile satın almayı gerçekleştiriyor. Fabrika yetkilileri de işçileri işten çıkararak bu sorunu çözmeye çalışıyor.

Cerrahpaşa Taşeron İşçileri Direnişte

Sermayenin özellikle sendikalı işçilere yönelik işten çıkarma girişimleri artarak devam ediyor. İşçilere yönelik her türlü haksız müdahalede karşılarında örgütlü bir güç görmek istemeyen sermaye, Cerrahpaşa Hastanesi’nde taşeron işçi olarak çalışan Devrimci Sağlık-İş Sendikası üyesi 11 işçiyi işten çıkardı. Hastane yönetiminin duruma sessiz kalarak müdahale etmemesi üzerine işçiler, işlerine geri dönene kadar hastane önünde kurdukları çadırda direnişlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Punto Deri İşçileri Direnişe Devam Ediyor

Yaklaşık 5.5 aydır sendikaya üye oldukları için işten atılan, Punto Deri İşçileri 11 Ocak günü çeşitli sendika ve partilerin desteği ile

gerçekleştirdikleri yürüyüşle işçilerin örgütlenme hakkının devlet tarafından engellenmesini protesto ettiler. Yürüyüşte “Yaşasın Sınıf Dayanışması” “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganları atan işçilerden Zafer Akgün konuşmasında; Anayasa’yı yapanların kendi kurallarını çiğnediklerini, asgari ücret temsil komisyonunda yer alan Akansel Koç’un Punto patronuna danışman olduğunu söyleyerek; “ Bu durum devletle patronların işbirliği içinde olduğunun ifadesidir.” dedi.

Armutçuk İşçileri Taşeron İstemiyor

Maden işçileri yaptıkları bir yürüyüşle, Türkiye Taş Kömürü Kurumu, Armutçuk Maden Ocağı’nda ıslah çalışmalarının taşeron bir firmaya ihale ile devredilmesi kararını protesto ettiler. 17 Şubat’ta yapılacak ihaleden vazgeçilmesini isteyen yaklaşık 600 işçi; “Taşeron

Demek Ölüm Demek” ,“Susma Haykır Taşerona Hayır” sloganlarıyla Genel Maden-İş Armutçuk Şubesi önüne yürüdüler. Burada bir konuşma yapan GMİS Başkan Yardımcısı Satılmış Uludağ, taşeron firmaların, aşırı kâr hırsıyla eğitimsiz, deneyimsiz işçi çalıştırarak bir çok ölümlü iş kazasına sebep olduğunu dile getirdi. “Armutçuk madeninde taşeron uygulaması büyük bir risk ve yanlışlıktır. Bu ihaleden

vazgeçilmeli ve kurum kendi işlerini kendi yapmalıdır” ifadesinde bulundu.

Yatağan İşçisi Özelleştirmeye Karşı

Elindeki işletmeleri özelleştirme operasyonu ile elinden çıkaran, sermayeye yeni kâr alanları açan devlet, bu kurumlarda özelleşme ile başlayacak işçi kısımlarını da görmezden geliyor. Yatağan, Yeniköy, Kemerköy Termik Santralleri ve Türkiye Kömür İşletmeleri’ne bağlı Yatağan Linyit işletmelerini özelleştirme kararına Yatağan işçileri direnişle yanıt verdi.

23 Ocak’ta Ankara’ya yürüme kararı alan işçilerin önünü polis Muğla’da Tomalarla keserek Ankara’ya ulaşmalarını engelledi. Yatağan işçilerinin kararını desteklemek için çeşitli illerden Ankara’ya ulaşan Enerji ve Maden İşçileri, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı’na yürüdüler.

İktidar Mart ayında yapılacak yerel seçimleri ve özelleştirmeye karşı yapılan kamuoyu tepkisini dikkate alarak bir seçim hamlesi ile 24 Ocak’taki ihaleyi 21 Nisan tarihine ertelediğini açıkladı. Yatağan işçisi iktidarın bu ayak oyunlarına direnişini sürekli hale getirerek ve yükselterek devam etmelidir. Mücadele edilmeden ne bir hak elde tutulur, ne de bir hak alınır.

Manisa’da İşçi Mitingi

Manisa’da işçiler meydanlarda. Metal İşçileri Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Yürüdü Birleşik Metal-İş’in kıdem tazminatının gaspına karşı Manisa’da örgütlediği ey-

leme yaklaşık bin işçi ve emekçi katıldı. Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık bin kişilik kitle, yolu trafiğe kapatarak Manolya Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. CHP Manisa Milletvekili Özgür Özel, DSP, MİB, EMEP, ÖDP, TKP, CHP ve SÖZ ve EYLEM işçilerin eylemine destek verdi. Sendikal örgütlülüğün kaynaklı işten atılan ve aylardır direnişte olan Standart Profil işçileri Petrol-İş Sendikası'nın pankartıyla, kamu emekçileri de Eğitim Sen önünden KESK pankartıyla eyleme katıldılar.

Kıdem Tazminatı Yasasına İzin Yok

Manolya Meydanı'na gelindiğinde Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek basın açıklaması yaptı. "İster iktidar, ister muhalefet

olsun işçi sınıfına karşı çıkarılan yasalara karşı durmayan herkesin karşısındayız. Kıdem tazminatı yasasına izin vermeyeceğiz. Emekten, işçi sınıfından yana olan herkesle omuz omuza mücadele edeceğiz" diyen Çeltek, direnişçi Standart Profil işçilerini de selamladı ve sınıf dayanışmasını güçlendirmek gerektiğini ifade etti. Eyleme katılan Metal İşçileri Birliği de alanda bülten dağıtımını yaptı. Bülten işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Eylemdeki PETROL- İŞ Üyesi İşçiler Dayanışma Gecesi

Petrol-İş Sendikası Aliaga Şubesinin 245 gündür örgütlenme mücadelesi verdiği Manisa Standard Profil çalışanı işçiler için 12 Ocak 2014 Pazar günü Manisa Kültür Merkezi Lale Salonunda Dayanışma Gecesi düzenledi.

Geceye Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa ÖZTAŞKIN, Genel Mali Sekreter İbrahim DOĞANGÜL, Türk-İş'e bağlı İzmir Sendikalarının Şube Başkanları, HDP Milletvekili Levent Tüzel, CHP Milletvekili Özgür, Söz ve Eylem ve çeşitli partiler katıldı. Petrol iş Aliaga Şubesinin "Ayaktakımı Tiyatro Topluluğu" da Bertolt Brecht'in şiirlerinden derlediği "Karanlık ve Yalnızlık" adlı oyunuyla Standard Profil işçisine destek verdi. Gece Grup "Yel Değirmeni" nin türküleriyle son buldu.

Emekçiler Haklarını Geri İstiyor.

Çeşitli yıllarda çıkartılan yasalarla prim günü ve yıl şartını dolduran milyonlarca emekçiye, emekli olmak için bir de yaş sınırlaması getirilmiş olması sonucunda devlet, birçok emekçinin hakkını gasp ederek, kendisi için ekonomik risk olarak gördüğü sürecin sancısını emekçilerin üstüne atmıştı.

Gelinen noktada emekçiler gasp edilen bu

haklarını geri istiyor. Emeklilikte Yaşa Takılanlar Türkiye Platformu üyeleri 12 Ocak'ta Kadıköy'de eylem gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında bazı işçiler kendilerini, birbirlerine zincirleyerek durumu protesto ettiler. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında platform adına konuşan Mehdi Bıkmaz;

"Bizler emeklilikte yaşa takılanlarız. Sıkıntımızın erken emeklilikle bir ilgisi yok. Elimizden alınan emeklilik hakkımız için buradayız.

Mağduriyetimizi giderecek düzenleme torba yasaya girene kadar mücadelemize devam edeceğiz.” dedi.

Emekçiler kanadında bunlar olurken AKP iktidarı ise yeni bir aldatmacanın peşinde. SGK

Başkanı, Torba yasada yaştan dolayı emeklilik bekleyenler için, emekliliğe kaç yıl kalmışsa her yıl için %5 düşük maaşı kabul eden hemen emekli olabilecek şeklinde bir formül sundu. Bu tifoju gösterip sıtmaya razı etme taktiğidir.

Kadıköy’de Rojava’ya Destek Mitingi

Istanbul Kadıköy’de 18 Ocak’ta ‘Rojava halklarının Cenevre 2 konferansında kimlik ve statüleri tanınsın’ mitingi yaklaşık on bin kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Çoğunluğu Kürt kökenli insanların katılımı ile gerçekleştirilen mitingde talep ve düşünceler;

“Yeni bir Lozan yapılmak isteniyor ama dünya eski dünya değil. Kürtler de eski Kürtler değil. O zaman Kürtler kandırıldı, Kürtlerin adına birileri konuştu.” derken, daha sonra kürsüde söz alan HDP Eşbaşkanı Sebahat Tuncel;

“Rojava Devrimi, Ortadoğu’nun en büyük

“Yeni bir Lozan’a hayır.”

“Rojava Kürdistanı, Cenevre 2’ye özerk statüsü ile kabul edilsin.”

“Rojava devrimi kadın devrimidir.”

“Kürtler asla Lozan 1923’e geri dönmeyecektir.”

...sözleriyle ifade edildi. Yapılan yürüyüş sonrası miting alanını dolduran kitleye konuşma yapan BDP Şırnak Milletvekili Selma İrmak ise;

devrimidir. Tüm dünya halkları için bir örnektir. Egemen güçler bundan korkuyor.” açıklamasında bulundu. Türkiye’deki rüşvet operasyonlarına da değinen Tuncel, “Mevcut durum sistemin çürümüşlüğünün göstergesidir. Bunu ne AKP, ne CHP, ne de benzeri partiler düzeltebilir.” derken, “Kürdistan faşizme mezar olacak” sloganına yanıt olarak “ Kürdistan zaten faşizme mezar oldu, şimdi Türkiye faşizme mezar olacak” ifadesiyle kürsüden ayrıldı.

Konuşmalardan sonra sahne alan müzik grubunun konseri ile miting sona erdi.

“Burjuva Yasalar Suçun Niteliğini Belirlerse”

Rojava Devrimi, Kapitalist-emperyalist kampta bir tedirginlik yaratırken, Türkiye’de burjuva devlet mekanizması da bu tedirginliğe bütün güçleriyle destek oluyor. Niteliği itibarıyla Kapitalist-emperyalist kampta yarattığı tedirginliğe ek olarak TC için farklı olan yanı, Rojava’nın bir sınır bölge olması ve Kürt realitesi.

Devlet Rojava’ya yönelik her türlü yardımın önünü çeşitli engellemelerle kesmeye çalışıyor. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, Rojava için kurulan platforma para aktaran TUHAD-FED yöneticisi Fatma Gökhan’ın PKK’ye yardım ettiğini iddia ederek 15 yıl hapis ile cezalandırılmasını istedi. Savcı anadilde eğitim kampanyasında Rojava kelimesini

de suç sayarak iddianamesini oluşturdu. Aralık 2013’te, Suriye’deki savaştan kaçıp, Nizip’te kurulan çadır kentte yaşayan 5 yaş altı 3.700 çocuğa çocuk felci aşısı yapan devlet, Ocak ayında Rojava’ya gönderilen aynı aşıları, biyolojik silah diyerek el koydu. TTB’nin Rojava’da yaptığı araştırmaya göre, bölgede yaşayan çocuklarda beslenme bozukluklarına ve açlığa bağlı ölümler yaşanıyor. Araştırma, Suriye’nin diğer bölgelerinde yaşanan çatışmadan dolayı, Rojava’nın iç göç nedeniyle nüfusunun 3 milyona yükseldiğini belirtiyor. Sınır kapılarında tıbbi ve gıda yardımlarını, uyuşturucu ve biyo-

lojik silah diye alıkoyarak bir insanlık dramına sebep olan devlet, ÖSO’ya ve El Kaide’ye tırlarla ve MİT’in denetiminde insani yardım gönderdiğini iddia ediyor.

Bu insani yardımlar bugüne kadar Kızılay aracılığıyla gönderilirdi. Şimdi bu görevi MİT üstlendi. Hangi ülke başka bir ülkeye insani yardımı istihbarat teşkilatı gözetiminde göndermektedir?

İktidarın sözcüleri bu durumun gerçek rengini büyük bir pervasızlıkla artık kabul ediyor ve toplumu haklılıklarını kabul zorluyor. Anayasa Komisyonu Başkanı Burhan Kuzu, Milliyet Gazetesi’ne verdiği röportajda “Vele ki bu TIR’larda MİT, Suriye’de her gün bombalar atılan

ÖSO’ya ya da Bucak Türkmenlerine silah taşıyor. Neresi gayri vicdani?” diye de soruyor. Yeri gelmişken biz de şu soruyu soralım;

Burhan Kuzu’nun başkanı olduğu Anayasa Komisyonu’ndan, bu ülke halkları hangi anayasa beklentisi içindeler?

Durum gayet açık ve nettir. İktidar erkini elinde bulunduran, kanunları kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda belirler. Dolayısıyla neyin suç olduğuna, hangi kapıdan nelerin geçeceğine, sınırlarında hangi siyasal oluşumlara müsaade edeceğine, sınıf çıkarları doğrultusunda –gücü yettiğince-burjuvazi karar verir.

Marmara Üniversitesinde Faşist Saldırıya Polis Desteği

Türkiye’deki tüm üniversitelerde devrimci öğrencilere ve özellikle Kürt kökenli öğrencilere karşı baskı ve şiddet artarak devam ediyor. 16 Ocak’ta Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü’ndeki devrimci öğrenciler, faşist öğrencilerin saldırısı ve polisin gazlı müdahalesiyle karşı karşıya kaldı. Saldırıyı protesto etmek ve Kadıköy’de bir basın açıklaması yapmak için ana giriş kapı-

kadar kovaladı. Kadıköy’de yapılan basın açıklamasından sonra öğrenciler dağıldı.

Bu protesto yürüyüşünde dikkat çeken önemli bir nokta da üniversitedeki diğer öğrencilerin mevcut duruma olan duyarsızlığıydı. Aynı sıralarda oturan arkadaşları polis şiddetiyle karşı karşıya kalırken, onlar Kafelerde oturup, çaylarını yudumlayarak olayı seyrettiler. Aynı görüntü YÖK protestosunda, İÜ Ede-

sında toplanan devrimci öğrenciler sloganlarla Kadıköy’e doğru yürüyüşe geçtiler. Minibüs caddesi üzerinde tomalar ve çevik kuvvet eşliğinde yürüyen yaklaşık 70 kişilik öğrenci grubu “Faşist Polis Üniversiteden Defol” “Yaşasın Devrimci Dayanışma” “Her Yer Taksim, Her Yer Direniş” sloganlarıyla yürürken, ara sokaklarda yürüyen kalabalığın üzerine Faşistler tarafından taşlar atılmaya başlandı. Polis taşları atan Faşist öğrencileri engellemek yerine, yürüyen öğrencilere gaz bombası ve tomayla müdahale ederek dağıtmaya çalıştı. Polisin müdahalesinden caddede bulunan bir çok insan da etkilenirken, Tomalar öğrencileri Kadıköy’e

biyat Fakültesi’nde de yaşanmıştı. Bu arkadaşlar bence şu soruları kendilerine sormalıdır;

- Özgür bir üniversite talebi onları ilgilendirmiyor mu?

- Polisin ve özel güvenlikçilerin olmadığı bir üniversite talebinin kendileriyle ilgisi yok mu?

- Kendileri için bir gelecek kapısı olarak gördükleri üniversitelerin yönetimlerinde söz sahibi olmadan kendi geleceklerini nasıl belirleyecekler?

Ölüm Tarlalarından Ölüm Fabrikalarına...

Kamboçya halkı için Japon ve Fransız koloni boyunduruğuna karşı özgürlük ve bağımsızlık mücadelesiyle başlayan süreç, ABD emperyalizminin Vietnam savaşında Vietkong gerillalarına desteği kesmek amaçlı başlattığı şiddetli bombardımanla devam etmişti. Bu bombardımanda ABD'nin Kamboçya halkı üzerine 100 bin ton zehirli kimyasal attığı belirtiliyor. ABD'nin yarattığı ortam sonucunda kendine alan açan Pol

işçilerin birçoğu da asgari ücret alıyor. 2013 Aralık ayı sonunda asgari ücretin 80 dolardan 160 dolara çıkartılması için greve çıkan ve grevi destekleyen kitlesel eylemler düzenleyen Kamboçyalı işçilere Ordu 3 Ocak'ta uzun nam-lulu silahlarla saldırdı. Saldırı sonunda 3 işçi hayatını kaybederken birçok işçi de yaralandı. Saldırı ile birlikte hükümet, Tekstil İşçileri Sendikası IDEA'nın genel başkanını ve birçok sendika yöneticisini tutukladı. Nike, H&M, GAP,

Pot, Kamboçya halkını ölüm tarlaları katliamı ile tanıştırdı.

“Hangi kötülüğe tahammül edeceğimiz, hangi iyiliğin peşinde olduğumuza bağlıdır” diye bir söz vardır. Kamboçya halkının yıllardır yaşadığı bu baskı ve katliamlar ancak bir ideolojik önderlik ve perspektiften yoksunlukla açıklanabilir. Kamboçya İşçi sınıfının bu perspektifi artık önüne koyduğu ortadadır. 16 milyon insanın yaşadığı Kamboçya’da tekstil sektöründe 650 bin işçi çalışmakta. Tekstil sektörü ülke ihracatında %80 gibi büyük bir paya sahip. Türkiye’de olduğu gibi Kamboçya’da çalışan

Walmart gibi birçok dünya tekstil markalarının yanında Türk firması Taha Grup’un sahip olduğu fabrikalarda Kigili ve LCW markaları da Kamboçyalı işçiler tarafından üretilmekte.

Pek çok Asya ve Uzak Doğu ülkesi gibi Kamboçya da dünya tekstil tekellerinin ucuz hammadde ve işgücü cenneti durumunda. Emperyalizmin bu ülke insanlarına reva gördüğü yaşam koşullarını, işçiler, emekçiler, ulusal ve uluslararası ölçekte yükseltecekleri mücadeleyle değiştirmelidirler. Bundan sonraki tarih, Kamboçya İşçi sınıfının önderliğinde Kamboçya halkının tarihi olmalıdır.

TURÇEP, Siyasi Partiler ve Başkan Adayları ile Görüşmelere Başladı

TURÇEP, yerel seçim öncesi siyasi parti yöneticileri ve adayları ile görüşmelere ve hazırladığı ekoloji raporunu paylaşmaya başladı. İlk görüşme CHP ilçe yönetimi ve başkan adayı ile gerçekleşti. Önümüzdeki günlerde diğer parti yöneticileri ve adayları ile görüşmelere devam edilecek.

Konuyla ilgili Turçep'den yapılan açıklamada;

“Yaptığımız görüşmelerde yerel seçim öncesi hazırladığımız ekoloji raporunu siyasi partiler ve adayları ile paylaşıyoruz. Yöremizin karşı karşıya bulunduğu gerçekler açısından nasıl bir yerel yönetim beklentisi içinde olduğumuzu ortaya koyarken, paylaştığımız ekoloji raporu kapsamında da çevresel konularda yaşanan sorunlara ilişkin yerel yönetimlere ne gibi görev ve sorumluluklar düştüğü konusu görüşme kapsamında yer alıyor. Vahşi madencilik ve Çaldağı'ndaki nikel işletmesinin yöremiz açısından en büyük çevresel tehdit olduğu konusunda şu anda ilçe düzeyinde bir konsensüs oluşmuş durumda. Dolayısıyla parti örgütleri ve başkan adaylarından özellikle bu konudaki görüşlerinin deklare edilmesini beklediğimizi de vurguluyoruz.”

Aynı çerçevede ilçedeki diğer parti yöneticileri ve başkan adayları ile de görüşüleceğini bildiren TURÇEP sözcüsü şöyle dedi. “İlçemizde teşkilatı bulunan tüm siyasi partilerle bu görüşmeleri sürdüreceğiz. İlk etapta başkan adayları kesinleşen partilerle turlara başladık. Süreç içinde tümüyle görüşmeyi hedefliyoruz. İlçemizdeki hemen tüm siyasi partiler zaten TURÇEP'le birlikte vahşi madencilığe karşı mücadelede omuz omuza saf tutmuş durumda ve TURÇEP'in bileşeni olarak Çaldağı'ndaki maden işletmesine karşı mücadele içinde yer alıyor. Dolayısıyla bileşenimiz durumunda olan bu siyasi partilerle görüşmelerimiz hazırladığımız ekoloji raporunun bugüne kadarki mücadelemizde sergilenen

YURT
1 Ocak 2014
Çarşamba
BAĞIMSIZ HALK GAZETESİ
www.yurtgazetesi.com.tr

ÇAL DAĞI
rüşvet kokuyor

'Rüşvet ve Yolsuzluk' soruşturmasında yer alan bilgiler, Çal Dağı'ndaki madene nasıl ruhsat verildiği sorusunu gündeme getirdi. Çevre örgütleri, "Akıllara rüşvet çarkı geliyor" açıklaması yaptı

AKHMET ÇINAR / **İLÇE**
17 ARALIK operasyonu ortada suçları 'Rüşvet ve Yolsuzluk' olguları, baskın alanlarda da rüşveti gündeme getirdi. Turgutlu Çevre Platformu (TURÇEP), Manisa Çal Dağı'nda doğayı katleden maden şirketine izin rüşveti

birlik-dayanışma anlayışı çerçevesinde paylaşımı anlamını da taşıyor.

Bilindiği gibi sadece AKP böyle bir birlikte-lik içinde yer almıyor, AKP dışında tüm partiler ve sivil toplum örgütleri Çaldağı'ndaki madene karşı TURÇEP çatısı altında birleşmiş durumda. AKP'nin adayı da belli olduktan sonra, hazırladığımız ekoloji raporu doğrultusunda AKP ilçe yönetimi ve adayı ile de aynı kapsamda görüşmeyi planlıyoruz. Bütün bu görüşmeler sonrasında ortaya çıkan eğilimleri ve izlenimlerimizi hazırladığımız ekoloji raporu ile birlikte ileride ayrıca kamuoyu ile de paylaşacağız.”

Görüşmelerdeki tutumları hakkında ise TURÇEP şu açıklamada bulundu: “Doğadaki ekolojik yaşamın günümüzde bir rant kapısı haline dönüştürüldüğü koşullarda karşımıza çıkan çevresel sorunlar artık asla ihmale gelmeyecek, göz yumulamayacak kadar vahim hale geldi. Çaldağı'ndaki maden işletmesi ise bütün Gediz vadisini etkileyecek kadar büyük bir çevresel tehdit durumunda. Dolayısıyla yaşam alanlarımız bu kadar büyük bir tehdit altındayken, çevre mücadelesinden taviz verilmesi asla söz konusu olamaz. Yaşam alanlarının kamu yararına ve sağlıklı yaşam adına korunmasında ve ekolojik yaşamın rant kapısı haline getirilmesinin önlenmesinde özellikle yerel yönetimlere büyük sorumluluk ve görevler düşmektedir. Bu bilinç ve anlayış çerçevesinde hareket edenlerle her zaman dayanışma ve işbirliği içinde olacağımızı taahhüt ederken, bu bilinçle hareket etmeyen ve bu anlayış içinde olmayanları deşifre etmeyi de elbette toplumsal bir görev olarak görüyoruz.”

Konferans Notları

Sosyalist Hareketlerle İlişkiler ve Komünistlerin Birliği

Komünist Hareketin Konferansı 21-22 Aralıkta İzmir’de toplandı. Konferans dünyadaki gelişmeleri, işçi sınıfının durumunu, sınıfın komünist öncü partisinin inşası sorunu ve bu inşanın teorik ve eylemsel yönlerini görüştü. Konferans öncesinde hazırlanan, bütün yoldaşların katılımıyla tartışılan program taslağı ve örgütsel yapı ve işleyişin temeli olan “işleyiş kuralları” tartışılıp onaylanarak, hareketimiz ideolojik ve örgütsel bir yapıya kavuştu.

Konferans ikinci günde devrimci çevrelerden bazı grupların katılımıyla devam etti. İkinci günde hareketimizin ajitasyon-propaganda ve örgütlenme sorunları ele alındı. Bu çerçevede işçi sınıfı, gençlik, kadın ve ekoloji hareketleri konularındaki temel yaklaşımlar ve bu alanlarda pratik örgütlenmenin sorunları, yöntem ve araçları tartışıldı. Bu alanlardaki sorunların enine boyuna tartışılması ve örgütlenmede somut biçimlerin belirlenmesi için önümüzdeki dönemde bir işçi ve gençlik konferansı düzenlenmesi kararı alındı. Konferans birçok yoldaşın sunduğu raporları ele alarak tartıştı. Bu raporlardan biri olan Sosyalist Hareketle İlişkiler ve Komünistlerin Birliği bölümünü okurlarımızla paylaşıyoruz.

Sosyalist Hareketle İlişkiler ve Komünistlerin Birliği

Sosyalist hareketle ilişkiler sorununa değinmeden önce sosyalist hareketin mevcut durumu hakkında birkaç söz söylemek gerekiyor. Sosyalist hareket bir bütün olarak ele alındığında tespit edilmesi gereken temel olgu, bu hareketin hemen hemen bütün bileşenleriyle sınıf mücadelesinin devrimci hedeflerinden kopmuş olduğudur.

Mevcut sosyalist hareketler kendi aralarında

farklılıklar taşısa da, demokrasi mücadelesini bayraklarının en üst köşesine asmış durumdadır. Burada altını çizerek karşı çıktığımız, işçi sınıfının ve emekçilerin durumlarını korumak ve iyileştirmek için verdikleri mücadelenin küçümsenmesi, ya da reddedilmesi değildir. Karşı çıktığımız, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin- ki biz bunu kendiliğinden hareket olarak adlandırıyoruz.- siyasal mücadelenin yerine ikame edilmesidir. Bu en hafif deyimle kapitalizmle uzlaşmadır. Bu yolu benimseyenlerin devrimci niyetlerinden bağımsız olarak

varacakları nokta oportünizmdir. Engels'in sözüyle söylersek iyi niyetli oportünizm, oportünizmin en tehlikelisidir.

Bu genel tespiti yaptıktan sonra sosyalist hareket içindeki ayrışmalara dönersek, yukarıda da belirtildiği gibi sosyalist hareketin bugün yaşadığı ayrışmalar devrim ve parti sorunlarına ilişkin değildir. Daha çok ikincil olarak adlandırılabilir sorunlara ve mücadele yöntemlerine ilişkindir.

Bu sorunların başında da Kürt sorunu gelmektedir. Bu sorun temelinde kendini ortaya koyan ayrışmada iki temel eğilimi net olarak görebiliriz. Bunlardan birincisi, UKKTH 'nı, Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız bir devlet kurma hakkını farklı gerekçelerle reddedip, bilinçli ya da bilinçsiz ayrı devlet kurma hakkını sadece kendi ulusu için bir ayrıcalık olarak gören sosyal şoven bir anlayıştır. Bu anlayış en uç noktada, Burjuva Cumhuriyetin savunulmasına ve bu Cumhuriyetin kuruluş ideolojisi olan Kemalizm'in kutsanmasına kadar varıyor.

İkincisi ise bunun karşısında yer alarak sosyalistliği, demokrasi mücadelesine endeksleyerek, Kürt halkının haklı mücadelesini desteklemeye indirgeyen bir anlayıştır.

Hareketimizin sosyalist hareketlerle ilişkisi sorununa gelince, Hareketimiz ikinci eğilimi temsil eden sosyalist hareketlerin BDP ile birlikte, emek, demokrasi ve özgürlük cephesi altında birleşerek seçim çalışmalarına başladığı bir dönemde oluşmaya başladı. Seçim sürecinin ardından blok HDK ismi ile çalışmalarını sürdürdü. Hareketimizin sosyalist hareketlerle ilişkisi HDK oluşumu ile başladı. Biz bu dönemde HDK 'yi bir seçim partisi gibi kurgulayan görüşlere karşı, sosyalist hareketlerin BDP ile birlikte bir eylem ya da cephe birliği olması gerektiği görüşünü ileri sürdük. Bu görüşü HDK içinde yer aldığımız sürece savunduk. Bu çerçevede HDK içinde yer alan sosyalist grupların bir kısmı ve BDP ile görüş birliğinin sağlanmasının yollarını aradık. Ancak bu alanda yürüt-

tüğümüz girişimler siyasal bir etki yaratmaya yetmedi. HDK'nin HDP 'ye dönüşmesiyle süreçten koptuk. Ayrılık gerekçelerimizi Söz ve Eylem'de net bir biçimde ortaya koyduk. Biz baştan beri HDK bünyesinde oluşturulacak parti fikrini güçsüzlüğün, gücün eteklerine tutunarak kendini var etmesi olarak gördük. Bugün de bu görüşümüzde herhangi bir değişiklik yoktur. Ancak HDK içinde yer alsalar da, bazı sosyalist gruplarla ve BDP ile ilişkilerimizi sürdürdük ve sürdürmeye devam edeceğiz.

HDK dışında sosyalist parti ve çevrelerle ilişkilerimiz daha çok komünistlerin birliği çerçevesinde yürütüldü. Bu çerçevede pek çok parti ve grupla görüşmelerimiz oldu. Ama ne yazık ki bugün burada 1. Konferansı birlikte düzenlediğimiz yoldaşlar hariç, bu girişimlerden olumlu sonuç alamadık.

Bu görüşmeler sürecini ele almadan önce komünistlerin birliği sorununa bakışımızı ele almak gerekiyor.

Hareketimiz bu sorunu devrimci bir komünist partisinin inşasına bağlı olarak ele aldı. Birliğe yaklaşımımızdaki ilkelerimizi bu hedef belirledi. Her şeyden önce komünistlerin birliğinin asgari müstereklerde bir birlik olamayacağını ortaya koyduk. Bize göre komünist mücadelenin asgarisi olamaz. Bu savımız aynı zamanda bizim ideolojik birliğe verdiğimiz önemi de ortaya koyuyordu. İdeolojik birliği, parti birliğinin temeli olarak ele aldık. Görüşüğümüz her gruba da bu anlayışla yaklaştık.

Birlik görüşmelerinde karşılaştığımız sorunlardan birincisi, görüşülen grupların büyük çoğunluğunun net bir ideolojik politik ve örgütsel çerçeveye sahip olmamalarıydı. Bu durumda görüşmelerden olumlu bir sonuç almak mümkün olmuyordu. İkincisi; birlik sorununu, nostaljiye indirgeyen yaklaşımlardı. Üçüncüsü ise birliği bir köşe kapmaca oyununa indirgeyen ciddiyetten uzak, deyim yerindeyse oyalama ve adam kafalamaya yönelik anlayışlardı.

Kendi eksiklerimize gelince, birlik sorunu-

nun ele alınış tarzının doğruluğundan şüphe duymamakla beraber bu konuda attığımız pratik adımların, belirlediğimiz ilkelerle her zaman uyum içinde olduğunu söyleyemeyiz. Bu konudaki hatalarımızdan biri teoriye yaklaşımda, parti ve devrim teorisinde ortak bir görüş birliğine varmanın olanaklı olmadığına ortaya çıkmış olmasına karşın görüşmeleri anlamsız bir biçimde uzatmamız oldu. Bu ise sadece bir zaman kaybına mal olmadı. Aynı zamanda iç örgütlülüğümüzün sarsılmasına da yol açtı. Bizimle ilgili olmayan konular, bizim konularımız haline geldi. Bir diğer eksikliğimiz de güçsüzlüğü, farkında olmadan nitelik sorununun önüne koymamız oldu. Güçsüzlüğü aşabilmenin yolunun devrimci niteliği geliştirmek olduğunu bildiğimiz halde buna uygun davranamadık. Bu noktada umut verici olan hata ve eksiklerimizi geç de olsa görüp, düzelme yolunda attığımız adımlar oldu. Bu çerçevede Konferans öncesinde yürüttüğümüz birlik çalışmalarında önemli bir yol kat ettik. Konferansımız bunun somut bir kanıtıdır.

SDP ile yapılan görüşmelere gelince, SDP ile görüşmelerimiz yaklaşık bir yıl önce başladı. Bu görüşmeler birçok aşamadan geçti. Birçok eylemi, etkinliği birlikte yürüttük. Özellikle Haziran ayaklanmasında ve sonrasında yoldaşlığımızı ve devrimci bir güven ortaklığını pekiştirdik. Geldiğimiz noktada bütün bu faaliyetin bizi ideolojik ve örgütsel birliğe taşıyamadığını karşılıklı olarak tespit ettik. Bu faaliyetler sırasında kazandığımız karşılıklı güvenle eylem birliğini sürdürmeye karar verdik. Konferans da bu ilişkiyi layıkıyla değerlendirecek ve gerekeni yapacaktır.

Sonuç olarak, yola çıktığımızda Komünist partinin inşa sorununu, sürece devrimci müdahalenin ilk koşulu olarak tarif ettik. Süreç içinde “parti ya da siyasallaşmış işçi hareketinden” parti çıkarmak gibi atı arabanın arkasına takan kaçınıklıklara başvurmadan, söyleyeceğimizi doğrudan söyledik. Bunu söylerken koşulların ve güçlerin yeterli olup olmadığına bakmadık.

Zorlukların arkasına sığınmadık. Marksist-Leninist teoriyi ve işçi hareketinin tarihsel deneyimini referans aldık. Koşulları ve zorlukları hedefe varmak için aşılması gereken engeller olarak gördük. Son dönemde Türkiye’de ve dünyanın pek çok ülkesinde patlak veren başkaldırıları, bizim sorunu doğru olarak ortaya koyduğumuzu kanıtlıyor. Haziran başkaldırısı bir kez daha kanıtladı ki, hareketi bir bütün olarak kavrama, örgütlenme ve yönetme yeteneğine sahip bir komünist partisi olmadığı sürece başkaldırı ve ayaklanmalar ne kadar radikal olursa olsunlar, sonuçta burjuvazinin ağına düşmekten, burjuva hegemonyasına teslim olmaksızın kurtulamıyor.

Ancak bütün bunlar sorunu bir noktaya kadar aydınlatıyor. Yakalanması gereken ana halka sorusunun cevabı oluyor. Sorunun siyasal çözümü, hedefe varmak için atılması gereken politik ve örgütsel adımların planlanması ve uygulanmasında yatıyor. Bizim en fazla bocaladığımız alan da burasıdır. Yakalanacak halkayı doğru tespit etmemize rağmen, bunu sağlayacak yol ve yöntemleri belirleme ve uygulamadaki sorunlarımızı aşamadık. Teorimizle eylemimizi uyumlaştıramadık.

KH’in 1. Konferansı bu sorunu ele alıp çözecek, yürüyüşümüze yeni bir ivme katacaktır.

Burada uzun uzadıya komünist hareketin içinde bulunduğu örgütsel dağınıklık ve ideolojik savrulmadan, bunların yol açtığı zorluklardan söz etmeyeceğiz. Önümüzdeki görevin çapı, karşı karşıya olduğumuz sorunlar ve zorluklarla karşılaştırıldığında, güçlerin ve birikimin yetersiz olduğunu söylemeye gerek bile yoktur.

Biz Lenin’in “işe başlamak için mükemmel koşulları bekleyen devrimciler en kötü devrimcilerdir” öğüdünden esinlenerek yola çıktık. Sınıf savaşımı hiçbir biçimde güçlerin olgunlaşmasını beklemiyor. Sorun, koşulların olumsuzluğuna ve yetmezliklere meydan okuyarak, yeterliliğe ancak savaşım içinde ulaşılabilce-

ğini bilerek, süren yaşama müdahale etmek ve işe koyulmaktır. Yaşamda, sınıf mücadelesinde öyle anlar vardır ki, başlamak yarı yarıya kazanmaktır. Bugünün bizim için böyle bir anlamı vardır.

Geride bıraktığımız dönemi değerlendirdiğimizde, yapamadıklarımız ve yaptıklarımıza baktığımızda hedefimizden ve hareket tarzımızdan kuşku duymuyoruz. Bu süreçte yapamadıklarımızı ancak mücadele içinde ve kendi eylemimizle yapar hale geleceğimize güvenimiz daha da pekişti. Yeter ki biz bu yolun gerektirdiği bilince, kararlılığa, özveriye ve sabıra sahip olalım.

Bağımsız komünist bir sınıf partisinin inşası sorunu ortada duruyorsa ve bu sınıf mücadelesine devrimci müdahalenin ilk koşulu ise, geriye kalan bu hedefe doğru strateji ve taktikle ulaşılması ve zorlukların aşılması sorunudur. Zorlukları ve olumsuzlukları listenin başına yazarak, önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirirken, başa yazdığımız bu“zor”a sığınarak hiçbir sorunun üstesinden gelemeyiz. Komünistler için zorluklar ve olanaksızlıklar, önünde diz çökecek engeller değildir. Bunu kavradığımızda

devrimci bir niteliğe sahibiz demektir. Böyle bir devrimci nitelik ancak savaşılar kazanılabilir ve korunabilir.

Konferans öncesiyle karşılaştırıldığında bugün elimizde çok daha büyük olanaklar var. 1. Konferans programı ve işleyiş kurallarını onay-

layarak bizi hedefimize bir adım daha yaklaştıracak. Bu adımı tamamlamak buradaki her yoldaşın bilincine enerjisine ve özverisine bağlı olarak gerçekleşecektir. Sınıfa ve tarihe karşı sorumluluğumuz bugün daha da artmıştır. Eylemimizi de, buna uygun olarak artırmak durumundayız.

Tarihin bu günkü kavşağında belki her şey değil ama çok şey bilinçli ve örgütlü müdahalededir. Elimizde sihirli değnek yok. Ama elimizde devrimci bir teori ve bu teoriyi hayatla buluşturacak, eylem haline dönüştürecek devrimci kararlılığımız, cesaretimiz, sabrımız ve enerjimiz var. Şimdi sıra bu var olanı, sınıf mücadelesinin anafor-

Tarihin bu günkü kavşağında belki her şey değil ama çok şey bilinçli ve örgütlü müdahalededir. Elimizde sihirli değnek yok. Ama elimizde devrimci bir teori ve bu teoriyi hayatla buluşturacak, eylem haline dönüştürecek devrimci kararlılığımız, cesaretimiz, sabrımız ve enerjimiz var. Şimdi sıra bu var olanı, sınıf mücadelesinin anaforlarından, her beklenmedik durumda sendelemeden, rotayı kaybetmeden, merkezi disiplinli, aynı zamanda çeşitli mücadele biçimlerini kullanabilecek kadar esnek ve kapsayıcı devrimci bir partiye dönüştürmektir.

larına kapılmadan, her beklenmedik durumda sendelemeden, rotayı kaybetmeden, merkezi disiplinli, aynı zamanda çeşitli mücadele biçimlerini kullanabilecek kadar esnek ve kapsayıcı devrimci bir partiye dönüştürmektir.

Konferans Notları

Daha Etkin Daha Yaygın Bir Söz ve Eylem İçin

A-Yol Gösterici Devrimci Bir Yayın Organı

Komünist hareketin, 150 yılı aşkın tarihinin hiçbir döneminde; devrimci örgütün ve devrimci politikanın üzerinde yükseleceği teorik, ideolojik görevler, hiç bu denli önemli, hayati ve zaruri bir görev haline gelmedi.

Örgütlerin reformist, liberal, nasyonalist etkiler altında çürüdüğü; güçten düştüğü, tasfiyeye uğradığı veya birer sistem içi burjuva muhalefet hareketine dönüştüğü; burjuva etkiler altında sosyalist sistemin -vuruşa vuruşa yenik düşmek biçiminde değil, direnerek değil- sürünerek teslim olduğu, çözümlü dağıldığı; bütün dünyada devrimci teoriden, örgütten, disiplinden, devrimden kaçışın teorileştirildiği ve kafa karışıklığının ve örgütsüzlüğün had safhaya ulaştığı bir dönemde teorik ve ideolojik alandaki pratiği yeniden örgütlemekten söz etmekteyiz.

Ki içinde yaşadığımız dönemin ruhunu ve devrimcilerin önlerine koymaları gereken görevi, dergimizde yayımlanan “Konferans Üzerine” başlıklı yazıdan seçtiğimiz birkaç spot çok iyi ortaya koymaktadır:

“Marksizm’i geliştirme adına dağınıklığın ve

savrulmanın teorileri üretildi. Her yenilgi döneminin temel karakteristiği olan devrimci araçların sorgulanması; örgütü; kölelik disiplini, pranga olarak gören aydın anlayışının yaygınlaşması, devrimci hedefin geri çekilmesi, asgari olanda tutunma vb. eskimiş düşüncelere geri dönüş, sosyalist harekete egemen oldu. ...Eksik ve zaafılarımıza karşı Lenin’in, “İşe başlamak için mükemmel koşulları bekleyen devrimciler, en kötü devrimcilerdir.” öğüdünden esinlenerek yola çıktık. Sınıf savaşımı hiçbir durumda güçlerin olgunlaşmasını beklemiyor. Sorun, koşulların olumsuzluğuna ve yetmezliklere rağmen, yeterliliğe ancak savaşın içinde ulaşılabileceğini bilerek, süren yaşama müdahale etmek, işe koyulmaktadır.”

Özetle böylesi bir ortamda ve ortamı böyle değerlendiren bir komünist kadro birikiminin öne çıkarak tarihin önüne koyduğu görevi cesaretle omuzlaması gerekiyordu. Ve bu kadro; hangi hedefe yönelmesi, ne yapılması, nereden başlanması, nasıl yapılması gerektiği konularında öncelikle devrimci bir yayını örgütleyerek en açık, en anlaşılır biçimde gidilecek yolu aydınlatmak için sözünü söylemek ve sözünün adamı olduğunu da eylemleriyle göstermek için yürüyüşü başlatmak zorundaydı. Söz ve Eylem,

bu ihtiyaçtan doğdu.

Devrimci Bir Yayın

Organının Örgütlenmesi Görevi;

Devrimci köklerimize dönerek onun öz suyundan beslenen bir devrimci yayın organıyla ortaya çıkmak ve geçmişimizde ve günümüzde burjuva ideolojilerini “sosyalizm, komünizm, devrimcilik” diye pazarlayan kalpazanlara karşı savaşıarak devrimci bir yol açmak gerekmektedir.

Komünist bir yayın organı, bir yandan proletaryanın devrimci partisini inşa ederken öte yandan bu sürece eşlik eden, ondan güç alan devrimci bir politik mücadeleyi örgütleyebilmek için de vazgeçilemez, olmazsa olmaz bir görevdi. Çünkü hayatın devrimci bilgisini üretmeden, gidilecek yolu aydınlatmadan ve hedefi – yani devrim yoluyla komünizmin bolluk ve özgürlük dünyasını kurmak üzere müthiş bir yolculuğa başlamak hedefini- apaydınlık biçimde ortaya koymadan hayata, doğru devrimci müdahaleyi gerçekleştiremezsiniz. Yani devrimci bilimsel teoriyi, devrimi yapacak olan sınıfla buluşturmazsınız, proletaryanın ellerine en etkili silahı, komünist parti silahını teslim edemezsiniz.

Kısacası o dönem; devrimci bir yayın organını örgütlemek, onu her sayısında daha etkin, daha yaygın, daha doyurucu bir düzeye yükseltmek, o yayının çevresinde devrimci bir ilişkiler ağı kurarak komünist çekirdek bir kadro biriktirip yetkinleştirmek; “Nereden başlamalı?” sorusunun doğru devrimci yanıtıydı.

Söz ve Eylem; böylesi bir devrimci ihtiyaçtan doğdu ve yaklaşık 2,5 yıl (1 Mayıs 2014’te 3. Yılı tamamlayıp 4. yılına girecek) hareketimizin yayın organı olma işlevini sürdürmektedir.

Devrimci örgütün yayın organı konusu; üzerinde en çok kafa yordığımız, en çok raporlar ve programlar hazırladığımız halde –ve ne yazık ki kadro yetersizliği ve hamlığı, ayrılmalar ve gerçek bir kolektif işleyişi ve örgütlülüğü gerçekleştiremeyeşimiz nedeniyle, ayrıca var olan potansiyeli de rasyonel kullanamadığımız

için pek de uygulamaya koyamadığımız - bir konudur. Ne var ki bütün bunlara karşın Söz ve Eylem’i teorik ve ideolojik olarak Leninist devrimci temeller üzerine kurduk ve bu ilkelere aklımız yettiğince esas olarak bağlı kaldık.

Bu anlayışımızı, en duru biçimde ortaya koyan belge, -Söz ve Eylem’in 1. yılında ki o zaman ki örgütsel işleyişimiz bugüne göre belki biraz daha düzenliydi- Yazı Kurulu olarak Yürütmeye sunduğumuz kısa belgedir. O belgeyi yeniden anımsamakta yarar var:

Söz ve Eylem Yazı Kurulu, Yürütme Kurulu’nu dergimize gelen yazılar konusunda bilgi-lendirmeyi kararlaştırmıştır:

İlk özel sayımızdan bu güne kadar geçen yaklaşık bir yıllık süre içinde; yazı seçiminde kimi esneklikler, acemilikler, çoğu kez zaman darlığından kaynaklanan incelemede yetersizlikler ve ihmaller olmuştur. Kurulumuz bu konudaki tüm sorumluluğu üstlenmektedir.

Yazı Kurulumuz; kendisine gelen tüm yazı ve haberlerde Konferansta karara bağlanan 7. Maddeyi büyük bir dikkat ve titizlikle uygulayacaktır ve esasen uygulamaya zorunludur.

Kurulumuz; bundan böyle de devrimci hattımıza ve ilkelerimize aykırı olarak değerlendirdiği yazıları yayımlamayacağı, bazı yazılarda değişiklik yapılmasını isteyebileceği, yazılarda ya-zarınca değişiklik yapılmadığı veya yapılan değişiklikler yetersiz bulunduğu takdirde söz ko-nusu yazıların yayın organımızda yer almayacağı, gerekçesinin de kısa ve özlü biçimde kendi-sine iletileceği ilkesel kararını Yürütme Kurulu’na bildirmeyi ve konuya ilişkin Konferans Kararları’nın üç maddesini anımsatmayı gerekli görmüştür:

“1- Söz ve Eylem; Proletaryanın komünist partisinin inşasını hedefleyen hareketimizin yayın organıdır.

2- Bu nedenle Söz ve Eylem; her türden çeşitli görüşlerin geniş bir yelpazesinin yer aldığı bir tartışma platformu değil, düşünce ve eylem birliğine dayanan devrimci bir siyasetin teorik, ide-

olojik, politik ve örgütsel faaliyetinin aracıdır.

7- Söz ve Eylem yazı kurulu, tüm yayınlarında yer alacak yazıların belirlenmesinde, gerekli redaksiyonun yapılmasında, yazarlardan değişiklik ve düzeltme istemekle yetkilidir.”

Daha Etkin, Daha Yaygın Bir Söz ve Eylem İçin

Evet; devrimci bir yayın organı kolektif ve militan bir örgütlenmenin aracı olabilir. Yazımın bu bölümüne Lenin’in Iskra için kaleme aldığı yazıdan, devrimci yayın konusunda yolumuza ışık tutan, apaçık ve dupduru bölümle başlamak istiyorum:

“ Ne var ki, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleyle benzetilebilir; bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ‘ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahalli faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir.” (Lenin Iskra No:4 1901)

Çok iyi bildiğiniz bu paragrafta altı kalın bir çizgiyle çizilmesi gereken tümce şudur: Devrimci “Bir gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir.”

B- Hedefler

Söz ve Eylem dergisinin şu andaki düzeyi ile verili koşullarda ulaşması mümkün olan düzey

arasında ve hele hele gelecekte sahip olmasını istediğimiz –yani ulaşması gereken- düzey arasındaki makas aralığı açıktır. Var olan düzeyin hızla yükseltilmesi, olması gereken düzeye hızla yaklaştırılması gerekiyor.

- Bunun için ise her şeyden önce; yayın organımızın hedeflerinin ve niteliğinin açık seçik ortaya konulması ve bunların duruca bilince çıkarılması gerekmektedir.

- Örgütlenme Kılavuzu: Söz ve Eylem; en başta devrimci bir örgüt yaratmanın kılavuzu ve örgütlenme çalışmalarının militan bir unsuru olmalıdır. Örgütlenme çabalarında kadrolara yol göstermeli, örgütlenme deneylerinin paylaşılmasını sağlamalı, örgütlenme sorununun teorik, politik ve pratik sorunlarına çözümler getirmelidir.

- Kadro Eğitim Aracı: Yetkin teorik yazılar ve siyasi analizlerle kadroların devrimci eğitiminin temel unsurlarından biri olmalıdır.

- Devrimci Ajitasyon ve Propaganda Aracı: Bizim, enternasyonalist- komünist duruş noktamızdan ürettiğimiz devrimci sınıf politikası ve değerlendirmelerimizin etkili bir taşıma, yayma ve benimsetme aracı olmalıdır. Ayrıca bu doğrultuda kadrolara zengin ajitasyon ve propaganda malzemesi sunmalı, onların çalışma deneyleriyle daha da zenginleşmelidir.

Bu devrimci görevi de; özellikle güncelin doğru devrimci yorumunu yaparak; bütün işçi, köylü, gençlik, kadın, ekoloji, kimlik... direniş, tepki ve başkaldırıları destekleyerek; onların bilinçlilik, örgütlülük ve yaygınlık kazanmasına ve birbirine bağlanmasına yardımcı olarak yapabilir.

- İdeolojik Birliğin temel dayanağı: Tüm yayınlarında teorik, ideolojik ve politik devrimci temel ilkelere titizlikle bağlı kalarak kadrolar arasında düşünce ve eylem birliğinin sağlanmasına hizmet etmeli ve böylece örgütsel birliğin temel harcı olabilmelidir.

- Komünistlerin Birliğinin temel taşı: Türkiye’deki enternasyonalist komünist hattı savunan devrimcilerin birleşik bir güç oluşturmalarına ve

birlikte yürüyüşlerine hizmet etmelidir, ki bu konuya ilişkin aşağıdaki konferans kararını anımsatmak isterim:

“Hareketimiz, önüne koyduğu Komünist parti kurma görevini tüm Komünistlerin katılımına açık bir faaliyet olarak ele alır. Bu faaliyetin her aşamasında Komünistlerin birliğinin sağlanması hedefini gözetir.” Son konferansta, bu karara aşağıdaki ek yapıldı.

“Hareketimiz; “komünistlerin birliği” sorununun çözümünü, kendi bağımsız ideolojik, politik ve örgütsel çalışmalarına sıkı sıkıya bağlı bir faaliyet olarak ele alır. KH’e göre birlik faaliyetleri güç kazandıkça hareketin bağımsız faaliyetinin daha da yetkinleşmesi ve ilkeli duruşunun netleşmesi komünistlerin birliğini zorlaştıran bir engel olmadığı gibi, tam tersine komünistlerin birliği çalışmalarına güç katan, birliğin devrimci ilkeler temelinde yükselmesini sağlayarak onu kolaylaştıran çok önemli bir etkidir.”

• Yazılan her yazı, proletaryanın devrimci partisinin inşa edilmesi çalışmalarına güç vermeli, kadroların azmini beslemeli ve bu konuda yol göstermelidir.

• Öz ve biçim uyumuyla, içerik zenginliğiyle, yanlışsız-vaktinde-düzenli çıkışıyla komünistlere yaraşır ve komünist yaratıcılığın seçkin bir örneği olmalıdır.

C- İçeriğin Daha da Zenginleştirilmesi İçin

Bir komünist; sürekli okuyan, sürekli politika üreten, sürekli yazan, sürekli sözlü ajitasyonla emekçileri aydınlatan, sürekli örgütleyen ve sürekli savaşıyor insandır. Söyleyecek ve söylemeye değer sözü olan insan, mutlaka onu söylemenin ve yazmanın bir biçimini bulur. Yazan arkadaşlar daha çok yazmalı, daha çok üretmeli. Yazmayan arkadaşlar, yazmaya başlamalı; yazan arkadaşlarca yazmaya özendirilmeli.

a)- Kolektifin dışındaki arkadaşlar ve dostlardan (yazılarının dergide mutlaka çıkacağı sözünü vermeden) yazı yazmaları istenmeli,

b)- Yazılı ve sözlü ajitasyonda günceli, olayı aktarmakla yetinemeyiz; bize düşen asıl görev bu olay ve konuların sınıfsal duruş noktasından çarpıcı ve devrimci yorumunu ortaya koymaktır. Bu nedenle Derginin her sayısında “Toplumsal ve Siyasal Gündem”den bölümüne daha çok sayfa ayrılmalı ve aşağıda belirtilen konular işçi sınıfının devrimci duruş noktasından haberleştirilip yorumlanmalıdır:

- Proletaryanın dış dünyada ve içerideki tüm direniş eylem ve başkaldırıları,

- Genç kuşakların direniş, eylem ve başkaldırıları,

- Mazlum halkların dilleri, kimlikleri, özgürlükleri için verdikleri mücadeleler,

- Kırsalda kır yoksullarının doğa, doğal yaşam ve kendi yaşam kaynakları ve hepimizin geleceği için verdikleri mücadeleler,

- Kapitalist sistemin ve onun iktidarlarının gizlediği tüm kirli çamaşırlarının deşifre edilmesi, tüm güncel toplumsal ve siyasi olaylar.

- Burjuva sömürü sistemi ve sınıf politikalarını çok çarpıcı biçimde ortaya koyan anekdotlar; gençlerin, direnişçi işçilerin ve emekçilerin ürettikleri mizah öğeleri,

- Hareketimizin örgütlediği, başını çektiği, katılarak içinde yer aldığı tüm eylem, direniş ve toplantıların fotoğraflanarak haber-yorumları, sonuç bildirgeleri, Tüm arkadaşlar, kendilerini Söz ve Eylem’in muhabiri haber/yorumcusu olarak görmeli ve yazılarını en geç ayın 20’ine kadar dergiye ulaştırmalıdır.)

c)- Organ ve birimlerin tüm toplantılarında; derinliğine genişliğine siyasetin konuşulup tartışılması, derginin niteliğini yükseltecek olan en önemli etkidir. Gündemin en önemli maddelerinden biri de yayının güçlendirilip her yönden desteklenmesi olmalıdır. Bu görüşmeler sırasında tartışmaların iki üç kişi arasında cereyan etmemesi, her yoldaşın bu sürece aktif bir özne olarak katılması, özgün düşünceler üretmesi, tartışması; gözlem ve deneyimlerin aktarılması ve bunların bir rapor halinde dergiye ulaştırılması

gereklidir. Bu toplantılarda şu başlıklar ele alınmalıdır:

Dünyamızda,- Ortadoğu’da,- Ülkede,- Sınıf içinde,- Sosyalist harekette- Bizde ... neler oluyor? Ve ne yapmak gerekiyor? Bize düşen görevler nelerdir? Yukarıda belirtildiği gibi siyasetin örgütlü, açık bir zihinle ve katılımcı bir anlayışla konuşulması; dergiyi de örgütlenmeyi de devrimci faaliyeti de besleyecektir.

d)- Her yoldaş, her komünist günlük yaşamının ve devrimci faaliyetinin her anında ve hayatın her alanında kendini Söz ve Eylem’in bir muhabiri, bir yazarı olarak görmeli; her gözlemini, her düşüncesini kale me almalı, her yöresel eylemi, her direnişi ve özellikle hareketimizin veya yoldaşlarımızın örgütlediği, başını çektiği, içinde yer aldığı eylemleri haberleştirip fotoğraf- layarak bildirmelidir. O taktirde dergimiz, gerçekten hareketimizin, ayağı yere basan kolektif yayın organı olma niteliğine yükselecektir.

e)- Özgürlük hareketinden ve başka dost devrimci kolektiflerden yazılar istemek ve yayınlamak derginin içeriğini zenginleştirecektir.

f)- Dergide “Unutma-Unutturma” / “İşçi Sınıfı Tarihinden” / “Devrimci Sanat ve Edebiyat”/ “Eğitime Devrimci Bakış” gibi bölümlerin yer almasında, “Neleri Okuma-lıyız?” başlığı altında bir kitap tanıtım bölümü oluşturulmasına yoldaşlar düşünsel ve yazınsal olarak katkı sunmalıdır.

g)- Toplumsal ve siyasal Gündem’den bölümü tüm arkadaşların katkı, haber ve polemiklerine açıktır.

D- Derginin Biçiminin Yetkinleştirilmesi İçin

Öz ve biçim diyalektiğini göz ardı ederek “Biçim önemli değil; mühim olan öz!” diyen sığ anlayış, bizlerden ırak olsun. Bundan hareketle yoldaşlar derginin biçimiyle ilgili eleştiri ve önerilerini yazılı olarak yazı kuruluna iletmelidir. Ayrıca görselliği daha etkili kapaklar, daha okunaklı sayfa düzeni konusunda öneriler, taslaklar, eskizler üretmelidir. İçeriği zengin ve doğru, biçimi de öze uygun ve komünist yaratıcılığa ya-

kışır olmalıdır.

a)- Yazar arkadaşların, yazıya eşlik edecek resim, fotoğraf, karikatür, grafik gibi görsel malzemenin seçimini -olanakları elveriyorsa- kendilerinin yapması veya yapmayı öğrenmelerine yardımcı olunması.

b)- Yazıların “12 punto Times New Roman”la yazılması; kesinlikle tireleme, blok, paragraf girişi, sütun, farklı yazı karakterleri gibi özel düzenlemeler yapılmaması,

c)- Noktalama ve yazım yanlışlarının en aza indirilmesi için, yazıyı göndermeden önce yazarcınca bir de bir de bu gözle okunması; düzeltilip redakte edilen yazının, yazarı tarafından mutlaka elinden çıkan biçimiyle karşılaştırılması; bitirilen yazıların hemen düzeltilmeye gönderilmesi ve noktalama ve yazımla ilgili ortak hataların örneklerle kolektife yazı olarak gönderilmesi.

d)- Daha önce de belirtildiği gibi her komünistin; iyi bir örgütçü olduğu kadar aynı zamanda iyi bir propagandist, ajitatör, muhabir ve giderek iyi bir devrimci yazar olmayı hedeflemesi gerektiğini, bunun için de bol bol okumanın ve sürekli yazmanın zorunlu olduğunu bilmesi gerekir. Kuşkusuz bol bol okumalar, bizi besler, düşünce ve duygu dünyamızı, dil birikimimizi artırır; ne var ki ancak kalemi elimize aldığımız zaman düşünmeye başlamış oluruz ve yazmayı öğrenmek ve bir devrimci yazar olmak için bol bol yazmak gerekir; yani yazmak, bol bol ve sürekli yazarak öğrenilir. Bu konuda bir yazma atölyesi örgütleyerek; bir yazının konusunun belirlenmesi, veri toplama, planlama, kaleme alma, anlatım yolları, düşünceyi geliştirme teknikleri, tümceler ve bölümler arasında dil ve anlatım bağının kurulması, noktama ve yazım, ... gibi konularda teknik bilgiler verilebilir.

E- Derginin Tanıtım ve Dağıtımının Etkinleştirilmesi

1-Tanıtım:

a)- Siyasi dergilere ve yayıncılara, kimi köşe yazarlarına birer adet gönderilmesi,

b)- Sosyalist-ilerici gazetelere, radyolara, TV kanallarına her sayıdan düzenli olarak birer adet gönderilmesi veya elden bırakılması,

c)- Sendikalara, demokratik kitle örgütlerine, sosyalist partilere, kolektiflere “protokol” olarak düzenli ulaştırılması,

d)- İnternetteki “DERGİLER” sitesinde ayrıntılı tanıtımının yer alması,

e)- Derginin her sayısı çıkar çıkmaz; internetteki BDH... gibi geniş iletişim ağlarına ve her birimizin e-mail gruplarına “Söz ve Eylem”de Gündem” başyazısıyla yeni sayının çıktığı haberinin ulaştırılması,

f)- Tüm yoldaşların yanlarında hafif bir çanta taşımaları, her gittikleri yerde çanta-larında derginin son sayısından birkaç adet bulundurmaları,

2-Okunması, Okutulması Tartışılması, Eleştiri ve Önerilerin Raporlaştırılması:

Derginin dikkatle okunması, birimlerde topluca tartışılması, eleştirilmesi, önerilerde bulunulması, bunların bir rapora bağlanması, yöreden haber ve yazılarla beslenmesi; bütün diğer çabalardan çok dana önemlidir.

a)- Eleştiriler karşısında alınganlık göstermemek, tersine eleştiri ve önerileri özendirmek, dışarıdan yapılan eleştirilerden de yararlanmak gerekir: Lenin’in dediği gibi “Biz, değil dostlarımızın, düşmanlarımızın eleştirilerinden bile yararlanırız.” Ekleme gerekir ki; dost görünümü düşmanların, kendileri hiçbir şey yapmadığı halde yapılan her şeyi “sosyalizm adına” eleştiren, hiçbir şeyi beğenmeyen, üretilen her güzel şeyi baltalamak isteyen inançsız küçük burjuva megalomanlarının eleştirilerinden de - onların niyetlerinden bağımsız olarak- yararlanmak gerekir. Ancak öyle bir dergi çı-karmalıyız ki o tür yaratıklar bile eleştirecek bir şey bulamasınlar ve hatta istemeye istemeye beğenmek zorunda kalsınlar.

b)- Artık Söz ve Eylem, çok gecikmiş bir görevi yerine getirmeye başlamalı; yani sınıflar

analizi silahını kullanarak “adından başka komünizmle ve devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan” reformist, ulusalcı veya liberal sol parti, örgüt, program ve politikalarla polemiklere girmelidir. Bu, “Agüas ahırları”na benzeyen günümüz ortamında ortalığın temizlenmesinde ve doğru devrimci ideolojinin yaygınlaşıp güç kazanmasında, buzun kırılıp yolun açılarak gösterilmesinde etkili olacaktır.

3-Dağıtımın Örgütlenmesi

a)- Dergi ve yayın dağıtımının her yerde “dergi temsilciliği” biçiminde oluşturulan bir birim tarafından örgütlenmesi,

b)- Derginin öncelikle onu gerçekten okuyacak olanlara mutlaka ulaştırılması ve bu dağıtımın hemen her zaman elden götürülmesi; okuyucuların çevresinde yeni dağıtıcı ve okuyucu gruplarının oluşturulması ve örgütlemeye görevli yoldaşların bu gruplara sürekli destek olması,

c)- Sosyalist partilerin ilçe örgütlerine, kitle örgütleri şubelerine derginin her sayısının “protokol” olarak mümkün olduğunca elden ulaştırılması,

d)- Dergi ücretlerinin ve bağışların mutlaka kısa bir rapora bağlanarak geciktirmeksizin ulaştırılması; bu konudaki ihmal ve savrukluğa hoşgörü gösterilmemesi

e)- Dergiyi dağıtan yoldaşların derginin her sayısını büyük bir dikkatle okuyup aralarında tartışmaları, bu aracın devrimci örgütler yaratmada ve devrimci kadrolar ka-zanmada en etkin biçimde değerlendirilmesi için yaşamsal önemi vardır.

f)- Bu ilişkiler ağı kurularak elverişli bir ortam oluşturulduğunda “Söz ve Eylem Okurları” toplantıları düzenlenmesi.

Sonuç : Daha etkin, daha yaygın, hayata değen ve içeriği daha zengin bir “SÖZ VE EYLEM”e ve yayın faaliyetine şiddetli ihtiyacımız var. Bunu yarattığımızda; devrimci düşüncelerimiz; insanlara daha kolay ulaşacak, onların yüreklerini ve beyinlerini kazanarak ete kemiğe

bürünüp maddi bir güce dönüşecek ve böylece yayın organımız, devrimci bir örgütün temellerinin atılmasında çok önemli bir işlev görecektir.

Şu anda elimizde; bütün olumsuz koşullara karşın;

- Devrimci bir inatla, ısrarla çıkarılmış üç yaşında bir komünist yayın organı var.

- Bu yayın organı, bu kadro arasında devrimci bir ideolojik birliği önemli ölçüde sağladı ve sağlamaya devam ediyor.

- Devrimci arayış içinde olan dışımızdaki kadrolar ve devrimci kolektifler arasında ise bizim kadromuza olan etkisinden daha büyük bir etki ve yankı yarattı.

- Geçmişteki her hangi bir geleneğe dayanarak güç derlemeye çalışmadı; geçmişin yanlışlarına ve tortularına teslim olmadı ve köklerimizdeki devrimci değerlere dayanarak yeni bir hat yarattı.

- Daha önceki konferanslarda belirtildiği gibi “Devrimci bir ideolojiyi yarattık, ancak ona uygun bir örgütlenmeyi kuramadık.” Daha iyi bir Söz ve Eylem, bir teorik dergi, bir devrimci ajitasyon ve propaganda gazetesi, devrimci broşürler ve kitapların tümü bu devrimci hattın gerçek bir örgüte dönüşmesine bağlı.

Daha etkin, daha yaygın bir devrimci Yayın faaliyeti için ise;

- Örgütümüzün örgüt niteliğinin yükseltilmesi, gerçek bir devrimci örgüte dönüşmesi,

- Kadroların kadro niteliğinin yükseltilmesi,

- Yayın kurulunun gerçekten bir yayın kurulu olması,

- Bir uzmanlaşma ve işlerliği olan gerçek bir görev bölümü, (Örneğin siyasi makaleler yazan bir arkadaş, aynı zamanda derginin hangi parayla çıkarılacağını, dizgiyi, kirayı... düşünmemeli; hele kendi yazısını düşünecek yerde söz verilen yazıların gelip gelmediğini takip etmek zorunda kalmamalı.)

- Derginin ana konularının ve yazılarının

aylarca önceden belirlenmesi ve planlanıp görevlendirmelerin yapılması,

- Derginin sayı atlatılmamasının ve her sayının ay başında günü gününe çıkarılmasının kesin bir kural olarak hayata geçirilmesi,

- Toplumsal yaşamın, iş yaşamının, direnişlerin, eylemlerin içinde olmak, eylem ve direnişler örgütlemek, örgütleyecek güce ulaşmak; dergiyi ve öteki yayınları buralardan gelen yaşamın öz-suyuyla beslemek, en önemli ihtiyacımızdır.

- Görev verilen insanlara güvenmek, işlerinde zorlandıkça önlerini açmak, özgüvenlerini artırmak gerekiyor. “Ben karışmazsam, ben olmazsam, ben yapmazsam ya da zorlamazsam hiçbir şey olmuyor.” düşüncesi, örgütlenmeyi zorlaştıran, işin ve kadronun yetkinleşmesini engelleyen, örgüt içinde zihinsel olarak Oblomov rahatlığına zemin hazırlayan artizan çalışma tarzıdır. Bunun yerini; “kural olarak işe yaramayan insan yoktur, onun işe yaramasını sağlayamayan insanlar vardır.” diyen bir çalışma tarzının hayata geçirilmesi zorunludur.

- Bütün yoldaşlara bir sözümüz daha var: Tıpkı işleri birkaç kişiye yüklemenin rahatlığı gibi, bağımsız düşünme zahmetini bir veya birkaç kişiye yüklerlerse, toplantılara hiçbir zihinsel hazırlık yapmadan gelirlerse yanlış yaparlar. Çünkü bir komünist; örgütün, sınıfın, toplumun, devrimin bütün sorunları hakkında kafa yormalı, özgün öneriler ve düşünceler geliştirmeli; eleştirilere açık olmalı ve yanlış gördüğünü cesaretle –ikna edinceye veya ikna oluncaya kadar- eleştirmeli; ancak alınan kararı tartışma konusu yapmadan ve o kararda kendine düşen görevi canla başla yapmalıdır.

Bütün bunları söylemenin ve yazmanın bir değeri ve önemi vardır kuşkusuz; ancak önemli olan dünyayı yorumlamak değil, onu değiştirmektir. Ve mükemmel yayınlar için giderek mükemmelleşen bir örgüt, giderek yetkinleşen kadrolar lâzım. Ve aynı zamanda mükemmel bir örgüt için mükemmel yayınlar gerekmekte.

Kentsel Siyaset Yerel Yönetimler

N. Fırat

Bu gün hızlı kentleşme ve kentsel dönüşüm, ortaya çıkan rantın büyüklüğü ve yarattığı iktidar olanakları nedeniyle kenti siyasal mücadele alanlarının odak noktası durumuna getirmiştir.

Bu nedenle de yerel yönetimler kavramı kentsel dönüşüm süreçlerinde, sadece seçim süreçlerinde değil, kentli sınıfların yaşam kalitesi üzerinden önemli bir yer tutmaya başlamıştır. Örneğin daha önce bahsettiğimiz Avusturya deneyi ve daha önceki süreçler sadece bir çevre meselesinden öte, üretilen toplam toplumsal değer nasıl paylaşıldığı meselesi, kentin ve yerel yönetimlerin ana konusu haline gelmiştir. Bu nedenle de birçok burjuva siyasal yapı buralarda iktidar olduğu ölçüde taraftarlarının devamlılığını ve genel siyasal iktidara yönelik iddialarının güncelliğini korumuş olacağını düşünmektedir. Diğer yandan ise yığınlar tarafından ekoloji meselesinin güncelliğinin kavranması ve bir mücadele alanı oluşturması kent düzeyinde yürüyen savaşımına bir yenisini eklemiş ve mücadelenin farklı boyutlarının ortaya çıkmasına neden olmuştur. Yine bir başka alan ise işçi sınıfının yaygın olarak yaşadığı ülkemizde gecekondu adı verilen bölgelerin kentsel dönüştürülmesi meselesidir. Bu bölgelerin kentin merkezlerine yakın olan bölgelerinden daha uzak bölgelerine doğru taşınması projesinin işçi sınıfının yaşam kalitesini artırmaktan ziyade, yeni rant alanları projesi yaratmak olduğunun fark edilmesi bu alandaki mücadelelerin kaynaklarını oluşturmaktadır.

Kent ve yerel yönetim sorunlarını sadece bir mekan örgütlemesi olarak göremeyiz. Kent daha

önceki yazılarımızda anlattığımız üzere artı değer önemli bir kısmının da üretildiği bir alandır. Doğal olarak da Kent meselesi sadece bir yerel yönetim meselesi olarak karşımıza çıkmamaktadır. Aynı zamanda toplumsal yapının işlevini gösteren ve sermayenin ülke ölçeğindeki dağılımını da içeren süreçler zinciridir. Ayrıca bugün yaşanan rant ve benzeri kavgaların sermayenin genel bunalımından bağımsız olmadığını, Kentin sermayenin bunalımını aşmak için kullanılan mekanizmalardan olduğunu, yani üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkilerin spesifik bir görünümü olduğunu söylemek gerekir. Yukarıda bahsedilen kentsel çelişkilere devletin müdahale edip bu çelişkileri mas etmek için yöntemler uygulaması sıkça karşımıza çıkmaktadır. Ancak devlet sınıflı toplum yapısı içerisinde egemen sınıfın çıkarlarını savunmanın aracıdır. Bu nedenle atılan adımlar, ya da iddia edildiği üzere çözümler, bütün kentin ihtiyaçları üzerinden değil, egemen sınıfın ve onun fraksiyonlarının çıkarları üzerinden şekillenmektedir. Kentsel siyaset alanına farklı bir yaklaşım mümkün müdür?

Liberal düşünce sistemine göre kentin ikili bir işlevi vardır buna göre Kent, kitleleri köylülükten kurtaran ve bireysel özgürlükleri artıran bir ortam olarak değerlendirilmiştir. Diğer yandan ise yine kentler, yoksulluğu artıran, kitlelerin mülksüzleştirildiği, dolayısıyla da devrimci bir direncin olduğu alanlar olarak değerlendirilmiştir. Gerçekten de batıda birçok liberal düşünür, yoksul işçi kitlelerin ortaya koyduğu direnişlerden oldukça ürkmüş ve kurulu düzenin tehdit edildiğini anlatmışlardır.

Örneğin Chicago ekolu adı verilen liberal ekole göre, Birey ve çevre arasındaki ilişkilerin rekabet koşulları içerisinde biçimleneceği varsayılmıştır. Buradan hareketle de Kentlerin kendi içinde bölünmesi yaklaşımını benimseyerek, Kentte yaşamının bir maliyeti olduğunu, bundan dolayı da bu maliyetin yüksekliğinin kentin hangi bölgelerinde, kimlerin yaşaması gerektiğine karar veren bir unsur olarak görülmüştür. Bu bölünme bugün özel güvenlikli siteler, kendi başına özerk yaşam alanları türünden projeler ile daha da katmerlenerek karşımıza çıkmaktadır.

Kapitalist gelişmenin hızlı olduğu dönemlerde kırdan kente gelen yoksul kitleler, fabrikaların bulunduğu sanayi merkezleri yakınlarında adına gecekondu denilen, ucuz maliyetle yapılan derme çatma yerlerde yaşamak zorunda bırakılmışlardı. Ancak kapitalist gelişmenin dinamiği gereği o dönem fabrikaların bulunduğu alanların kentin çok dışında olmaması sonucu işçi kitleler de kentin merkezine göre yakın yerlerde yaşama olanağına kavuşmuş oluyordu. Diğer yandan bu işçi kitlelerinin kendi başlarına yaptıkları bu evler, kapitalistler ve devlet için oldukça düşük maliyet unsuru olmaları itibarıyla zımnen desteklenen süreçlerdi. Ancak kapitalistleşme sürecinin gelişmesi sonucu fabrikaların kentlerin daha dışına, yeni sanayi bölgelerine doğru taşınması durumu ortaya çıktığında, kentler kendi içerisinde yeniden bölünmüştür. Gecekondu bölgeleri denilen alanların yeni rant alanları olarak değerlendirilmesi ve işçi kitlelerin buralardan sürülmesi çabasını da gündeme getirmiştir. İster istemez bu durum işçi kitlelerin var olan yaşam alanlarından kovalanarak daha uzaklara taşınmasını beraber getirirken, bu yerler AVM, özel güvenlikli siteler ya da Rezidanslara dönüşmüştür.

Kent ve kentsel siyaset ya da yerel yönetimlerin alanında Marksist yaklaşımlar üç temel noktada toparlanabilir. Esas olarak Engels'in İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu'nu anlatmasından sonra yazdığı küçük bir risale olan Konut Sorunu adlı çalışmadan sonra Marksist külliyat 1960'lara kadar bu alanda yeni çalışmalar ortaya koymamış ve sadece eleştirel bir tutum almakla yetinmiştir.

Henri Lefebvre ile bu alan yeniden tartışılmaya açılmış ve yeni ürünler verilebilmiştir.

Buna göre ilkin kentsel sistem ikili bir karaktere sahiptir. Emeğin yeniden üretilmesi sürecinin işlevidir. Ayrıca yeniden yaratılan rant alanları vasıtasıyla da sermayenin yeniden üretim sürecinin karşılaşılabilecek tıkanmaları önlemek gibi ikili bir vasa sahiptir. İkincisi ise kentsel toplumsal hareketlerin ortaya çıkışı, üretici güçlerle üretim ilişkilerindeki çatışmaya sıkı sıkıya bağlıdır. Üçüncüsü de bir kolektif tüketim konusu olan Kent hizmetleri (toplu taşıma, yol, elektrik, su hizmetleri, doğalgaz vb. tüketimler, eğitim ve kültürel hizmetler) siyasallaşmaya açık noktalar-
dır. Bu anlamda toplu tüketim kavramından anlaşılması gereken toplu tüketimin bireysel tüketimlerin toplamından daha fazla bir şey olmasıdır. Yani ulaşım vb. gibi durumlar, çalışan yığınların işlerine ve tüketimlerini gerçekleştirebilecekleri kent merkezlerine ulaşımının sağlanmasıdır. Bu, devlet tarafından düzenlenip ücretsiz olarak da sağlanabilir ya da belirli bir ücret karşılığında da sağlanabilir. Bugün buna benzer toplu tüketim alanlarının hızla sermayeleşmiş olması, ilgili alanın karşımıza bir çelişkiler yumağı olarak ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Birinci noktaya ilişkin dikkat edilmesi gereken olgu şu şekilde anlaşılmalıdır: Kapitalist üretim biçiminde fabrika veya işyeri üretimin temel alanları ise, Kent'de sermayenin gelecekte ortaya çıkacak tıkanmalarını aşmak ve emeğin maliyetinin daha da düşürülmesi amacıyla, emeğin yeniden üretilmesini sağlayan sürecin kaynağıdır. Emeğin yeniden üretilmesi denilen nokta ise işçi sınıfına konut, sağlık, eğitim vb. birçok maddi faktörün sağlanmasına bağlıdır. Ayrıca emeğin yeniden üretim süreci aynı zamanda bir sağlık, eğitim vb. süreçleri de içerir. Fabrikalardaki üretim aletlerinin yenilenmesi süreci, aynı zamanda işçi kitlelerinin ve onların çocuklarının da bu üretim araçlarını kullanabilecek bilgi seviyesine ulaşmasını da gerektirir. Bu anlamda emeğin yeniden üretimi, gündelik barınma, temel tüketim maddelerine ulaşmak ve tüketmekle beraber, onun gelişen üretim aletlerini de kullanmayı öğ-

renmiş olmasını da gerektirir.

İkinci olarak da Sermaye, emeği ondan yaralanabileceği bir düzeyde bulundurmaya her zaman tercih eder. Bu nedenle mal ve hizmetlerin toplamından oluşan tüketim araçları sadece gündelik ihtiyaçları değil sermayenin uzun erimli ihtiyaçlarını da belirler. Bu belirlenimin sürekli olarak yoksulluk üretmesi, yaşamlarının orta noktalarında işçi kitlelerin işlerini kaybetmesini ve daha düşük gelirli işlerde çalışmak zorunda kalmasını ya da işsiz kalmasını sağlayacak faktörleri bir arada üretir. Kırla bağlantıları tamamen kopmuş, yani mülksüzleşmiş bu kesimlerin bulundukları kentte yaşamlarını sürdürmekten başka bir yolları kalmamıştır. Devrim koşullarının oluşması süreci, emek- sermaye çelişkisini güçlendiren bir olgu olarak kentteki çelişkinin yani yeniden üretim sürecindeki tıkanmanın boyutları ile paraleldir.

Üçüncü noktaya bağlı olarak da Sermaye, işgücünün yeniden üretim sürecinde tıkanmalar yaşadığı ölçekte bunalımlarla karşılaşır. Ayrıca bu süreçte ortaya çıkacak olan devlet müdahalesi sermayenin uzun erimli çıkarlarını güvence altına almayı amaçlar. Bu anlamda devlet var olan ekonomik sistemle yapısal bir ilişki içerisinde bulunmaktadır. Devlet bu alana her müdahaleye yöneldiğinde doğal olarak bu alanı siyasallaştırmak durumunda kalmış olur. İşçi sınıfının vazgeçilmez ihtiyaçları olan sağlık, eğitim, konut, ulaşım gibi hizmetler insan yaşamının temel öğeleridir. Ancak süreci sonal olarak belirleyecek olan sermayenin çıkarlarının koruyucusu olan devlet aygıtı ile emek- sermaye çelişkisinin gerilimlerinin bir devamı olarak kentteki toplumsal devinimler arasındaki diyalektik ilişkidir. Bu anlamda yoksul işçi kitlelerinin yaşanan kentsel bunalımlar noktasında ortaya koyacağı tepki, toplumsal yapıdaki siyasal durumu belirleyen önemli bir olgudur. Yine burada önümüze çıkan bir durum konuşulmadan geçilmeyecek önemdedir. Bu tepkinin boyutu ve bir niteliksel etki yaratıp yaratamayacağı örgütlenme biçimine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu anlamda devrimci bir siyasal yapı tarafından örgütlenmemiş her tür kendiliğinden

hareket, değiştirici bir işlev taşımaktan çok, çoğu kez düzeltici bir işlev de görür. Kendi haline bırakılmış ya da yönlendirilemeyen toplumsal hareketler sadece tüketime nesnesi ile ilgili konulara sıkışarak sistemin bütüncül yapısı göz ardı edilir ve dolayısıyla da bir reform hareketinden ötede bir anlam taşımaz. Bu anlamda kentsel toplumsal hareketlerin, örneğin ekoloji hareketi vb.'nin genel sınıf savaşımı süreçlerine bağlanması zorunludur.

Buna göre güçlü devrimci yapıların var olduğu yerlerde kentsel savaşım, sınıf savaşımının bir momenti olarak ortaya çıkar. Diğer türlü işlevsel olarak mülkiyet ilişkilerinde bir dönüşüm yaratması yani nitel bir değişime yönelmesi mümkün değildir.

Konuyu güncel bir örnekle bağlayacak olursak eğer, Taksim gibi bir alanın nasıl düzenleneceği meselesi bir anda tüm ülkeyi saran toplumsal muhalefet dinamiği haline geldiyse, burada hükümetin yaklaşımından ziyade sermayenin yaklaşımını ve buna karşı direnen güçlerin niteliğini görmek gerekir. Toplumda bütün altüst oluşlar saf hallerinde ortaya çıkmazlar. Bizzat çatışmanın taraflarının temsilcileri üzerinden yürüyen bir kavga vardır. Yanıltıcı olan da, egemen sınıf temsilcilerinin görevden alınmaları ile yerlerine gelenlerin aynı işleve sahip olduklarının gözden kaçırılmasıdır.

Gezi Parkı ile başlayan süreci, kimilerince iddia edildiği üzere sağlıklı ve çarpık kentleşmenin sonuçları olarak görmek yanıltıcıdır. Yine iktidarın iddia ettiği üzere mesele üç beş ağaç ya da Taksim çevresinin ne şekilde düzenleneceği meselesi değildir. Bu nedenle hareketin niteliği daha en baştan toplumun yapısal özelliklerinden doğmuş ya da ortaya çıkmıştır. Daha açık söylemek gerekirse Gezi, sınıf mücadelesi alanının özgün bir biçimidir. Direnen kitleler de işçi sınıfının oldukça dağınık ve örgütsüz birimleridir. Gezinin nitel bir dönüşüme yol açamaması her ne kadar hareketin kendiliğindenliğini gösterse de, var olan iktidarın kitlelerin nezdindeki imajının yıpranmasını sağlayarak, eğik bir düzlemde aşağıya doğru kayışında önemli bir etken olmuştur.

Şimdi Sıra Maden Şirketini Çaldağı'ndan kovmaya geldi

Kerem Doğan

Yığınlar yaşamış oldukları deneylerden öğrenirler. Devleti de, devletin zor gücünü de yaşam alanlarına fiili müdahalede ve bu müdahaleye karşı yapılacak meşru mücadelede, devletin almış olduğu her türlü tutumda, yığınlar devleti yaşayarak kavramaya başlarlar. Çaldağı mücadelesi yaklaşık olarak yedinci yılına girmiş durumda. Yedi yıl boyunca yüzlerce mücadele örneği ile mücadele bir yerlere yükseltilmeye çalışılıyor. Yaşanılan örnekler içerisinde öğretici ve ders çıkarılması gerekli bir örnek olduğu için aşağıda anlatacağımız örneği Marksist bir gözle Leninci bir örgütlenme yaklaşımıyla anlatmaya çalışacağız.

Çaldağı Madeni etrafındaki köylere defalarca gidildiği ve defalarca eğitici bilgiler verildiği halde köylüler tepkilerini ciddi olarak gösteremediler.

Kullanılacak yüksek miktardaki sülfürik asit, ağır metallerin yaratacağı kanser, ormanların kesimiyle birlikte erozyon, aşırı su kullanımıyla birlikte doğacak susuzluk gibi tehlikeler doğru olmakla birlikte, köylüleri harekete geçirecek şekilde etkilemedi. Çünkü bunları göremedikleri için köylüleri harekete geçirecek önemli bir işlev görmedi. Bu çalışmalar köylüler üzerinde şüphe uyandırıcı ve dikkatli olunması ge-

rettiği konusunda olumlu bir uyarı yaptı.

Maden ruhsat alanlarının etrafını tel ile çevirmeye başlayınca, madene yakın köylerde hareketlilik ve eylemlilik istemi başladı. Çünkü bu uygulama somutta köylülerin çıkarlarıyla karşı karşıya geldi. Köylüler tel örgüler dolayısıyla kendi tapulu arazilerine de giremez, ayrıca küçük baş ve büyük baş hayvanlarını da ormanda otlatamaz duruma gelmişlerdi.

Eylem yığınlarla birlikte ve yığınların içten gelen istemleri doğrultusunda içselleştirerek yapılmalıydı. Lenin'in yığın çalışması, kitleler içerisinde çalışma konusundaki öğretisi de bunun böyle olması gerektiğini söylüyordu. Komünistler de böyle davrandı ve mücadeleyi köylülerle birlikte, TURÇEP (Turgutlu Çevre Platformu) bileşenleriyle birlikte tel örgülerin önünde ağırlıklı olarak köylülerin katıldığı öfke, iyi bir katılımcı sayısı ile bir eylem gerçekleştirdi. Hatta kapatılan kapının yıkılması doğrultusunda kapıya yüklenmeler de oldu. Bu eylem madenin etrafındaki köylüler açısından sayısı çok olmamakla birlikte madenin ve sermayenin acımasızlığını somutta görmeleri ve devleti ve devletin bürokrasisini, zor gücünü görmesi için bir okul oldu. Zamansız ve gerekli güce ulaşmadan yapılacak gücün üzerindeki bir

eylem yığınlarına zarar vereceğinden, böyle bir eylem Komünistleri de yığınlardan soyutlayacağından dolayı Komünistler kapının parçalanmasından yana olmadılar.

Bu eylemle birlikte köylülerde öfke ve eylemlilik yükseldi. Madene yakın köylerden Çampınar'dan mücadelede önemli bir desteği olan köylülerden birisi Turgutlu kaymakamlığına bir dilekçe yazarak, kapatılan yolun açılmasını, köylülerin bu durumdan mağdur olduklarını, tapulu arazilerine gidemediklerini, hayvanlarını otlatamadıklarını bildirerek, bu konuda kaymakamlık tarafından yazılı olarak bilgi istedi.

doğrultusunda eylemler de etkili bir şekilde devam etmekteydi. Çaldağı'ndaki nikel madenine karşı yapılacak olan yürüyüş ve miting çalışmaları da tüm hızı ile devam ediyordu. Kapı açıldı, açılmazsa miting sonrası kalabalık bir grupla kapıyı parçalayacağımızı söyledik.

Miting sabahı yığınların gücünü ve kararlılığını gören burjuvazinin devleti ve bürokrasisi aylardan beri oyaladığı, dilekçeye yazılı lehte veya aleyhte cevap vermeyen bürokrasi, kapıları kökten kaldırdı.

Daha sonra da yaklaşık iki hafta önce Turgutlu kaymakamlığı dilekçeye kapıların açıldığına dair yazılı olarak cevap verdi.

TURÇEP avukatı ve yürütme kurulu üyeleri, dilekçenin inatçı takipçisi oldu. Maden ve devletin bürokrasisi iyice sıkıştı ve zorlanmaya başladı. Uzun süre geçmesine karşın, dilekçeye lehte ve aleyhte cevap veremedi. Kurumlar topu birbirine atarak, zaman kazanmaya çalıştılar. Hatta kaymakam “Orman idaresiyle konuştuğumu, sizin ekipmanınız yoksa biz kaymakamlık olarak yaparız” dediğini, kapıyı açacaklarını söyleyerek oyalamaya devam etti.

Bu arada TURÇEP'in almış olduğu karar

Komünistler her zaman yığınlarla birlikte, yığınlara dayatmadan, yığınların içselleştirdiği eylemlerden yana olmalı, böyle eylemlerin içinde etkin görev almalıdırlar. Şimdi Komünistler TURÇEP ile birlikte yığınlardan kopmadan yığınlarla birlikte, yığınların devrimci ve inatçı mücadelesiyle açtırdıkları kapıdan girerek Çaldağı'nda basın açıklaması ve pikniğe hazırlanıyorlar. Basın açıklamasında yazacakları pankarta “kapıyı açtırdık sıra madeni kovalamaya geldi” sloganını yüksek sesle haykıracaklar.

HDK ve HDP Üzerine Düşünceler

İsmail Dokumacı

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) 26 Ekimde yaptığı 3.Olağan Genel Kuruluyla Halkların Demokratik Partisinin (HDP) kuruluşunu resmi olarak kamuoyuna deklare etti.Kongrede HDP'nin kuruluşu önümüzdeki 2 yıl içinde yapılacak 3 seçim için taktik bir tutum olarak ("seçim partisi") nitelendirildi. Daha sonra yapılan açıklamalarda HDP'nin bir "seçim partisi olmadığı, parti sözcüleri tarafından defalarca açıklandı. HDK'nın oluşum sürecinde yer alan Hareketimiz, HDK'yı Kürt Özgürlük Hareketiyle Türkiye'de sosyalistlerin, komünistlerin ve kapitalist sistemde ezilen tüm çevrelerin merkezi bir eylem birliğinin sağlanmasına yönelik olumlu bir adım olarak ele aldı. Ve HDK içinde birleşebilecek bu kadar farklı yapıların bir parti çatısı altında toplanması fikrine karşı çıktı. Bu itirazımızı Söz ve Eylem'de şu iki önemli noktanın altını çizerek dile getirdik: Bu noktalardan "birincisi, HDK'nın devrimci, demokrat ve komünistlerin bir araya gelerek oluşturacakları bir parti değil, bu güçleri bir araya getiren merkezi bir güç ve eylem birliği olması gerektiği, ikincisi ise bu güç ve eylem birliğinin, sosyalistlerin ve komünistlerin birleştirici yaklaşımı ve eylemsel etkinliğiyle kendini geliştirebileceği"ydi.

HDK'nın partileştirilmesini ileri sürülenlere karşı itirazımızı ise şöyle ortaya koyduk:"Bugün sosyalist ve komünist hareketlerin önündeki sorun dün yapılamayanın, aynı

bakış açısı ve aynı yöntemlerle yapılması değildir. Artık herkes, ne kadar "iyi niyetle ve samimiyetle" yaklaşılsa yaklaşılsın, olmayacak olanda ısrarın güç kaybından, dağınıklıktan ve likidasyondan başka sonuçlara varmadığını gördü. Bugün karşımızdaki sorun ne bir "çatı partisi" ve ne de bir "parti birliği" sorunudur. Bugün karşımızdaki sorun, dağınık ve yalıtık güçlerin ortak refleksinin örgütlü bir tarzda harekete geçirilmesi sorunudur; örgütlü, işlevli politik güç ve eylem birliği sorunudur. Yani günün temel sorunu, Türkiye sosyalist ve komünist hareketlerinin, olayların arkasından koşan dağınık, birbirlerinden kopuk eylemlerinin asgari bir çerçevede ve merkezi bir tarzda ortaklaştırılması, bunun Kürt özgürlük hareketinin merkezi eylemiyle uyumlulaştırılması, bu iki görevin ayrı, ayrı değil, birlikte yapılmasıdır."

Fakat geline nokta HDK'nın farklı bir misyonu önüne koyarak partileşmesi, geçmiş birlik denemelerinden çok farklı bir şey olmadığını ve geçmişin tekrarı denemelerinin yeni bir versiyonu olduğunu gösteriyor.

Kongrede devrim ve sosyalizmden söz edildi. "Mahir'in emanetinin teslim edildiği/alındığı" söylendi. Kongre sonrasında "halklar ve haklar" söyleminin yeniden öne çıkartılması tüm bu söylemlerin kuru bir ajitasyondan ileri geçmediğini net bir biçimde gösterdi. Bize göre HDK ve HDP farklı oluşumlardır. HDK,

Sosyalist Hareketlerle Kürt Özgürlük Hareketi arasında devrimci içerikte bir merkezi eylem birliği girişimiydi. Bu girişimden beklenen İşçi sınıfının devrimci mücadelesi ile Kürt ulusal kurtuluşu arasında devrimci bağın oluşturulması, dayanışmayla sınırlı bir ilişkinin devrimci bir eylem ve cephe birliğine yükseltilmesiydi. HDP ise, geçmişte örnekleri yaşanan, farklı sınıfsal temellere dayanan, farklı ideolojik ve örgütsel bakış açılarına sahip olan ve bu nedenle bir araya getirilemez olanların bir araya getirilmesi girişimidir. Bu türden girişimler geçmişte çatı partisi ya da başka isimler altında denendi ve her seferinde başarısızlığa uğradı. Bu kez de aynı girişimden farklı bir sonuç alınabileceğine dair tutarlı bir veriye sahip değiliz.

Sosyalist Hareket sınıfsal kimliğini netleştirmeden, bu kimliğe uygun bir ideolojik, örgütsel ve eylemsel devrimci bir hat yaratmadan birlik girişimlerinden devrimci bir sonuç alınmayacağını görmemiz gerekiyor. İdeolojik ve örgütsel olarak sınıfsal-devrimci bir konumlanma sağlanmadan, deyim yerindeyse, Kürt Özgürlük Hareketinin eteklerine tutunarak ne Kürt özgürlük mücadelesine devrimci bir katkı sunulabilir, ne de devrimci bir parti ve eylem birliği gerçekleştirilebilir.

HDP'nin kendisini ağırlıklı olarak Kürt özgürlük mücadelesinin desteklenmesi üzerinde konumlandırması ona bir güç ve hareket olanağı sağladığı gibi, onun çelişkili karakterini de belirliyor. "Çözüm süreci"nin bütün gelişmelerini kendi iç çelişkisi haline getiriyor. Kuruluşunu borçlu olduğu bu süreç, öyle görülüyor ki onun geleceğini de belirleyecektir.

Çözüm sürecinde yaşanan gelişmeler ve Rojava devrimi sadece çözüm sürecinin gerçekte bir 'tasfiye süreci' olduğunu ortaya koymakla kalmadı, aynı zamanda Kürt ulusu içinde, Kürt burjuvazisi ile Kürt halkı (Kürt işçi, emekçi ve yoksulları) arasındaki ayrışmayı siyasal plana taşıyarak Kürt ulusal mücadelesinde yeni bir dönemin başlangıcı oldu. HDP tam da böyle bir

ortamda seçimlere giriyor. Yapılmaya çalışılan Kürt hareketi içindeki sınıfsal ayrışmada Kürt Devrimci ve sosyalistlerini HDP içindeki deki liberaller aracılığıyla baskı altında tutmak, çözüm sürecinin "zora sokan" olası mücadele yöntemlerinden uzaklaştırmaktır. Doğuda BDP, batıda HDP olarak seçimlere katılma Kürt hareketinin ve sosyalist liberal solun kendilerini seçime bağlaması ve mücadele yönteminin daha çok siyasal zeminde olacağını, her ne kadar HDP'nin Gezi ruhundan doğduğu söylene de, bir isyan ruhundan yoksun olacağı aşıkâr görünüyor.

Aynı zamanda HDP sosyalist ve devrimci hareketi, kapitalizmi doğrudan hedef almayan burjuva demokrasisi ve demokratik meşruiyet üzerine toplumun dinamik güçlerini devrim perspektifinden uzak, kendisini burjuva sınırları içine hapseden bir anlayış temelinde bir araya getirmeyi amaçlıyor. Aslında bugün yapılması gereken tam tersi toplumun dinamik güçlerini Devrimci, Sosyalist, Komünist hareketle buluşmasını sağlayacak merkezi eylemi örgütleyecek devrimci, merkezi bir eylem birliğinin örgütlenmesidir. HDP'nin kendisini üçüncü yol olarak tarif etmesi işçi sınıfı mücadelesi ve iktidarından ne kadar uzak olduğunu gösteriyor. Bizler biliyoruz ki sınıflı bir toplumda var olduğu söylenen bütün yollar eninde sonunda iki yola çıkar. Ya burjuvazinin egemenliği, ya da işçi sınıfının egemenliği. Bunun dışında bir üçüncü yol arayışı işçilere, emekçilere tüm ezilenlere yalan söylemek, onları aldatmaktır.

Bize düşen görev işçi sınıfını devrime taşıyacak işçi sınıfının Komünist partisini yaratmaktır. Bugün ne burjuvazinin, ne liberallerin sunduğu çözüm önerileri Kürt halkını gerçek bir çözüme ulaştırabilir, Ancak işçi sınıfının devrimci iradesi üzerine yükselen birliği çözümlü getirecektir.

Barış Devrimde, Çözüm Sosyalizmde

Unutmayacağız Affetmeyeceğiz!

— Yusuf Erdem

Kiş ortasında yazdan çalınmış, ılık ve güneşli bir pazar günü. Tarih, 19 Ocak 2014 ve saat 12. 30. Mecidiyeköy’den Agos’a, Taksim’e doğru yürüyorum. Bugün Hrant’ı kaybedeli tam yedi yıl oldu. Şu anda her dilden, her halktan ve her inançtan insanımız, Hrant’ın arkadaşları Taksim’de toplanmışlardır.

Agos’un binasından içe işleyen dupduru bir kadın sesiyle Ermenice ağıt yükseliyor. İçimizi ağır bir hüznün, dayanılmaz bir acı kaplıyor. Onun kaldırımı yüzükoyun uzanmış görüntüsü gözümde canlanıyor ve “güvercin tedirginliği içinde yaşamak” benzetmesini anımsıyorum.

Hrant’ın acısı öylesine derin ki, onun katliamcı devlet tarafından “gayet nizami olarak” yok edilişi; bu topraklarda yaşayan her soydan, her dilden kardeşlerinin vicdanlarında açtığı yara o denli onulmaz ki, her yıl “Faşizme İnât, kardeşimsin Hrant!” diye haykırarak anmaya gelen insan sayısı bir önceki yıla göre bir kat daha artıyor. Katliamcılığı gelenekselleşmiş devletin o günden bu yana katlettiği gençlerimizin, insanlarımızın acısı Hrant’ın acısıyla bütünleşmiş durumda. O nedenledir ki özellikle bu sene Taksim’den Agos’a yürüyen kalabalık, olağanüstü görkemliydi, heyecanlıydı, kararlıydı. Yürüyüş sırasında genç bir arkadaş, okuduğu bir yazıdan bir tümceyi paylaştı. “Beraber yürümedikten sonra ayaklar neye yarar.”

İçe işleyen kadın sesiyle, erkek sesiyle yük-

selen Ermenice ağıtlar, hepimizin acılarımızı tazelemekte. Hemen yanımda ağlamakta olan bir kadına, ilk gençlik çağında bir kız, “Teyze, niye ağlıyorsun? Söylenenleri anlıyor musun, Ermenice biliyor musun?” dedi. Kadın, “Hayır kızım, Ermenice bilmiyorum; fakat söylenenleri yürek diliyle çok daha iyi anlıyorum. O yüzden gözyaşı döküyorum.”

Öyle anlaşıyor ki bütünleşen acıların yarattığı öfke, geçen yılki Gezi başkaldırısı ve onu izleyen aylar; ülkedeki korku duvarını paramparça etmiş, vicdanları susturan mengeneyi kırıp atmış. Çok daha önemlisi, bu sancılı süreç; halklarımızı birbirine daha çok yaklaştırmış, onlardaki öfkeyi çoğaltmış ve bu katliamcı devletten adalet beklemenin safdillik olduğunu en saflara bile apaçık göstermiş durumda. Artık kimse devletten, hükümetten adalet beklemiyor. Herkes tüm siyasi ve ırkçı cinayetlerin de asıl kaynağının burjuva devleti, onun katliamcı geleneği olduğunun bilincinde. Ve artık halklarımız, bütün devlet şiddeti ve siyasi cinayetler arasındaki bağı açıkça görüyor ve birbirine bağlayarak öfke ve kavgayı da bütünleştiriyor.

2014 yılının 19 Ocağında gelecek için en önemli bilinç sıçramasını gösteren sloganlar; “Eğer bu topraklara barış, adalet, hak eşitliği ve kardeşlik gelecekse bu ancak halklarımızın ortak mücadelesiyle, namuslu elleriyle gelecektir.” İnancını haykıran sloganlardı. Ve elbette Hrant’ın acısıyla Gezi başkaldırısında üniformalı katillere kurban verdiğimiz gençle-

rin, Roboski’de çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerinin, Paris’te katledilen devrimci Kürt kadınlarının, Sivas’ın acılarının aynı merkezden kaynaklandığının görülmüş, tüm acıların, öfkelerin ve tepkinin birleştirilmiş olması, sürecin en önemli sonuçlarından bir diğeri.

Çok söz anlayışsızlar içindir, diye bir söz

* Biji bratiye gelan!

Ne yazık ki ne denli coşku ve inançla bağırırsak bağıralım; eğer halklar arasında hak eşitliği, yani diller, kimlikler, inançlar, kültürler ve kendini yönetme... bakımlarından eşitlik yoksa, kardeşlik de olmaz. Şimdi “Yaşasın halkların eşitliği!” diye haykırmak ve kardeşliğin

vardır. Ve sözün en kısa ve en etkili olanları da hiç kuşkusuz ki on binlerce insanın hep birden yürek dolusu ve inançla haykırdığı sloganlardır. Sloganları not ettim ve bu yıl yeni sloganlar da vardı. Ve bu sloganları büyük bir öfkeyle, umutla, coşkuyla genç-yaşlı, kadın-erkek, Ermeni-Kürt-Türk-Grek, Müslüman-Hristiyan-ateist... hep birlikte haykırdık. Ermenice, Türkçe, Kürtçe sloganlar ve pankartlar yan yanaydı. Sloganları ve pankartlardaki yazıları not ettim ve en iyisi bir kısmını sunmak:

- Katil devlet, hesap verecek!
- Unutmayacağız, affetmeyeceğiz.
- Yaşasın halkların kardeşliği!

nesnel temellerini gerçekleştirmek için birlikte savaşmak gerekir.

Öyle anlaşıyor ki insanlarımız, düşman sınıfın ve onun devletinin bütün karartmalarına karşın mevcut burjuva devlet, gerçekte % 1’in % 99 üzerinde hakimiyet kurduğu sömürü, baskı, şiddet ve zulüm aygıtıdır ve ondan kesinlikle adalet, beklenemez. Çünkü burjuva adaleti; bu sınıfın çıkarlarının yasa maddeleri haline getirilip silah zoruyla uygulanmasından ibarettir. O nedenle ki, bu topraklar üzerinde gerçek adalet, işçi ve emekçilerin, mazlum halklarımızın birlikte kararlı mücadelesiyle kazanılacak, onların namuslu ellerinde yeşerecektir.

“Zamanlaması Manidar” Bir Kavga

Fahri Pamir

Yaklaşık otuz yıldır; kendisine devrimci, sosyalist, Marksist diyen pek çok kişi, düşünürken, konuşurken, yazarken devrimci toplum ve tarih biliminin metodolojisini kullanmaz oldu. Yayla suyu gibi dupduru terimlerimizin devrimci özleri boşaltıldı; ulusalcı, liberal, reformist burjuva akımları tarafından kirletildi. Oysa içeriği saydam terimler, bilimin ve bilimsel düşüncenin temel taşlarıdır. Bu düşüncelerle devrimciler tarafından çok iyi bilinen, bilinmesi gereken bir iki kavramı anımsatmayı gerekli buldum. Olan biteni ekonomik ve toplumsal yapıya bağlayarak sınıflar analizi zemininde açıklamaya çalışırken bu uzunca giriş umarım “malumatfuruşluk” sayılmaz.

Marksizm, ‘toplumbilim’ adına layık tek bilimsel tarih ve toplum teorisidir. Bu bilime dayanmadan, bu bilimin sağlam metodolojisini kullanmadan toplumsal ve tarihsel gerçekliğin doğru bilgisini üretemezsiniz. Sadece Marksist sosyoloji, görüntünün altındaki asıl görülmesi gerekeni; yani bütün bağlantıları, ilişkileri-çelişkileri ve hareketi içinde gerçekliği dupduru gösterebilir. Burjuva üniversitelerinde “sosyoloji” diye “tarih” diye sunulan -ve kuşkusuz içinde kimi gerçekleri de barındırdığı için tehlikesi daha da büyüyen- burjuva ideolojilerin asıl misyonu, gerçekliği aydınlatmak değil, gizlemek veya en azından burjuva çıkarları doğrultusunda çarpıtmak veya üstünü örtmektir.

Devrimci toplumbilim, ele aldığı her toplumsal olguyu sistemle bağlantısını kurarak, hareket halindeki ekonomik temellerine oturarak ve sınıflar -ve aynı sınıf içindeki katmanlar –arasında sürekli değişen, bazen için için, bazen bir patlama halinde dışa vuran çıkarlar savaşına bağlayarak açıklar. Olan biteni bütün bunlardan –yani sistemin bütününden- bağımsız olarak; hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı, adil devlet, kuvvetler ayrılığı, demokrasi, temel insan hakları ve özgürlükleri... kavramlarını başlangıç noktası olarak alıp nesnel gerçekliği bu soyut kavramlarla açıklamak; sistemle bağlantılarını göz ardı edip yolsuzluklara bulaşmamış, dürüst, vicdan sahibi, adaletli... yönetici arayışlarına girmek, akıntıya kürek çekmektir.

Bilimsel değerlendirme, içeriğinde bilimsel olarak uzlaşılmış terimlere dayanır. Ele alacağımız konu, devlet, hükümet ve hukuk kavramlarının sınıflı toplumlardaki toplumsal dayanaklarını, işlevlerini ve anlamlarını net biçimde ortaya konulmasını gerektirmektedir. Bu yapılmadan bu kavramlar üzerindeki burjuva mistifikasyonları dağıtmak mümkün olmayacaktır.

Devlet; sınıflı bir toplumda sınıflar üstü ve sınıflardan bağımsız; toplumda adaleti, kanun hakimiyetini ve nizamı sağlayan tarafsız bir güç müdür? Söz konusu olan devletin yüce menfaatleriyse gerisi (uğruna feda edilen fertler) teferruattan ibaret midir? Devleti yüceltip

kutsallaştırarak böyle göstermek, egemen sınıfların (günümüzde burjuvazinin) çıkarıdır.

Devlet, sınıfların ortaya çıkışıyla vücut bulan; her dönemde egemen sınıfın geniş emekçi yığınlar üzerindeki hakimiyeti ve sömürsünü garantiye alan devasa bir baskı aygıtıdır. Bu baskı ve sömürü aygıtı, günümüzde burjuva sınıfının –özellikle de işbirlikçi tekelci burjuvazinin- toplum üzerindeki hakimiyetini, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar üzerindeki sömürsünü sürekli kılmayı garantiye alan bir baskı aygıtıdır. Burjuva devleti bu misyonunu bir yandan ve en başta ordusu, polisi, istihbarat örgütü, mahkemeleri, hapishaneleri, işkencehaneleri, hiçbir kural tanımayan paramiliter çeteleri, faili meçhul karanlık cinayetleri... ile zor ve şiddet aygıtına dayanır ve sınıf hakimiyeti tehlikeye düşükçe –kendi koyduğu kuralları bile çiğneyerek- sınıf şiddetini en vahşi şekilde kullanır; öte yandan da elindeki muazzam ideolojik

“rıza” aygıtı (okullar, bilim yerine ideoloji üreten üniversiteler, “ecdadımıza layık” dindar -ve nüfuz ticaretine bayılan hırsız- evlatlar yetiştiren eğitim sistemi, camiler, meleler, yarışmacı, bencil, bireyci insansılar üreten burjuva ahlakı, tüketim delisi, borçlanarak geleceği ipotek altına alınmış bir yaşam, örgütlenme korkusu, direnme ve işsiz kalma korkusunun karabasanı

ile emekçilerin beyninin içini fethederek onları öz çıkarlarına yabancılaştırır.

Rıza aygıtı, en az şiddet kadar etkilidir. Örneğin burjuva hukuk sistemini, burjuva mahkemelerini gerçek adaletin tecelligâhı olarak göstermek, bir bilinç saptırmasıdır. Burjuva hukuk kuralları, burjuvazinin hakimiyetini ve çıkarlarını sağlayan kurallardır. Hayat âdil değilse burjuvazinin adalet(-sizlik) sistemi nasıl âdil

olabilir ki! Bir sosyalist partinin desteğiyle çıkan günlük bir gazete HSYK başkan vekili bildirisini ve hükümetçe kızığa alınan kimi savcılarının demeçlerini “Direnen Hukuk!” başlığıyla sunuyor; çatışan burjuva kliklerinden birine karşı, onun eski çıkar, iktidar ve suç ortağı olan diğerine yedekleniyor. Düzendeki ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam kopmadan; düşman sınıfa tam cepheden saldırmadan, sistem içinde kalarak burjuva kanatlardan birine yedeklenip nasıl sosyalist, komünist olabilirsiniz ki?

Bir burjuva toplumunda devlet çarkını işleten burjuva hükümetleri, burjuvazinin ortak çıkarlarını gözeten bir komiteden ibarettir. Burjuva hükümetlerinin en başarılı olanları; burjuva klikleri arasındaki dengeyi koruyabilen, onların kendisine verdiği desteği sürdürebilen ve en önemlisi de bir avuç burjuvanın çıkarlarını, geniş halk yığınlarına bütün bir toplumun, halkın, ulusun çıkarlarıymış gibi gösterebilen hükümetlerdir

Bir burjuva toplumunda devlet çarkını işleten burjuva hükümetleri, burjuvazinin ortak çıkarlarını gözeten bir komiteden ibarettir. Ne var ki her hükümet kamuya ait kaynakları dağıtırken, kendisine daha çok destek veren burjuva kliklerini ve yandaşlarını birazcık fazla “gözetir”. Burjuva hükümetlerinin en başarılı olanları, burjuva klikleri arasındaki dengeyi

koruyabilen, onların kendisine verdiği desteği sürdürebilen ve en önemlisi de bir avuç burjuvanın çıkarlarını, geniş halk yığınlarına bütün bir toplumun, halkın, ulusun çıkarlarıymış gibi gösterebilen hükümetlerdir.

11 yıl önce AKP, hükümet olmuştu ama, henüz “iktidarım” diyebilecek kadar muktedir değildi. Emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve kendi kabuklarını çatlatmış büyük bir aç gözlülükle ekonomik iktidarı paylaşmak üzere merkeze yürüyen Anadolu kaplanları; AKP’den vahşi kapitalist sömürünün önündeki tüm engelleri kaldırmasını beklemekteydi. İktidar, kendisinden beklenen bu misyonu ancak güçlü ittifaklar ve destekler sağlayarak yerine getirebilirdi. Kendi köklerine ihanet ederek içinden çıkıp geldiği “milli görüş” desteği, onu muktedir yapamazdı. Bu arada Hizmet hareketi de denilen Fethullah cemaatinin desteğine, hatta iktidar ortaklığına birkaç bakımdan özellikle ve şiddetle ihtiyacı vardı:

a) Bir defa bu cemaatin rızası ve desteği olmadan Anadolu kentlerinde hiçbir tüccar ve iş adamının güçlenmesi bir yana, ayakta kalabilmesi bile olanaksızdı. Bu tabakanın güçlü ilişkiler ağının desteği olmadan geniş yığınların kitle ve oy desteğini de alamazdı.

b) İkinci olarak dünya ölçeğinde Fethullah okullarının önünü açan ve oraları CIA’nın üsleri olarak da kullanan ABD’nin ve İsrail’in ve tüm “İbrahimî dinler”in (gerçekte batı emperyalizminin) desteğini alabilmek için bu cemaatin kefaletine ihtiyacı duymaktaydı.

c) Fethullah cemaati, on yıllardır eğitime yatırım yapmış; yetenekli halk çocuklarından gelecekte ülkeyi yönetmek üzere seçkin kadrolar yetiştirmiş ve 12 Eylül sonrası ortamlarından yararlanarak üniversite, mülki idare, emniyet bürokrasisi... içinde yuvalanmıştı. Politikayı iyi bilseler bile, yüzeysel, sayıca az ve hamhalat milli görüş kadrolarıyla ülkeyi yönetemezlerdi. AKP’nin, her düzeyde Fethullah’ın

yetiştirilmiş kadrolarına ihtiyacı vardı.

d) Yeni dönemin vahşi kapitalizmi; hiçbir kireçlenmiş bürokratik devlet aygıtının önüne hiçbir engel çıkarmasına tahammül gösteremezdi. Devlet çarkının sermayenin günümüzdeki çıkarlarına göre yeniden biçimlendirilmesi; engeller çıkaran askeri bürokrasinin, Üniversite ve YÖK bürokrasisinin ve Anayasa Mahkemesi’nden Danıştay’na, HSYK’dan Sayıştay’a yargı bürokrasisinin ayıklanması gerekiyordu. Bunun için ise ABD desteğini de arkasına alan Fethullah cemaatinin desteği şarttı. Tehlikeli ve dişe diş bir kavgayı göze almak için bu iç ve dış destek, zorunluluktan öte hayatı bir ihtiyaçtı.

İşte bu ve benzeri nedenlerle –birbirlerinden pek hazzetmeseler de- bu iki güç, iç ve dış bütün sermaye güçlerinin rızası ve desteği ile onlara hizmet etmek üzere devlet iktidarını paylaştılar. Bu paylaşımın nerelere kadar uzandığını ise hükümete en yakın gazetecilerden biri –Yeni Şafak gazetesinden Abdülkadir Selvi- Cemaate yönelttiği şu sözleriyle apaçık ortaya koymaktaydı:

“2004’ten önce ve sonra kaç valiniz vardı, şimdi kaç valiniz oldu; kaç milletvekiliniz vardı, şimdi kaç milletvekiliniz oldu; kaç bakanınız vardı, şimdi kaç bakanınız oldu; kaç üniversiteniz vardı, şimdi kaç üniversiteniz oldu; ticaret hacminiz neydi, şimdi ticaret hacminiz ne oldu?” Ve Başbakan Erdoğan; “Ne istediler de vermedik!...” yakınmasıyla aralarındaki iktidar ve suç ortaklığını açıkça itiraf etmekteydi.

Bu kirli ittifakın bir başka anlamı da şu bilgi içinde gizli: Kamu İhale Yasası, son 11 yılda tam 164 kez değiştirildi.

Burjuva hükümetlerinin temel misyonu; devlet çarkını yönetirken burjuvazinin en genel ve en temel çıkarlarını gözetmektir. Ve elbette bunu yaparken kaynak aktarma sırasında, burjuva katmanları arasında kendine destek ve yakın olanları birazcık fazla “gözetir”. Paylaşılacak kaynaklar bolsa, ekonomik büyüme yeterli

düzeydeyse bu durum pek bir sorun çıkarmaz. Asıl tehlikeli olan kesimlere –emperyalist ve işbirlikçi tekellere- aslan payını vermişseniz, öteki katmanlardan bazılarının sızlanmalarına aldırmayabilirsiniz. Örneğin yabancı tekellerin sizden istediklerinden daha fazlasını yapmışsanız, işbirlikçi tekellerin kârı 10 yılda 5 kat artmışsa, pek sorun çıkmaz.

Ancak bu geçici sessizlik; dünyanın her yerinde sermaye ihraç etmek üzere elverişli yatırım alanları ve tatlı kârlar kazandıran borsalar arayan gereğinden fazla para dolaşıyorsa, cari açığa karşın sürekli sıcak para oluk oluk ülkenize akıyorsa, bu sayede yüksek ithalata dayanan ekonomi, ihracatını sürdürüyorsa ve bu verili koşullarda % 7 ve 8 gibi yüksek büyüme rakamlarına ulaşabiliyorsanız ittifaklar ve ‘istikrar’ sürebilir. İşçi sınıfının örgütsüz ve sosyalizmden uzakta, sosyalistlerin de işçi sınıfından uzakta olması ‘istikrar’ için elzemdir.

Bu koşullardaki geçici denge bozulduğunda, örneğin büyüme % 2'lere, 3'lere düştüğünde – ki bu paylaştırılacak pastanın çok küçüldüğü anlamına gelir- çeşitli burjuva klikler arasındaki paylaşım kavgasının sertleştiği ve bu kavga da her türlü aracın fütursuzca kullanıldığı, her türden çirkinliklerin ortalığa dökülüp saçıldığı bir dönem başlar.

Verili koşullarda Amerikan Merkez Bankası'ndan piyasalara pompalanan para miktarı giderek azalıyor. Ülkedeki büyüme % 3 / 3,5'larda seyrediyor. Daralan kaynaklar, değil diğer burjuva kliklere, iktidarın 11 yıl içinde kendi yarattığı yeni türedi zenginlere bile yetmiyor. Özelleştirilecek devlet malı, satılacak kamu kaynakları da iyice azalmış durumda.

Bu koşullarda iktidar ve suç ortağı olan kesim arasında, burjuva devletin çeşitli kurumları arasında ve burjuvazinin çeşitli klikleri arasında süren kavganın daha da sertleşmesini beklemek gerekir.

Tam da bu noktada acı olan şu ki; yaklaşık 30 yıldır işçi sınıfımız örgütsüz ve sosyalizm-

den uzakta, sosyalist hareket ise işçi sınıfından uzakta. Üstelik sosyalist hareket parçalı durumda, güçsüz ve aynı zamanda kafası karışık. Olan bitenin sistemle bağlarını kuracak ve sınıflar savaşının üzerindeki örtüyü kaldıracak teorik ve politik yetkinlikten de uzak. Bu uzun siyasi gericilik ortamında örgütsüzlüğün yol açtığı tahribatlar, adlarından başka komünizmle, devrimcilikle hiçbir ilgileri olmayan/kalmayan bir dizi örgüt; Marksist devrimci analiz silahından çok uzaklarda ve ona düşman ulusalcılık, liberalizm, reformizm... gibi burjuva ideolojilerine yedeklenmiş ve kötürümleşmiş durumda. Bu koşullarda ne düşman sınıfın içindeki çatlaklar ve kavgalardan yararlanabilmek, ne de patlak veren isyanların yarattığı muazzam toplumsal enerjiyi devrimci bir sel yatağında toplamak olanaklıdır.

Bütün bunlardan bizce komünistlerin çıkarılması gereken üç sonuç vardır:

a) Marksizmin devrimci sınıflar analizi silahını ustaca kullanarak olanı biteni ve önümüzdeki fırsat, olanak ve tehlikeleri dupduru kavramak,

b) Bu bilinçle donanmış; bu bilinci bir devrimci politikaya dönüştürerek hayata müdahale edebilecek devrimci bir parti inşa etmek.

c) Bu etkili silahı –devrimci parti silahını- gerçek sahibinin, işçi sınıfının ellerine vermek; yani sosyalist hareketle işçi hareketini buluşturmak. Bunu yapabilirsek bu süreç boyunca diğer tüm ezilenlerin, mağdur ve mazlumların da sınıfın etrafında birleştiğini göreceğiz.

Bu doğrultuda önümüze çıkan her türlü güçlüğü yenerek yol aldıkça, düşman sınıfın içindeki çatlaklardan –burjuva kliklerden herhangi birine yedeklenmeden- yararlanabilme ve hayata devrimci müdahale gücümüzün ne denli arttığını göreceğiz. Toplumsal olanın siyasallaştırılmasının, siyasal olanın da toplumsallaştırılmasının yolu budur.

ABD Emperyalizminin Yeni Saldırısı : Gizli Trans-Pasifik Ortaklık Anlaşması (TPP)

Mustafa Kalyoncu

Hegemonya savaşlarında giderek zayıflamaya ve gücünü yitirmeye başlayan ABD emperyalizminin, özellikle Pasifik bölgesinde, kendisine meydan okuyabilecek bir güce ulaşan Çin'e ve Rusya – Çin – K.Kore işbirliğine karşı bu bölgedeki ortakları olan Japonya, Güney Kore ile birlikte tahkimatlarını artırdığına, Pasifik Okyanusundaki küçük ada devletlerine bile asker konuşlandırdığına, askeri üsler inşa ettiğine dergimizin Nisan 2013 tarihli 23.sayısında – Pentagon'un Bir Sonraki Savaş Alanı ve Ekim 2013 tarihli 27.sayısındaki Pasifikte Gövde Gösterisi başlıklı çeviri yazılarla dikkat çekmiştik.

ABD emperyalizmi, bölgedeki askeri varlığını artırmak ve sağlamlaştırmanın yanı sıra, bölge halklarının boyunlarındaki sömürü zincirini iyice sıkamak için planladığı bir anlaşmayı, 2008 yılından bu yana büyük bir gizlilik içerisinde adım adım geliştirmektedir. Tarihin bu büyük emperyalist “darbesinin” gizli ‘görüşmeleri’ konusunda ABD medyasında bile tam bir karartma sürdürülmektedir.

Sermayenin ulusaşırı hareketini geliştirmeyi ve kolaylaştırmayı hedefleyen, Trans Pasifik Ortaklığı (Trans-Pasifik Partnership – TPP), adı

verilen bu anlaşma Pasifik Okyanusu'na kıyısı bulunan 12 ülke (ABD, Kanada, Meksika, Peru, Şili, Yeni Zelanda, Avusturalya, Malezya, Brunei, Singapur, Vietnam ve Japonya) arasında görüşülmektedir.

Wikileaks ve diğer bazı muhalif gruplarca sızdırılan bilgi kırıntıları Trans-Pasifik Ortaklığı anlaşmasının geçmişteki hegemonyacı anlaşmaların en zararlı unsurlarını birleştirerek, onlar üzerinden genişleme tehdidini taşıdığını

ortaya koymaktadır.

TPP müzakerelerinin başından beri, anlaşmanın bölümlerinin hazırlanması ve müzakerelere süreci şimdiye dek görülmemiş bir gizlilik düzeyiyle sarmalanmıştır. TPP anlaşması bölümlerinin taslaklarına erişim hakkı, anlaşma imzalanana kadar, bu anlaşmanın kamuoyunda ve hatta ABD Kongresinde tartışılmasının önüne geçmek amacıyla, kamuoyundan esirgenmektedir. ABD Kongresi'nin üyeleri bile, ancak son derece kısıtlayıcı koşullar ve sıkı gözetim altında, yanlarına kalem, kağıt telefon vb. almadan girdikleri özel bir odada, anlaşma ile ilgili belgelerin bazı seçilmiş bölümlerini görebiliyorlar. Daha önce açıklandığına göre, TPP adayı ülkelere sadece üçer kişiye metinlere erişim hakkı verilirken, Chevron, Halliburton, Monsanto ve Wal-Mart gibi büyük ABD şirketlerinin çıkarlarını koruyan 600 kadar şirket temsilcisi, ticari danışman ve lobisinin ise, anlaşma metninin tümüne ayrıcalıklı erişim hakkına sahip olduğu ve taslakların hazırlanması sürecinde rol aldıkları ortaya çıkmıştır.

Yeni sızdırılan bir metin, tarafların, anlaşmanın yapılması veya vazgeçilmesinden sonraki dört yıl boyunca görüşme belgelerinin yayımlanmasını yasaklayan özel bir Gizlilik Mutaakatı zaptı imzalamış olduklarını ortaya koymaktadır.

Anlaşmanın, hayata geçmesi halinde dünya GSYH'sinin yüzde 40'ını oluşturan bir blok ortaya çıkaracaktır. WikiLeaks, ABD'nin AB ile de bir ticaret anlaşması yürüttüğünü hatırlatarak, iki büyük anlaşmanın gerçekleşmesi halinde dünya GSYH'sinin yüzde 60'ını kapsayacağını belirtmiştir.

ABD için hızla gelişen Asya Pasifik pazarı halihazırda önemli bir ihracat rotasıdır. 2010 yılında ABD'nin Asya-Pasifik bölgesinde yer alan tüm ülkelere mal ihracatı yıllık %25.5 artışla 775 milyar dolara ulaşmış olup, bu miktar ABD'nin toplam mal ihracatının % 61'ini oluşturmaktadır. TPP ülkeleri ise grup olarak ABD'nin en büyük dördüncü ihracat pazarını oluşturuyor. ABD, Pasifik bölgesindeki yatırım ve ticaretlerini daha da artırarak büyüme ve istihdam sağlama amacı güdüyor. Diğer taraftan bu bölgenin en önemli gücü olan Çin'i dışarıda bırakarak "diğerleri" ile bir güç oluşturmaya çalışıyor.

Şimdiye kadar sızan bilgilerden anlaşıldığına göre, geniş kapsamlı bu anlaşmanın en önemli yönlerinden biri, TPP üyesi devletlerin mev-

cut yasalarını değiştiren veya değiştirilmesini öngören bir uluslararası hukuk ve uygulama rejimini kurumsallaştıran hükümleri içermesidir. Anlaşmanın bazı bölümleri de, (mal veya ilaç üretimine ilişkin) patentler, (bilgi iletimine ilişkin) telif hakları, ticari markalar ve endüstriyel

**ABD emperyalizmi,
bölgedeki askeri
varlığını artırmak ve
sağlamlaştırmanın yanı
sıra, bölge halklarının
boyunlarındaki sömürü
zincirini iyice sıkılamak için
planladığı bir anlaşmayı,
2008 yılından bu yana
büyük bir gizlilik içerisinde
adım adım geliştirmektedir.
Tarihin bu büyük
emperyalist "darbesinin"
gizli 'görüşmeleri'
konusunda ABD
medyasında bile tam bir
karartma sürdürülmektedir.**

tasarımları kapsamaktadır. Bilgisayar, iletişim, internet, ilaç vb. için telif ve patent hakları, bunların kullanım ve tüketim koşulları, çalışma koşulları, ücretler, gıda ve ürün standartları, toprağın ve doğal kaynakların kullanımı; profesyonel lisans ve göç, devlet ihaleleri konuları, sermaye giriş çıkışları, ülkelerin kendi hukuk sistemlerinden çıkarılarak, bu anlaşmaya göre düzenlenecektir. Günlük hayatta güvenli gıda, temiz bir çevre vb. için uygulanmakta olan hükümet politikaları da sınırlanacaktır.

Yatırımcı yabancı şirketler, bu anlaşmaya uyulmaması halinde uğrayabilecekleri zararları, “olası kâr kayıplarını”, tazminat olarak yatırımın yapıldığı ülkelerden talep edebileceklerdir.

Ülkelerin hükümranlıkları hiçe sayılarak, devletlerin bu anlaşmayı iptal etme yetkileri olmayacak, aksi oybirliğiyle kararlaştırılmadıkça, TPP süresiz olarak yürürlükte kalacaktır.

Emperyalist tekellerle devletler arasındaki anlaşmazlıklar, ilgili devletin mahkemelerinde, onun hukukuyla değil, tekellerin denetimi altındaki özel bir tahkim sistemiyle çözümlenecektir.

Anlaşma aynı zamanda yabancı yatırımcılara, üye ülkelerde arazi, doğal kaynaklar, fabrikalar ve daha fazlasına sahip olabilmeleri için yeni haklar getirmektedir. Yabancı firmalar veya yerli firmaların yabancı ortaklıkları, iç düzenlemeleri sınırlayan bu anlaşmanın koşulları altında doğayı kirleten sanayi tesisleri, zehirli atık yığınları, kömür santralleri ve madenleri işletmek üzere – nasıl yatırım yapmak isterlerse öyle – yeni haklara sahip olacaklardır.

En şaşırtıcı olanı, bir kamu antlaşmasında bu yeni hakların özel bir şekilde uygulanabilir olmasıdır. ABD, “yatırımcı-devlet” uygulamalarının da bu anlaşmaya dahil edilmesi için diğer üye ülkelere baskı yapmaktadır. Bu az bilinen mekanizma, yabancı firmaların uğradıkları zararlar yüzünden ev sahibi hükümetleri, o ülkelerin mahkeme sistemlerini bypass ederek, doğ-

rudan özel sektör avukatlarının “yargıç” olarak hizmet ettikleri BM ve Dünya Bankası mahkemelerinde dava edebilmelerini sağlamaktadır. Devlet ihaleleri kararları, yasal izinler, fikri mülkiyet hakları, finansal araçların düzenlenmesi vb. ülkelerin kendi iç politikaları bu tür saldırılara hedef olacaklardır.

Yerel mahkemeleri bypass etmek, az gelişmiş ülkelere taşınmak isteyen firmalar için bir başka önemli riski de ortadan kaldırmaktadır; ancak bu sistemin geçmiş antlaşmalara da uygulanması, endişe verici ayrı bir alarm daha çaldırmaktadır. Chevron şirketi daha şimdiden, şirketin Amazon’daki korkunç toksik kirlenmenin temizlenmesi masraflarını ödemesinin emredildiği 18 yıllık ABD ve Ekvador mahkemelerinin kararlarının iptal edilmesi için bu kurumsal mahkemelere başvurmuştur. Bu usulsüz ticaret mahkemelerinin bir başkasında, Philip Morris International, Avustralya ve Uruguay’ın, sigaraların düz paketlenmesi politikasına saldırıyor.

Benzer NAFTA hükümleriyle, hükümetler tarafından yatırımcılara, zehirli atık boşaltma izinleri, muhasebe kayıt kuralları, toksik madde yasakları konularında 350 milyon \$’ın üzerinde tazminatlar ödenmiştir. Şu anda, mevcut ABD serbest ticaret anlaşmaları altında çevre, halk sağlığı ve ulaşım politikalarına ilişkin olarak 12 milyar doları aşkın tekelci şirket saldırıları bekleme aşamasındadır ve önerilen TPP anlaşması, bu tür davalar için yeni fırsatlar yaratacaktır. Ev sahibi ülkelerin hükümetleri, davaları kazansalar bile, kıt bütçe kaynaklarını bu tekelci saldırılara karşı kendi politikalarını savunmak için israf etmiş olacaklardır.

Bu kurallar aynı zamanda hükümetlerin, tedarik edilecek mal ve hizmetlerin özellikleri ve ihaleye giren şirketler için aradıkları nitelikleri de sınırlamaktadır. Ücret gereksinimlerini karşılamayı reddeden firmaları ya da insan veya işçi hakları bakımından kötü sicile sahip ülkelerin şirketlerinin ihaleye girmelerini yasaklayan kurallara itiraz edilebilecektir.

TPP görüşmelerine katılan ABD ticaret yetkilileri, sermaye kontrolleri üzerinde eski ticaret anlaşmaları yasaklarını kaldırmaya çalışıyorlar. Amerikalı müzakereciler, günümüzde bankalar, sigorta ve menkul kıymet firmalarını kontrol altına almak için birçok ülke tarafından uygulanan politikalara ters düşen ülke içi mali düzenlemelerin sınırlarını da genişletmeye çalışıyorlar.

Bu talepler, riskli hizmetler ve finansal ürünlerin yasaklanmasının yasaklanmasını içermektedir. Bununla amaçlanan, firmaların büyüklüğüne, sundukları hizmet türlerine ve bir hizmet veya ürünün temin edilebilmesini sağlayan tüzel kişiliğine sınırlama getiren iç politikaların terk edilmesini sağlamaktır. Bu maddeler, üye ülkelerin benimseyecekleri veya sürdürecekleri belirli yönetmeliklerin mutlak surette yasaklanmalarını öngörmektedir.

Anlaşmaya ilişkin olarak sızan bilgilere göre TPP'nin, ilaç güvenliği test verileri üzerindeki tekelleştirici kontrolleri genişletmesi, milyonlarca insanın hayat kurtaran ilaçlara erişimini engelleyecektir. (Patent tekeli sona ermiş olsa bile, güvenlik verileri açıklanmadığından, düşük maliyetli eşdeğer ilaçlar piyasaya sürülemeyecektir.)

ABD önerisi aynı zamanda şimdiye kadar ilaç maliyetlerini başarıyla kontrol altında tutmuş olan Avustralya, Yeni Zelanda ve diğer bazı ülkelerin ilaç formüllerlerini (kodekslerini) zayıflatacaktır.

Anlaşma, hizmet sektöründe eğitimden sağlığa kadar her şeyi içermektedir. Kurallar hizmet ticaretiyle sınırlı olmayıp, üye ülkelerde faaliyet gösteren yabancı hizmet firmalarına ilişkin düzenlemeleri de sınırlamaktadır. Bu, sağlık, enerji, eğitim, su, ulaşım vb. gibi kritik sektörlerde iç politika alanının daraltılması anlamına gelecektir. Hatta yerel toprakların kullanımı ve imar politikası da buna dahildir.

Bu kurallar, göçmenlik ve vize politikası olarak bilinen, çalışmak için bir ülkeden diğ-

rine giden gerçek kişilerin hareketini de kapsayacaktır.

Yine sızan metinler sayesinde, TPP'nin her ülkenin telif hakkı ile korunan İnternet içeriğinin kasıtsız, ticari olmayan, küçük ölçekli kopyalamalar için büyük zorunlu cezalar koymasını öngördüğü bilinmekte ve bu da, İnternet özgürlüğü ve yenilikler için bir tehdit olarak kabul edilmektedir. Özetle, TPP insanın bilgiye erişimini sağlayan en temel hakları tehlikeye sokmaktadır.

TPP'nin hayata geçirilmesi durumunda, zaten kapitalizmle birlikte ticaret ve kâr konusu haline gelmiş olan gezegenimizin geleceği ve halkların yaşamları, artık tamamen ticaret ve kâr konusu haline getirilecek, milyonlarca insan işsiz kalacak ya da yoksulluk içinde, düşük ücretlere ve köleci çalışma koşullarına, gerekli ilaçlara ulaşamamaları sonucunda acı çekmeye ve ölüme mahkum olacaktır. Dünyamız büyük şirketler tarafından daha fazla zehirlenecektir.

Gerçekte bu süreç, ABD'nin kabadayılıkla, Vietnam, Brunei, Şili ve Peru gibi küçük ulusları, insan hakları yerine uluslararası tekellerin çıkarlarını gözetken ve küreselleşmenin koşullarını yeniden tarifleyen bir ticaret anlaşmasını kabul etmeye zorlamasıdır.

TPP dünya tarihinde emperyalist şirketlerin, ulusların egemenliğine karşı yönelttikleri en büyük kurumsal saldırı girişimidir. Bu anlaşma ile emperyalist şirketler, tek tek ülkelere daha fazla güce sahip olacaklardır.

“Serbest ticaret” anlaşması olarak adlandırılmasına rağmen, TPP esasta yalnızca ticaret ile ilgili değildir. TPP anlaşmasının 29 taslak faslından sadece beşi geleneksel ticaret konuları ile ilgilidir.

TPP anlaşmasında serbest olan tek şey, çok uluslu şirketlerin, kısıtlama, gözetim veya hesap verme zorunlulukları olmadan istedikleri gibi çalışma ve ülkeler, halklar üzerinde egemen olma özgürlüğüdür.

Komünist Partisinin Proleter Devrimindeki Rolü Hakkında Karar

Dünya proletaryası tayin edici bir mücadelenin arifesindedir. İçinden geçtiğimiz dönem, burjuvaziye karşı doğrudan eylem dönemidir. Karar vakti yaklaşıyor. Yakında bilinçli bir işçi hareketinin bulunduğu her ülkede, işçi sınıfı elde silah bir dizi amansız savaşa girmek zorunda kalacaktır. Bugün işçi sınıfı sağlam bir örgüte her zaman-
kinden fazla ihtiyaç duymaktadır. İşçi sınıfı bundan böyle değerli zamanının tek bir saatini bile kaybetmeden, usanmaksızın bu mücadeleye hazırlanmalıdır.

Eğer (1871'deki) Paris Komünü zamanında işçi sınıfı safları pek kalabalık olmasa bile, sağlam biçimde örgütlenmiş bir komünist partisine sahip olsaydı, kahraman Fransız proletaryasının bu ilk ayaklanması çok daha güçlü olurdu ve pekçok hata ve yanlışlıktan kaçınılabilirdi. Şimdi, bambaşka tarihsel konjonktürlerde proletaryanın girişeceği savaşlar, 1871'dekinden çok daha vahim sonuçlar doğuracaktır. Bu nedenle Komünist Enternasyonal'in İkinci Dünya Kongresi, aşağıdaki saptamaların önemini bütün dünya proletaryasının dikkatine sunar:

1. Komünist partisi, işçi sınıfının bir parçasıdır (fraksiyon); ama onun en ileri, en bilinçli, dolayısıyla en devrimci parçasıdır. Komünist partisi, çalışanlar arasında en bilinçli, en ileri

görürlü, en fedakâr olanların kendiliklerinden ayıklanmasıyla yaratılır. Komünist partisinin işçi sınıfınıninkilerden farklı çıkarları yoktur. Komünist partisi, işçi sınıfının bütününün tarihsel misyonunun gözönünde bulundurmasıyla ve her dönemde şu ya da bu grubun yahut mesleğin değil, bütün işçi sınıfının çıkarlarını savunma gayretiyle, çalışanların geniş yığınlarından ayır-dedilir. Komünist partisi, işçi sınıfının en ileri parçasının, proletaryanın ve yarı proletaryanın geniş yığınlarına doğru yolda önderlik etmesini sağlayan örgütlendirici ve siyasal güçtür.

2. Eğer siyasal iktidar, proletarya tarafından ele geçirilmemişse; proletarya bir daha kaybetmemek üzere egemenliğini sağlamlaştırp, her türlü burjuva restorasyon girişiminin önünü kesmemişse, komünist partisi örgütlü saflarında sadece işçi sınıfının bir azınlığını barındırabilecektir. İktidarın alınmasına kadar ve geçiş döneminde koşullar elverişli olursa komünist partisi, toplumun bütün proleter ve yarı proleter tabakaları üzerinde büyük bir ideolojik ve politik etki yaratabilir; ama onları örgütlü biçimde saflarında toparlayamaz. Ancak, proletarya diktatörlüğü burjuvaziyi, basın, okul, parlamento, kilise, yönetim aygıtları vs. gibi son derece güçlü eylem araçlarından yoksun bıraktıktan sonra; ancak burjuva rejimin kesin yenilgisi herkesin gözüne apaçık göründükten sonra; işte ancak

o zaman bütün işçiler yahut en azından onların büyük kısmı komünist partisinin saflarına girmeye başlayacaktır.

3. Parti ve sınıf kavramları büyük bir titizlikle birbirlerinden ayırdedilmelidir. Almanya'nın, İngiltere'nin ve başka ülkelerin "Hristiyan" ve liberal sendikalarının üyeleri hiç tartışmasız işçi sınıfına aittirler. Hâlâ Scheidemann, Gomper ve şürekasının peşinden gitmekte olan az ya

da çok önemli işçi gruplaşmaları da işçi sınıfına aittirler. Bugünkü gibi tarihsel koşullarda, işçi sınıfının bağrında birçok gerici eğilimin ortaya çıkması pek mümkündür. Komünist partisinin görevi, kendini işçi sınıfının bu geri unsurlarına uyarlamak değil, bütün işçi sınıfını komünist öncünün düzeyine yükseltmektir. Parti ve sınıf kavramları hakkındaki kafa karışıklığı, en ciddi hata ve yanlış anlamalara yol açabilir. Örneğin emperyalist savaş sırasında, işçi sınıfının bir kısmının ruh haline ve önyargılarına rağmen, işçi partilerinin, kendilerine savaşa karşı savaşı ilan etmeyi dayatan proletaryanın tarihsel çıkarları adına, bu önyargılara ve ruh haline ne pahasına olursa olsun başkaldırmaları gerektiği apaçıktır. Örneğin, 1914 emperyalist savaşının başlangıcında, karışıklı olarak kendi burjuvazilerini destekleyen çeşitli ülkelerin sosyalist partileri, bu tutumlarını tam da işçi sınıfının isteklerini bahane ederek haklı çıkarmaya çalışmaktan geri kalmamışlardır. Halbuki durum böyle olsa bile, proletarya partisinin görevinin işçilerin genel anlayışına

karşı çıkmak ve proletaryanın tarihsel çıkarlarını herkese karşı ve her yerde savunmak olduğunu unutuyorlardı. Yirminci yüzyılın başlarında, Rus Menşevikleri (ki o zaman bunlara ekonomist deniyordu) Çarlığa karşı açık mücadeleyi aşağılamaktaydılar; çünkü onlara göre, işçi sınıfının bütünü henüz siyasal mücadelenin gerekliliğini anlayacak durumda değildi. Yarım yamalak tedbirlerini haklı çıkarmak için, her şeyden

önce kitlelerin özlemlerini bilmek gerektiğini öne süren, Almanya'nın sağcı bağımsızları aynı şeyi yapıyorlardı; aslında partinin yığınların önünde yürüyüp onlara yol göstermek için var olduğunu anlamayan kendileriydi.

4. İkinci Enternasyonal'in eski partilerinin iflâs etmiş bulunmasının, hiçbir biçimde genel olarak proleter partilerinin iflâsı anlamına gelemeyeceği konusunda Komünist Enternasyonal'in kanısı kesindir. Proletarya diktatörlüğü için doğrudan mücadele çağı, yeni bir proleter dünya partisini ortaya çıkarmaktadır: Komünist Partisi.

5. Proletaryanın devrimini partisi olmaksızın gerçekleştirebileceği hakkındaki düşüncüyü,

Komünist Enternasyonal en kesin biçimde reddeder. Her sınıf mücadelesi bir siyasal mücadeledir. Kaçınılmaz olarak iç savaşa dönüşme eğiliminde olan bu mücadelenin hedefi siyasal iktidarın ele geçirilmesidir. Bu nedendir ki siyasal iktidar şu ya da bu siyasal parti tarafından örgütlenmeden ve onun önderliği olmadan ele geçirilemez. Ancak örgütlü ve sinanmış, net

Ancak örgütlü ve sinanmış, net biçimde tanımlanmış hedefleri takip eden ve hem iç politikada hem de dış politikada uygulanabilecek bir eylem programına sahip bir parti proletaryaya rehberlik ettiği takdirde; ancak bu takdirde, siyasal iktidarın ele geçirilmesi geçici bir durum değil, proletarya tarafından toplumun komünist inşasına dönük kalıcı bir çalışmanın kalkış noktası olabilir.

biçimde tanımlanmış hedefleri takip eden ve hem iç politikada hem de dış politikada uygulanabilecek bir eylem programına sahip bir parti proletaryaya rehberlik ettiği takdirde; ancak bu takdirde, siyasal iktidarın ele geçirilmesi geçici bir durum değil, proletarya tarafından toplumun komünist inşasına dönük kalıcı bir çalışmanın kalkış noktası olabilir.

Sınıflar mücadelesi aynı zamanda proletarya hareketinin farklı biçimlerinin (sendikalar, kooperatifler, fabrika komiteleri, eğitim, seçimler vs.) tek bir önderlik etrafında merkezileştirmesini gerektirmektedir. Örgütleyici ve yönetici merkez, bir siyasal partiden başka bir şey olamaz. Böyle bir partiyi yaratıp sağlamlaştırmayı reddetmek; ona tabi olmayı reddetmek, proletaryanın değişik alanlarda hareket eden kesimlerinin tek elden yönetilmesini reddetmekle eşdeğerdir. Proletaryanın sınıf mücadelesi, mücadelenin farklı aşamalarını tek bir bakış açısından aydınlatan ve her durumda proletaryanın dikkatini, onun bütününe ilgilendiren görevlere çeken yoğun bir ajitasyonu gerektirir. Böyle bir faaliyet merkezleşmiş bir siyasal aygıt olmadan, yani bir siyasal parti olmadan gerçekleştirilemez.

Bazı devrimci sendikalistlerin ve dünyanın çeşitli köşelerindeki sanayi hareketlerinin (IWW) taraftarlarının kendi kendine yeterli bir siyasal partinin gerekliliği aleyhine yürüttükleri propaganda, eğer nesnel olarak konuşmak gerekirse, burjuvaziden ve karşı devrimci “sosyal demokratlar”dan başka kimseye yardımcı olmamıştır ve olamaz da. Sendikalarla veya sınırları iyi çizilmemiş ve çok geniş işçi birlikleriyle ikame etmek istedikleri bir komünist partisinin aleyhinde yürüttükleri propaganda boyunca, sendikalistlerin ve “sanayicilerin”, tescilli oportünistlerle birçok temas noktaları bulunmaktadır.

1905 devriminin yenilgiye uğramasının ardından, Rus Menşevikleri bir kaç yıl boyunca bir işçi kurultayı fikrini yaydılar; onlara göre bu işçi kurultayı (böyle tanımlıyorlardı) işçi sınıfının

devrimci partisinin yerini tutmalıydı; İngiltere’deki ve Amerika’daki her çeşit “sarı işçi partiler” siyasal partiyi şekilsiz işçi birlikleri ile ikame etmek istemekte ve aynı zamanda tamamen burjuva niteliği taşıyan bir siyasal taktik icat etmektedirler. Devrimci sendikalistlerle “sanayiciler” burjuvazinin diktatörlüğüne karşı savaşmak istiyorlar, ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Siyasal partisi olmayan bir işçi sınıfının kafasız bir bedenden başka bir şey olmayacağını farkedemiyorlar. Devrimci sendikalizmle “sanayicilik” ileri doğru atılmış bir adımı temsil etmektedir; ama bu ileri adım İkinci Enternasyonal’in atıl ve karşı devrimci ideolojisine kıyasla ileri bir adımdır. Devrimci Marksizm’e, yani komünizme kıyasla ise sendikalizm ve “sanayicilik” bir geri adımdır. “KAPD-Almanya Komünist İşçi Partisi-solu’na bağlı komünistlerin açıklaması (geçen Nisan ayında toplanan kongreleri tarafından hazırlanan program), bir parti kurduklarını ama “sözcüğün yaygın anlamıyla bilinen türden bir parti olmadıklarını söylüyor; bu, gerçekte gerici bir olgu olan sendikalist ve “sanayici” anlayışlar karşısında teslimiyettir.

İşçi sınıfının kollarını kavuşturup durması taktiği olan genel grev aracılığıyla burjuvaziye karşı zafer kazanılamaz. Proletarya silahlı ayaklanmaya yönelmelidir. Bunu kavrayanlar örgütlü bir siyasal partinin gerekli olduğunu ve şekilsiz işçi birliklerinin bunun yerini tutamayacağını da kavrayacaklardır.

Devrimci sendikacılar kararlı bir devrimci azınlığın oynayabileceği büyük rolden sık sık söz etmektedirler. Oysa kastedilen şu komünist azınlık, bir programa sahip olan ve yığınların mücadelesini örgütlendirmek isteyen şu işçi sınıfının kararlı azınlığı gerçekte komünist partisinin ta kendisidir.

6. En geniş proleter örgütleriyle her zaman sıkı bir temas içinde kalmak gerçekten komünist olan bir partinin en önemli görevidir. Bu görevi yerine getirebilmek için komünistler, büyük proleter yığınlarını kucaklayan gruplar

içinde, bu gruplar parti grupları olmasalar da yeralabilirler ve almalıdırlar. Örneğin çeşitli ülkelerde savaş gazileri örgütleri adı altındaki örgütler, İngiltere'deki "Rusya'dan elinizi çekin"dernekleri, proleter kiracılar birlikleri vs. bu türden örgütlerdir. Bu noktada Rusya'da kendilerini partilerin "dışında" (bez partiniyi) olarak tanımlayan işçi ve köylü konferansları da bir örnek olarak verilebilir. Bu türden örgütler yakında her şehirde, her işçi mahallesinde ve hatta kırsal alanda da örgütlenecektir. Bu tür derneklerde en geri işçileri de içeren geniş yığınlar yer almaktadır. Buralarda gıda sorunu, konut sorunu, askeri sorun, eğitim, güncel siyasal görevler vs. gibi en ilginç sorunlar gündeme getirilebilir. Komünistlerin bu tür örgütler üzerinde bir etki kazanmaları gerekir ve bunun parti için çok önemli sonuçları olacaktır.

Bu tür örgütlerin içerisinde sistematik bir eğitim ve örgütlenme çalışması yürütmeyi komünistler başlıca görevleri olarak kabul ederler. Ama tam da bu çalışmanın verimli olabilmesi için devrimci proletaryanın düşmanlarının bu örgütleri ele geçirememesi için, ileri, komünist işçilerin örgütlü, her koşulda ve her gelişme karşısında komünizmi savunmayı bilen bir eylem partisine sahip olmaları gerekir.

7. Komünistler, siyasal bakımdan tarafsız işçi örgütlerinden, hatta bu örgütler açıkça gerici bir karakter taşıyor olsalar bile (sarı sendikalar, Hristiyan sendikaları vs.) asla uzak durmazlar. Bu tür örgütlerin içerisinde komünist partisi kendi çalışmasını sürekli biçimde yürütür; işçilere siyasal tarafsızlık fikrinin kendileri arasında burjuvazi ve ajanları tarafından kasıtlı olarak yayıldığını ve bunun proletaryayı sosyalizm için örgütlü mücadeleden uzaklaştırmak amacıyla yapıldığını usanmaksızın gösterirler.

8. İşçi hareketini üç ayrı biçime (partiler, sendikalar, kooperatifler) bölen klasik eski anlayışın zamanı dolmuştur. Rusya'daki proleter devrimi proletarya diktatörlüğünün esas biçimi olan Sovyetleri ortaya çıkarmıştır. Bundan sonra her yerde öne çıkaracağımız yeni bölümlere

şöyle olmalıdır: 1. Parti; 2. Sovyet; 3. Sendika.

Ama Sovyetler içinde de, devrimci bir kimlik kazanan sanayi sendikaları içinde de çalışma değişmez biçimde ve sistematik olarak proletaryanın partisi tarafından yani komünist partisi tarafından yönetilmelidir. İşçi sınıfının örgütlü öncüsü olan komünist partisi aynı zamanda tüm işçi sınıfının ekonomik, politik ve manevi ihtiyaçlarına da yanıt verir. Komünist partisi hem sendikalarla Sovyetlerin, hem de tüm diğer proleter örgütlenme biçimlerinin ruhu olmalıdır.

Proletarya diktatörlüğünün başlıca tarihsel biçimi olarak Sovyetlerin ortaya çıkmış olması, komünist partisinin proletarya devrimindeki önder rolünü hiç bir biçimde azaltmamaktadır. "Sol" Alman komünistleri" partinin kendisi de gitgide Sovyet fikrine uyum sağlayıp proleterleşmelidir" derken (KAPD'nin 14 Nisan 1920'de yayınladığı manifesto Kommunistische Arbeiterzeitung, no 54), burada komünist partisinin Sovyetler içinde erimesi ve Sovyetlerin partiyi ikame edebileceği hakkındaki fikrin dolambaçlı bir biçimde ifadesi olmaktadır. Bu düşünce son derece yanlış ve gerici.

Rus Devriminin tarihi bize, Sovyetlerin proletarya partisinin gösterdiği yolun aksi yönünde hareket edip burjuvazinin ajanlarını desteklediği anlar olabileceğini gösterdi. Aynı şey Almanya'da da gözlemlendi. Bu başka ülkelerde de muhtemeldir.

Tam aksine, Sovyetler içinde onları yönlendirebilecek bir fraksiyona sahip olan; Sovyetlerin "suyuna gitmeyecek" kadar güçlü; Sovyetlerin burjuvaziyle resmi sosyal demokrasiye "ayak uydurmalarını" önleyecek kadar etkili olan bir komünist partisinin varlığı, Sovyetlerin, tarihsel rolünü oynayabilmeleri için şarttır.

9. Komünist partisi, sadece iktidarın alınmasından önce ve iktidarın alınması sırasında değil, bundan sonra da işçi sınıfı için gereklidir. Üç yıldır iktidarı elinde bulunduran Rus Komünist Partisi'nin tarihi göstermektedir ki, komünist partisinin rolü iktidarın alınmasından bu yana,

azalmak bir yana muazzam bir biçimde artmıştır.

10. Yine de, iktidarın proletarya tarafından alınması sırasında, proletaryanın partisi çalışanlar sınıfının sadece bir parçasıdır. Ama bu, işçi sınıfının zaferi örgütleyen parçasıdır. Rusya’da 20 yıl boyunca, Almanya’da birkaç yıldır gördüğümüz gibi, komünist partisi yalnız burjuvaziye karşı değil, sosyalistler arasında olup da gerçekte proletarya üzerinde burjuva fikirlerin etkisini yansıtan sosyalistlere karşı da mücadele etmektedir; komünist partisi işçi sınıfının en ileri görüşlü, en fedakar ve en ileri militanlarıyla özdeşleşmiştir. İşte böyle bir proleter örgütünün varlığı zafer gününün ertesinde komünist partisinin karşı karşıya kaldığı tüm güçlükleri aşabilmesini sağlamaktadır. Yeni bir proleter kıvılcığının örgütlenmesi, burjuvazinin devlet mekanizmasının fiilen yıkılması ve proleter devlet aygıtının ilk çizgilerinin ortaya konması; bazı işçi gruplaşmalarının korporatist eğilimlerine karşı mücadelesi; bölgesel yurtseverliğe ve ahabap çavuş zihniyetine karşı mücadele; yeni bir çalışma disiplini yaratmak için ortaya konan gayretler; işte işçi yığınlarına canlı örnekler sunup onları sürükleyebilen üyelere sahip bir komünist partisinin son sözü söylemesi gereken alanlar bunlardır.

11. Proletaryanın siyasal partisine olan ihtiyaç, ancak sosyal sınıflarla birlikte ortadan kalkacaktır. Proletaryanın örgütlenmesinin başlıca üç biçimi (partiler, Sovyetler, sanayi sendikaları) arasında bugün varolan özgül ilişkinin, komünizmin nihai zafere doğru yürüyüşü içinde değişerek tek tip, sentetik bir işçi örgütlenmesinin yavaş yavaş billurlaşması mümkündür. Ama komünist partisinin, işçi sınıfının bağrında atamamam erimesi ancak komünizmin bir toplumsal mücadele konusu olmaktan çıkmasıyla ve işçi sınıfının tümü komünist olduktan sonra mümkündür.

12. Komünist Enternasyonal’in İkinci Kongresi yalnızca partinin tarihsel misyonunu onaylamakla kalmayıp, bizim için gerekli olan par-

tinin hiç değilse genel hatlarını uluslararası proletaryaya göstermelidir de.

13. Komünist Enternasyonal, özellikle proletarya diktatörlüğü döneminde komünist partisinin sarsılmaz bir proleter merkezîyetçiliğe dayanması gerektiği kanısındadır. Gündeme gelen uzun ve inatçı iç savaş içinde, işçi sınıfına etkili bir önderlik yapabilmesi için komünist partisinin, kendi bünyesinde bir çelik disiplini, askeri bir disiplini yerleştirmesi şarttır. Üç yıl boyunca iç savaşın felaketleri karşısında işçi sınıfına başarılı bir biçimde önderlik eden Rus Komünist Partisi deneyimi göstermiştir ki, sıkı bir disiplin, kesin bir merkezîyetçilik, katılanların partinin yönetici merkezine karşı mutlak güveni olmaksızın çalışanların zaferi mümkün değildir.

14. Komünist partisi, demokratik bir merkezîyetçiliğe dayanmalıdır. Alt komitelerin seçimle oluşturulması; bütün komitelerin üst komitelere tabi olması zorunluluğu; partinin iki kongresi arasında otoritesi hiç kimse tarafından tartışılmaması gereken tam yetkili bir merkezin varlığı; işte demokratik merkezîyetçiliğin başlıca ilkeleri bunlardır.

15. Amerika’da ve Avrupa’daki komünist partilerin birçoğu, sıkıyönetim nedeniyle legalitenin dışına atılmışlardır. Bu koşullarda seçim ilkesinin uygulanmasında güçlükler doğabileceğini ve partinin yönetici organlarına yeni üyelerini kooptasyonla belirleme hakkının tanınması

gerekebileceğini hatırlatmak yerinde olur. Rusya’da eskiden böyle olmuştu. Elbette sıkı yönetim sırasında, ciddi bir sorunun belirdiği her durumda, komünist partisinin demokratik referandumlara başvurma imkanı (Amerikalı bir komünist grubun arzu ettiği gibi) bulunamayabileceği açıktır; tam tersine komünist partisi, yönetici merkezine gerektiğinde partinin bütün üyeleri adına karar verme imkanı ve yetkisini vermelidir.

16. Partinin yerel grupları için geniş bir “özerklik” talebi, böyle bir anda komünist partisi saflarını zayıflatmaktan, eylem kapasitesini

azaltmaktan ve merkeziyetçiliğe karşı anarşist ve küçük burjuva eğilimlerin gelişmesine yol açmaktan başka bir işe yaramaz.

17. İktidarın hâlâ burjuvazinin veya karşı devrimci sosyal demokrasinin elinde olduğu ülkelerde komünist partileri, legal çalışmayla gizli çalışmayı sistematik bir biçimde bağdaştırmayı öğrenmek zorundadır. Gizli çalışma daima ve fiilen legal çalışmayı denetlemelidir. Devletin merkezi yahut yerel çeşitli kurumlarında faaliyet yürüten komünist fraksiyonlarla, komünist parlamento grupları, komünist partisine, parti legal olsa da olmasa da her durumda tamamen tabi olmalıdır. Partiye tabi olmayı şu ya da bu biçimde reddeden seçilmişler (parlamento, belediye, sendika vb. kurumlara seçim yoluyla girmiş partililer- çn), ihraç edilmelidirler. Legal basın (gazeteler ve çeşitli yayınlar), her bakımdan tümüyle partinin bütününe ve merkez komitesine bağımlı olmalıdır.

18. Bir kaç proleter yahut yarı proleterle karşılaşılacak her yerde komünist bir çekirdeğin örgütlenmesi, partinin ve komünistlerin her türlü örgütlenme faaliyetinin temel taşı olmalıdır. Her sovyette, sendikada, kooperatifte, atölyede, her kiracılar komitesi içinde, üç kişinin

komünizme sempati duyduğu her kurumda, derhal bir komünist çekirdek örgütlenmelidir. İşçi sınıfının öncüsünün peşinden tüm sınıfı sürüklemesini sağlayacak tek yol, komünist örgütlenmedir. Siyasal bakımdan tarafsız örgütler içinde çalışan bütün komünist çekirdekler, partinin faaliyetleri legal de olsa, gizli de olsa mutlaka partinin bütününe tabi olmalıdır. Komünist çekirdekler, kesin bir karşılıklı bağımlılık içinde sınıflandırılmalı ve bu kesin bir biçimde sağlanmalıdır.

19. Hemen hemen her zaman komünist partisi büyük merkezlerde kentli sanayi işçileri arasında bulunmaktadır. İşçi sınıfının zaferini en kolay ve çabuk yoldan sağlamak için, komünist partisinin sadece bir şehirli bir parti olmaması gerekir. Komünist partisi kırsal alana da yayıl-

malı ve bunun için gündelikçi tarım işçilerinin, yoksul ve orta köylülerin örgütlenmesine ve bunlara yönelik propagandaya girişmelidir. Komünist partisi, köylerde komünist çekirdeklerin örgütlenmesi için özel bir özen göstermelidir.

Proletaryanın uluslararası örgütlenmesinin güçlü olabilmesi için, komünist partisinin rolünün bu biçimde kavranışının, komünistlerin var olduğu ve mücadele ettiği bütün ülkelerde benimsenmesi gerekir. Komünist Enternasyonal, Üçüncü Enternasyonal'ın ilkelerini benimseyen bütün sendikaları, Sarı Enternasyonal'den kopmaya çağırmaktadır. Enternasyonal, komünizm zemininde yer alan Kızıl Sendikalar için bir uluslararası seksiyon örgütleyecektir. Komünist Enternasyonal, burjuvaziye karşı savaşma arzusunda bulunan ama politik bakımdan tarafsız işçi örgütlerinin katkılarını reddetmez ama bununla birlikte Komünist Enternasyonal, dünya proleterlerine şu hususları göstermekten vazgeçmeyecektir:

1. Komünist partisi, proletaryanın kurtuluşunun başlıca ve temel silahıdır; bütün ülkelerde gruplara yahut eğilimlere değil komünist partisine sahip olmamız gerekir.

2. Her ülkede bir tek komünist partisi olmalıdır.

3. Komünist partisi, en katı merkeziyetçilik ilkesine dayanmalı ve kendi içinde, iç savaş döneminde askeri bir disiplin yerleştirmelidir.

4. Sadece onlarla sayılan proleter veya yarı proleterlerin bulunduğu her yerde bile komünist partisinin örgütlü bir çekirdeğe sahip olması gerekir.

5. Apolitik örgütlenmelerin her birinde, partinin bütününe kesinlikle tabi olan bir komünist

çekirdek bulunmalıdır. Komünizmin programını ve devrimci taktiğini mutlak bir bağlılıkla ve tereddütsüz savunarak parti daima, geniş işçi yığınlarının örgütleriyle sıkı ilişkiler içinde olmalı ve ilkesizlikten olduğu gibi, sekterlikten de uzak durmalıdır.

Kriz yeni bir döneme girerken, “gelişmekte olan ülkelerin piyasaları kan gölüne döndü”

Jerome Roos / ROARMAG.ORG

Arjantin peso'su ile Türk lirasının çöküşü, Çin ekonomisindeki ani düşüş ve diğer piyasalar üzerindeki baskılar krizin yeni aşamaya girmiş olma olasılığını yükseltiyor.

“Gelişmekte olan ülkelerin piyasaları kan gölüne döndü”. Reuters 23 Ocak Perşembe günü küresel finans piyasalarını sarsan ve Cuma günü dramatik bir biçimde derinleşen kitlesel satışları böyle tanımlıyordu. Yatırımcılar ABD Merkez Bankası'nın teşvik programının daraltılmasıyla birlikte Çin'in büyüme hızının yavaşlamasının, gelişmekte olan piyasaların son on yıllık kolay kredi sürecinde biriken borçlarını ödeme yeteneğini olumsuz etkileyeceği korkusuyla çevre/periferi ülkelerden uzaklaşırken, Wall Street alaşağı oldu ve Avrupa piyasaları battı. Çin'in 4.8 trilyon dolar gölge bankacılık borcuna ilişkin kaygılar, korku hissini daha da arttırdı.

Perşembe günü, Arjantin pezo'su % 14 değer yitirdi – bu, ülkenin 2001 – 2002'deki korkunç krizinden beri en büyük tek günlük çöküşü - Merkez Bankası artan baskılar karşısında parayı savunma çabalarından vazgeçmek zorunda kaldı. Bu arada, Türk Merkez Bankası, kitlesel protestoların ülkeyi sarstığı geçen Haziran ayından ülkeyi sarsan bu yana değerinin yaklaşık ¼'ini yitiren lirayı desteklemek için 2 milyar dolar civarında bir müdahale gerçekleştirmek zorunda

kaldı. Ancak müdahale Türkler'in satışlarını stabilize etmede başarısız oldu ve lira ardı ardına 11 gün boyunca düşerek, haftanın sonunda yeni bir rekora ulaştı.

Davos Dünya Ekonomik Forumu'nda büyük bir hedge fonun yetkilisi, Financial Times'a verdiği demeçte “ On yıllık genişleyici piyasa sona erdi,” diyordu. Rus rublesi ve Güney Afrika rand'ı, 2008 yılından bu yana en düşük seviyelerine kadar baş aşağı çakıldılar ve Brezilya real'i'de, Arjantin devalüasyonundan sonra beş ayın en düşük seviyelerine geriledi. Hatta - Küresel Güney'de güçlü ve en güvenilir para birimi olarak kabul edilen - Meksika pezosu bile, arka arkaya dört gün boyunca değer yitirdi. Yatırımcılar, borçların ödenmemesi ihtimalinin artması üzerine korkuya kapıldılar Bu arada, gelişmekte olan ülkelerin piyasa borçlarının sigortalanma maliyeti yükseldi.

Tayland ve Ukrayna'daki büyük ölçekli toplumsal çalkantılar ve hükümet karşıtı protestolar yatırımcıların gelişmekte olan ülke piyasalarının borçlarını ödemeleri konusundaki güvenini daha da zayıflattı. Asyalı yatırımcılar (geleneksel olarak bölgesel güvenli bir sığınak olarak kabul ettikleri) Japon yeni'ne kaçarken, ülkenin ihracata dayalı bir toparlanma şansının azalmasıyla, Nikkei borsası düştü. Hong Kong, Güney Kore, Avustralya, Yeni Zelanda, Singapur, Malezya, Endonezya ve Filipinler'de hisseler değer kay-

beti. Genel bir yayılma etkisi de, Macar Forinti ve Polonya Zlotisi'ni de vurdu ve hatta Hint rupisi ve İsrail Şekeli de, Cuma günkü baskıdan etkilendi.

(Avrupa'nın çokuluslu ana bankacılık ve finans şirketlerinden biri olan -Ç.N) Société Générale de, gelişmekte olan ülke piyasaları stratejisinin küresel başkanı Benoit Anne, "Küresel gelişmekte olan piyasaların, şimdi tam patlamak üzere olan bir panik modunda işlem yaptıklarını" açıkladı. Financial Times, "gelişmekte olan ülke piyasalarının tepe-taklak olması, 1990'lar-daki krizi hatırlatıyor" manşetini attı ancak daha sonra bu başlığını "gelişmekte olan piyasalarda gelişen bir sıkıntı var" diye değiştirerek yumuşattı. Yankıları ne olursa olsun, - birçok analistin, Avrupa borç sorununun nihayet kontrol altına alınmış gibi görünmesi nedeniyle artık sona erdiğini açıkladığı -küresel finansal krizin, sona ermiş olmaktan uzak olduğu ve muhtemelen, sadece yeni bir aşamaya girdiği son derece açıktır.

ABD Merkez Bankası'nın miktar kolaylaştırmasından* beklenmedik bir şekilde hızla vazgeçmesi ve Çin'de büyüme beklentilerinin azalması, paniğin arkasındaki itici güçler olarak görünmektedir. Petrol, soya ve diğer önemli malların fiyatı düşmeye devam ederken ve yatırımcılar, giderek daha riskli hale gelen gelişmekte olan ülkelerin piyasa tahvillerine yatırım yapmak için ucuz kredi almaya çabalarırken, gelişmekte olan ülkelerin hükümetlerinin döviz elde etme olanakları büyük ölçüde zayıflamış olacaktır. Diğer bir deyişle umutlar çok pembe görünmüyor ve kendimizi başka bir önemli finansal piyasa huzursuzluk dalgasının içinde bulmamız pekala mümkündür.

Bu da, başka bir soruyu akla getiriyor: Yoksullar, geçim kaynakları üzerinde giderek artan baskılara nasıl tepki gösterecekler? Geçen yaz Türkiye, Brezilya ve Endonezya zaten yaygın toplumsal kargaşalık yaşadılar. Tayland ve Ukrayna'da halen hükümet karşıtı kitlesel protestolara tanık oluyoruz. Daha geçen ay, polisler greve gittiğinde, Arjantin ağır bir isyan dalgası yaşadı. Uluslararası Çalışma Örgütü, zaten yüksek olan yoksulluk ve işsizlik oranlarını daha da

yükselterek, sosyal dokuyu daha fazla yıpratacak yeni bir küresel daralma konusunda bir uyarıda bulundu.

Guardian'dan Larry Elliot'un belirttiği gibi : "Toplumsal çalkantının tüm unsurları mevcuttur". 2014 yılı, dünya için, zor bir zaman olacak gibi görünüyor. İyisi mi, kemerlerinizi bağlayın - Küresel mali krizin bir sonraki aşaması, başlamak üzere olabilir. "Şehirler yanacak ve kan dökülecektir."**

*miktar kolaylaştırması: devletin, tahvil sahiplerinden tahvilleri geri alarak karşılığında para verme yoluyla piyasaya para sürmesi)

** Upton Sinclair'in Petrol adlı romanından (1927)

“28 Kanunisani’yi Unutma”

Selahattin Koçak

28-29 Ocak, Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının Karadeniz’de boğdurulmasının 93. yılı.

Bu burjuva terör ile Türkiye ve dünya halklarının sefaleti, yoksulluğu arasında bağlantı vardır. Bu katliamla Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların idam edilmeleri arasında bağlantı vardır. Bu katliamla Mahir ve yoldaşlarının Kızıldere’de katledilmesi arasında bağlantı vardır. Bu katliamla Kaypakkaya yoldaşın işkencede öldürülmesi arasında bağlantı vardır. Bu katliamla, Deniz yoldaşlar, Talip yoldaşlar, Mehmet yoldaşların, Ali İhsan yoldaşların katledilmesi arasında bağlantı vardır. Yine bu katliamla Erdal Erenlerin, Hıdır Arslanların ve 12 Eylül döneminde katledilenlerin ve idam edilenlerin arasında bağlantı vardır.

Şunu söylemek gereklidir. Bu katliamla Türkiye ve dünya halklarının özgürlük yürüyüşü arasında bir bağlantı vardır. Önü kan ve ateşle kesilen bu yürüyüş sosyalizm yürüyüşüdür.

Batıda bir söz vardır. ‘Tanrı’nın hakkı üçtür.’ Yani ‘üç’ bir anlam yüklenir. Nitekim filozof Hegel de üçlemelere büyük önem vermiş, tez antitez sentez üçlemelerini diyalektiğin kategorileri arasına almıştır. Proletaryanın büyük öğretmeni Marks, bu sözü değiştirmiş ve demiştir ki: Tanrı’nın değil ama tarihin hakkı üçtür. Çağsal önemdeki olaylarda tarih ikide kalmaz, dörde de varmaz. Tarihte üç defa gelinir.

Peki biz kaç defa geldik? Biz iki defa geldik. Birincisi Paris Komünü’nde geldik, ikincisi Ekim Devrimi’nde geldik. O halde bir kez daha

geleceğiz, yine geleceğiz. Paris Komünü sosyalizmin kısa fakat çok anlamlı ve o ölçüde öğretici derslerle dolu ilk iktidarıdır. Marks onlar için ‘göğü zapt etmeye çıkmışlardı’ diyor. Olanaksız gibi görüneni olanaklı kılacaklardı. Marks erken bulduğu bu devrimi, yanılığını de kabul ederek sonuna kadar destekledi. Desteklemekle kalmadı, Komünarlara eksik ve zaafalarını mücadele içinde hatırlattı, hatalarını gösterdi.

Komün başkaca öznel nedenlerden ötürü yenildi. Ama komün, kurduğu toplumsal sistemi ölümüne savunarak yenildi. Davasını böylesine savunan bir mücadele yenilebilir. Fakat asla zilletle damgalanamaz. Komün yenildi. 30 bin komünar katledildi. Komünarlar gruplar halinde kurşuna dizilirken ne diyorlardı biliyor musunuz? ‘Yine geleceğiz’ diyorlardı. Demek ki onlar tarihsel yasaların bilincindeydiler. Tarihin nesnel akışını görüyor ve yine geleceklerini biliyorlardı.

Bundan yaklaşık 40 yıl sonra bu kez Çarlık Rusya’sının karanlık coğrafyasından başlarını kaldırdılar. Diz çöktükleri yerden daha kararlı ve zafere daha da inanmış olarak kalktılar. Büyük Ekim Devrimi ile yine geldiler. Ekim Devrimi gösterdi ki, diz çöktüğü yerden kalkan insana ne çarlar ne putlar ne de sermayenin kaleleri artık o kadar büyük görünmez.

İç savaşın en karanlık günleri. Yani Sovyet iktidarı büyük emperyalist devletler tarafından kuşatılmış durumda. İçerde, sınıf mücadelelerinin gördüğü en sert, en kanlı iç savaş sürüyor. Emperyalist paylaşım savaşından yenik çıkan, harap olmuş bir ülke. Yorgun ve bitkin proletarya. Açlık

bütün ülkeyi kasıp kavuruyor. Bu koşullarda Lenin ‘zafer ya da ölüm’ diyor. ‘Kazanacak ya da yok olacağız.’ Başka yol yok. Tarih sorunu böyle koyuyor. Devrim savaştı ve kazandı.

Bugün de ‘tarih sorunu böyle koyuyor’. Ya ayağa kalkacak ve tarihteki yerimizi alacağız ya da yok olacağız. Başka yol yok.

Peki ama ayağa kalkabilir miyiz? Kalelerimiz yıkılmış, güçlerimiz dağıtılmış, mevzilerimizin çok ötelere savrulmuşuz. Güçlerimizin bir çoğu hâlâ enkazın altında. Dünyada ve onu kavrayan insanın iç dünyasında çok önemli değişimler meydana gelmiş. Ayağa kalkabilir miyiz? Kalkabiliriz diyoruz. Buradaki duruşumuz da işte bunu ifade ediyor. Yani insanın iç evrenini kazanmaya aday başlıca ve başat dünya görüşü olduğunun bilinciyle ve hiçbir şeyin, ne kalelerin yıkılmasının ne mevzilerin çökmesinin, hiçbir şeyin değerlerimizin ayakta kalmasından daha önemli olmadığını bilerek diyoruz ki; ‘Yine geleceğiz.’

Peki yine gelmek için ne yapmalıyız? Başka bir deyişle biz bugün hedeflerin neresindeyiz ve ne durumdayız? Biz Marksist- Leninistler her zaman gerçekleri konuşmakla öğünürüz. Çünkü devrimci bakış açısı, kime karşı kimden yana olduğunu düşünmeden gerçeğe cepheden dosdoğru bakmasını bilmektir.

‘Durum budur’ deriz. Fakat orada durmayız. ‘Durum budur ama bu durum değişmelidir’ diye devam ederiz. Bu var olana değişmesi gereken gözüyle bakmaktır. Yani biz sadece kavramı nesnel gerçeğe vurmakla yetinmeyiz, nesnel gerçeği de kavrama vururuz ki, bu da dünyayı yorumlama edimine onu değiştirme iradesinin katılmasıdır. Bu bakış açısıyla bakınca bugün olmamız gereken yerde olmadığımız açıktır. Reel durumumuzla hedeflerimiz arasında uçurumlar oluşmuştur. Güçler dengesinde ortaya çıkan dünya çapındaki kayma nedeniyle bugün olmamız gereken yerde değiliz.

Kuşkusuz tarih helezonundaki her büyük geri düşüş nesnel güçler dengesindeki ona karşılık gelen bir büyük gerilemenin sonucudur. Ama diğer yandan bu denge basit bir denge de değildir. Bu denge statik değil dinamik bir dengedir. Süreç-

te değişir, değişecektir. Bazı çevreler sanıyor ki, biz komünistler şimdiki durumumuzun farkında değiliz. Sanıyorlar ki durumumuzu olduğundan daha hafif gösteriyor ya da örtbas ediyoruz. Hayır yoldaşlar, biz durumumuzun apaçık farkındayız. Tarihin vurduğu darbelerin farkındayız, bunları hafife almaya ya da önemsizleştirmeye kalkışmıyoruz.

Engels ‘toplumların geriye gitmeyeceğini söyleyenlerden kuşku duyarız’ diyor. Kalelerimiz yıkıldı, ağır yaralar aldık. Yıkım derin, görev zor, yük ağırdır.

Ayağa kalkarsak da dayanabilir miyiz?

Dayanabiliriz ve dayanacağız diyoruz. Her büyük yenilgiyi yeni bir zaferin döl yatağı gibi gören yüksek kolektif bilinç ve kararlılıkla dayanabiliriz. Tarihin bu büyük dönemecinde sınıksız kenetlenerek, düşmekte olanları da tutarak, çünkü artık mücadelenin daha fazla düşmelere tahammülü yok, birbirimizden güç alarak daha geniş, daha ileri ve derin kavga beraberlikleri içinde tarihin bu kahredici dönemecini alabiliriz.

Bu aynı kararlılık içinde hareket eden Mustafa Suphi ve yoldaşları da ‘göğü zapt etmeye’ çıkmışlardı. Hedefleri Türkiye’yi kapitalist kaptan çıkarıp, Ekim Devriminin rotasına sokmaktı. Dünyada toplumsal değişim kadar zor bir kavga yoktur. Çünkü bu alan büyük sınıfsal güç ve çıkarların çarpıştığı bir arenadır. M. Suphi ve yoldaşları bunun farkındaydılar. Büyük hedeflere ancak küçük sorunları ayakları altına alan bir çabayla, ‘göğe, yıldızlara’ yönelen bir çabayla ulaşılacağının farkındaydılar.

Ya bugün?

Ulusal Kurtuluşculuk gelip bir duvara dayanmıştır. Ekim devrimi yenilmiştir. İyi ama, bütün bu kavgalar, bütün bu tarih boşa mı gitti? Hayır yoldaşlar, hepimiz biliyoruz ki harcanan hiçbir çaba, verilen hiçbir kavga boşa gitmedi, boşa gitmez. Boşa gitmeyecektir. Ve nasıl ki, evrende hiçbir şey boşa gitmiyor, yok olduğu varsayılan her şey yeni bir oluşumun harcına katılıyor ve yeniden doğuyorsa, sosyalizm de sönmüş yıldızlar gibi kendi küllerinden yeniden doğacaktır.

TIR'lar ve Adalet?

Hüseyin Habip Taşkın

Türkiye’de burjuva politikacılar her dönemde ilginç saptamalar yaparlar. Celal Bayar bir zamanlar ‘Bu kış komünizm gelecek’ dedi. Arkadan gelen burjuva politikacılar Celal Bayar’ın bu sözünü miting alanlarında tekrarlayarak emekçileri uyuttular.

O kış ve başka kış komünizm gelmedi. Darbeler, katliamlar geldi. Pahalılık, yoksulluk, rüşvet, baskı, işkence yoluna devam etti. ‘Din elden gidiyor’ denildi. ‘Şeriat geliyor’ denildi. TC’yi yönetenler dönem dönem bu gibi demagojilere ‘yalanlara’ başvursa da, özünde kendilerinin sermayeye hizmet ettiklerini, emperyalizme ‘sömürüye’ hizmet ettiklerini ve kokuşmuşluğu örtbas etmek için bu yalanlara hep başvurdular.

Bizim ülkemizde Gülen-Erdoğan arasındaki çıkar ilişkileri, rant kavgası, benim sözüm gelecek kavgası adli, güvenlik, yasama derken, Tırlar üzerinden kavganın ateşi devam ediyor.

AKP Suriye’deki çatışmalarda tarafsızım dese de, ÖSO’yu desteklediği, lojistik desteğin ülkemiz içinden sağlandığını bilmeyen yoktur. Antakya ve çevre ilçe, köylerdeki halk bu olanlara boşuna tepki göstermedi.

AKP iktidarında, Adana’da Konya’dan gelen bir Tırda yapılan aramada 931 havan başlığı ve 10 roket rampası ele geçirildi. Tutuklanan 3 kişi TMK’nın 10. maddesi gereği görevli hâkim tarafından serbest bırakıldı.

Antakya ve Suriye yolu Tırların yolgeçen hanı oldu. Her Tırda MİT görevlileri bulundu. Tırların aranmasına engel olundu. AKP yetkilileri ilk ağızdan insani yardım gönderdiklerini

söylese de, MİT’çilerin engellemesi Tırlarda silahların olduğunu akla getirmektedir.

Suriye’ye kaç Tır geçti bilmiyoruz. Bu gidişle daha çok Tır geçecek. Huzur ortamı ise ne Türkiye’ye, ne de Ortadoğu’ya gelecek. Bedeli ödeyen yine ezilen halklar olacaktır.

Erdoğan paralel devletten söz etmeye devam ederken, savcının kararını MİT’çiler tanımıyor. İhbarlar var gücüyle devam ediyor. Polis teşkilatında, adliyede görev yerlerinin değişimi var gücüyle devam ediyor.

TC tarihinde devlet katında bu kadar çelişki, zıtlık, kokuşmuşluk yaşanmadı.

Yalnız bir konuya dikkatinizi çekmek isterim. CHP ve Kemal Kılıçdaroğlu AKP’nin yolsuzluğundan, rüşvetinden söz ederken, ABD’ye gittiğinde Fetullah Gülen ve ekibiyle anlaştı. Mustafa Sarıgül’ün ismi boşuna belediye başkanlığında geçmedi. Belki gelecek yıllarda CHP’nin başına Mustafa Sarıgül geçer?

AKP iktidarı döneminde 17 Aralık 2013’e kadar Erdoğan- Gülen ittifak halindeydi. Mavi Marmara olayında çatlak verip, dersane ve özel okul ile süren zıtlıkta ilişki ağı kopuncaya kadar olan olaylarda Hrant Dink’in katledilmesi, Uludere ‘Roboski’ katliamı, Gezi Parkı direnişinde yaşanan olaylarda, yolsuzluk ve rüşvet olaylarında ittifak yapanlar da sorumludur. CHP, AKP’ye tavrı koyarken Gülen’i aklıyor.

Yolsuzluğa, rüşvete, kokuşmuşluğa karışan kim olursa olsun yargılanmalıdır. Gerçek adalet vicdandır. Vicdanlar kararmışsa, halk kendi yolunu bulur.

Rojava Toplumsal Sözleşmesi*

6 Ocak 2014 tarihinde Rojava'nın Amûdê kentinde toplanan Rojava Demokratik Özerklik Yönetimi Yasama Meclisi, Rojava Toplumsal Sözleşmesi'ni kabul etti. Ortadoğu'daki milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik ve ulus-devlet çıkmazından kurtuluşun yol haritasını halklara sunan Rojava Toplumsal Sözleşmesi'nin (Anayasa) tam metni şöyle:

Dibace

Din, dil, ırk, inanç, mezhep ve cinsiyet ayrımının olmadığı, eşit ve ekolojik bir toplumda adalet, özgürlük ve demokrasinin tesisi için. Demokratik toplum bileşenlerinin siyasi-ahlaki yapısıyla birlikte çoğulcu, özgün ve ortak yaşam değerlerine kavuşması için. Kadın haklarına saygı ve çocuk ile kadınların haklarının kökleşmesi için. Savunma, öz savunma, inançlara özgürlük ve saygı için. Bizler demokratik özerk bölgelerin halkları; Kürtler, Araplar, Süryaniler (Asuri, Keldani ve Arami), Türkmenler ve Çeçenler olarak bu sözleşmeyi kabul ediyoruz.

Demokratik Özerk Bölge Yönetimleri; ulus-devleti, askeri ve dini devlet anlayışını, aynı zamanda merkezi yönetimi ve iktidarı kabul etmez.

Demokratik Özerk Bölge Yönetimleri; bütün etnik, toplumsal, kültürel ve ulusal oluşumların kendilerini kurumları aracılığıyla ifade etmeleri için toplumsal mutabakata, demokrasiye ve çoğulculuğa açıktır. Demokratik Özerk Bölge Yönetimleri; ulusal ve uluslararası barışa, Suriye'nin sınırlarına ve insan haklarına saygılıdır.

Toplumsal Sözleşme'nin oluşması, demokratik toplumun inşasının aracı ve toplumsal adaletin güvencesi olan Demokratik Özerkliği tesisi ve bilimsel bir toplumun inşası için; Demokratik Özerk Yönetimler'deki Kürtlerin, Arapların, Süryanilerin, Ermenilerin ve Çeçenlerin istemleri ile Suriye'nin diğer halklarının istemleri demokratik bir Suriye ve Demokratik Özerk Yönetimler'in siyasi-toplumsal bir sistem olmasında birleşti. Bu amaçlar ve böyle bir yönetim için bu sözleşme kabul edilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Temel unsurlar:

1. Madde: Bu anlaşmanın adı, Demokratik Özerk Kanton Yönetimleri'nin (Cizîr, Kobanê ve Efrîn) Toplumsal Sözleşmesi'dir. Demokratik Özerk Yönetimlerin Toplumsal Sözleşmesi'nin işlemesi ve ilerlemesi bu sözleşmenin bir parçasıdır ve ondan ayrılamaz.

2. Madde:

a) İktidarların kaynağı halktır, halk iktidarın sahibidir, seçimle belirlediği kurumları ve meclisleri aracılığıyla yönetimini sağlar. Demokratik Özerk Yönetimler'in Toplumsal Sözleşmesi'nin dışında kalan yönetimlerin hiçbirisi meşru değildir.

b) Demokrasi temeli üzerinde kurulmuş olan meclis ve yürütme kurullarının kaynağı halktır. Bunların tek elde veya zümrede toplanması kabul edilemez.

3. Madde:

a) Suriye özgür, demokratik ve bağımsız bir devlettir. Suriye, parlamenter, federal, çoğulcu

ve demokratik bir sisteme sahiptir.

b) Demokratik Özerk Kanton Yönetimleri (Cizîr, Kobanê ve Efrîn) Suriye topraklarının bir parçasıdır ve Qamişlo kenti de Demokratik özerk Cizîr kantonunun merkezidir.

c) Cizîr Kantonu ortak kantondur ve içerisinde Kürtler, Araplar, Süryaniler, Ermeniler ve Çeçenler ile İslam, Hristiyan ve Êzidî inançları birlikte yaşarlar. Bu da kardeşlik ve ortak yaşam temelinde gerçekleşir.

d) Bu sözleşme Demokratik Özerk kantonların Yönetimleri için temel teşkil ediyor ve Geçici Yasama Meclisi tüm kantonların temsilciliğini yapar.

4. Madde: Kantonlarda Demokratik Özerk Yönetim sistemi

- a- Yasama Meclisi,
- b- Yürütme Meclisi,
- c- Yüksek Seçim Komiserliği,
- d- Yüksek Anayasa Meclisi,
- e- Bölge Meclisleri'den oluşur.

5. Madde: Qamişlo kenti Cizîr kantonunun merkezidir ve yönetimidir.

6. Madde: Demokratik Özerk Yönetimlerde her şahıs ve oluşum erk ve haklar bakımından yasalar önünde eşittir.

7. Madde: Toplumsal Sözleşme'yi kabul eden Suriye'deki bütün kentler ve bölgeler, Demokratik Özerk Yönetimlerin kantonlarına dahil olma hakkına sahiptir.

8. Madde: Demokratik Özerk Yönetimlerin tüm kantonları; her türlü bölgesel faaliyetlerini yürütme, özgür iradeleriyle yönetim ve meclislerini kurma ve Toplumsal Sözleşme'ye aykırı olmayan her türlü hakkı kullanma hakkına sahiptir.

9. Madde: Cizîr kantonunun resmi dilleri Kürtçe, Arapça ve Süryanice'dir. Aynı zamanda diğer tüm oluşumların anadillerini kullanma ve

anadillerinde eğitim görme hakkı vardır.

10. Madde: Demokratik Özerk Kanton Yönetimleri hiçbir devletin içişlerine karışmaz, komşuluk haklarını savunur ve sorunları da barış yoluyla çözmeyi esas alır.

11. Madde: Demokratik Özerk Kantonlar bayrak, amblem ve marşlarını belirleme hakkına sahiptir. Bunlar ilgili yasalarla düzenlenir.

12. Madde: Demokratik Özerk Yönetim, siyasi merkeziyetçi olmayan gelecek Suriyesi'nin bir parçası ve örneğidir. Suriye için federal sistem en uygun sistem olduğundan dolayı özerk yönetim ile merkez (merkezi devlet) arasındaki ilişkiler bu temel üzerine kurulur.

İKİNCİ BÖLÜM

Temel unsurlar:

13. Madde: Bu sözleşmede yasama, hukuk ve yönetim erkleri birbirinden ayrıdır. (Güçler ayrılığı ilkesi)

14. Madde: Özerk yönetim; günün adalet ölçülerine göre, rejimin daha önce bölge halkına karşı geliştirmiş olduğu tüm ırkçı projelerini kaldırarak, zarar gören yurttaşların zararlarını telafi eder.

15. Madde:

a- Halk Savunma Birlikleri (YPG) ulusal bir kurum olarak her üç kantonun güvenliğinden ve toprak savunmasından sorumludur. Halkın çıkarlarına hizmet eder ve halkın güvenliği ile çıkarlarını korur. YPG özsavunma ilkesine göre hareket eder, merkezi ordu ile ilişkilerini Yasama Meclisi'nin çıkardığı yasalar belirler. İç güvenliğe ve merkezi sisteme yönelik tehditlere karşı da sivil yönetimleri destekler. Emirlerini de Halk Savunma Birlikleri'nden (YPG) alır.

b- Asayiş Güçleri İçişleri Bakanlığı'na bağlıdır.

16. Madde: Yönetimleri gözetmeyen, dışarıda bırakan ve adalet ölçülerini aşan yasaların çıkarılması yasaktır.

17. Madde: Toplumsal Sözleşme, tüm yasalarda gençlerin siyasete ve yönetime güçlü bir şekilde katılımlarını güvence altına alır.

18. Madde: Suçlar ve cezalar ilgili yasalarla düzenlenir.

19. Madde: Vergi ve vergilendirme ilgili yasalarla düzenlenir.

20. Madde: İnsan Haklarına dair uluslararası tüm anlaşma ve sözleşmeler Toplumsal Sözleşme’de bir iç hukuk normu olarak geçerlidir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hak ve Özgürlükler:

21. Madde: Yönetimler, uluslararası anlaşma ve sözleşmelere göre insan haklarını ve değerlerini güvence altına alır. Yönetimlerde en değerli şey kişi ve grupların özgürlüğüdür.

22. Madde: Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi’nin sivil, siyasi, kültürel, toplumsal, ekonomik maddeleri ve ilgili tüm bildiriler bu Toplumsal Sözleşme’nin bir parçasıdır.

23. Madde:

a) Herkes etnik, dil, cinsiyet, dini, mezhebi ve kültürel kimliğini yaşama hakkına sahiptir.

b) Herkes ekolojik toplum esaslarına göre yaşama hakkına sahiptir.

24. Madde: Her kişi ve grup; düşünce, inanç, karar ve görüşlerinde özgürdür. Alınan kararların toplumsal barışa, ahlaka aykırı olmaması ve diktatörlüğü savunmaması koşuluyla.

25. Madde:

a) Birey özgürlüğü esastır ve korunur, hiç kimse yasadışı olarak gözetilmesine alınamaz.

b) İnsan onuru esastır ve korunur, hiç kimseye fiziki ve psikolojik işkence yapılamaz. İşkence yapan kişi cezalandırılır.

c) Tutuklu ve hükümlüler için insani yaşam alanı azami şekilde düzenlenir ve cezaevleri, cezalandırma yerleri değil eğitim ve rehabilite

yerleri olarak düzenlenir.

26. Madde: Toplumsal Sözleşme’de siyasi hayat (görüş) hakkı güvence altındadır ve idam cezası kaldırılır (yoktur).

27. Madde: Kadınların siyasi, toplumsal, ekonomik, kültürel ve her türlü yaşam hakkı vardır (güvence altına alınır)

28. Madde: Kadınlar, öz savunma ve her türlü cinsiyet ayrımını kaldırma, reddetme hakkına sahiptir.

29. Madde: Toplumsal Sözleşme, çocuk haklarını güvence altına alır, çocukların çalıştırılması, çocuklara fiziki ve psikolojik işkence yapılması ve çocukların küçük yaşta evlendirilmesini yasaklar.

30. Madde: Toplumsal Sözleşme’de her yurttaşın şu hakları vardır:

1) Güvenlik, huzur ve istikrar hakkı

2) Temel eğitim hakkı (zorunludur)

3) İş, ev, sosyal sigorta ve sağlık hakkı

4) Anne ve çocukların korunması ve beslenmesi hakkı

5) Yaşlıların ve engellilerin sağlık, korunma ve sosyal hayat hakları güvence altındadır.

31. Madde: Dini inançların yaşanması hakkı güvence altındadır, dinin siyasete alet edilmesi, din üzerinden karşıtlık ve ayrımcılık yaratılması kabul edilemez.

32. Madde:

a) Toplumsal Sözleşme’de parti, dernek, sendika ile sivil toplum örgütü kurma hakkı ve bunların yönetime katılımı yasalarca güvence altına alınır.

b) Toplumsal Sözleşme’de bölgelerdeki toplumun çok renkliliği, zenginleşmesi, kültürel gelişimi, siyasi özgürlüğü ve ekonomik edinimleri güvence altına alınır.

c) Êzidîlik inancı ayrı bir inançtır. Êzidîler her türlü toplumsal ve dini inançlarını yaşama

hakkına sahiptir.

33. Madde: Toplumsal Sözleşme’de basın özgürlüğü, iletişim, yayıncılık ve gazetecilik faaliyetleri güvence altına alınmıştır ve düzenlemesi ilgili yasalarla yapılır.

34. Madde: Yurttaşlar görüşlerini ifade etme, grev ve barışçıl eylemler yapma hakkına sahiptir. Bu hak ilgili yasal düzenlemelerle belirlenir.

35. Madde: Herkes bilgi edinme, bilimsel faaliyet yürütme, kültürel ve sanatsal faaliyet yürütme hakkına sahiptir.

36. Madde: Herkesin seçimlerde bütün kurlara aday olma hakkı vardır. Bu hak ilgili yasal düzenlemelerle belirlenir.

37. Madde: Herkesin siyasi göç (sığınma) hakkı vardır. Siyasi sığınma isteyen hiç kimse isteği dışında geri çevrilemez.

38. Madde: Toplumsal Sözleşme herkese fırsat eşitliği tanır ve güvence altına alır.

39. Madde: Yeraltı ve yerüstü tüm zenginlikler bütün toplumundur. Bunların kullanımı, harcanması ve işletilmesi ilgili yasalarca düzenlenir.

40. Madde: Demokratik Özerk Yönetimler’deki tüm emlak ve topraklar halkındır. Bunların kullanımı ve dağılımı ilgili yasalarca düzenlenir.

41. Madde: Mülkiyet ve özel mülkiyet hakkı güvence altına alınır. Yasadışı olarak hiç kimse emlaklarını kullanım hakkından mahrum bırakamaz. Hiç kimsenin toprağı ve mülkü elinden alınamaz. Kamu çıkarı için alınması gerekiyorsa da karşılığı ödenmelidir.

42. Madde: Demokratik Özerk Yönetimler’deki ekonomik sistem; toplumsal gelişim, adalet ve üretimin devamı üzerine kuruludur ve bilimsel-teknolojik imkanlara dayanır. Üretimin geliştirilmesi ve ekonomik icraatların amacı insan ihtiyaçlarını karşılamak ve onurlu bir yaşamı tesis etmektir. Demokratik Özerk Yönetimler “Herkes çalışmasına göre kazanacak” esasına göre ortak bir ekonomi ve meşru bir yarıışı kabul eder, tek elde toplamayı (stoklama) yasaklar ve toplumsal adaleti tesis eder. Ulusal üretim araçlarının mülkiyeti tesis edilir, yurttaş,

işçi ve doğa hakları korunur ve ulusal egemenlik güçlendirilir.

43. Madde: Her yurttaşın seyahat, yer ve ikamet değiştirme hakkı vardır.

44. Madde: Toplumsal Sözleşme’de belirtilen hak ve özgürlükler -kişiy ve menfaatlere göre- yorumlanamaz.

* Özgür Gündem gazetesinden alınmıştır.

AĞIR HÜZÜN

Hep ağır bir hüznü taşıdım omuzlarımda.
Hep acı çektim, hep acı çektim,
ve hep sakladım, hep saklandım;
Kan yuttum, kızılçık şerbeti içtim,
dedim meraklılara.

Öyle bir an geldi ki, söylemesem olmazdı,
Artık gün ışığına çıkmasam olmazdı,
Çektiğim acıları, öfkemi ve özlemlerimi
Çırılçıplak haykırmasam olmazdı.

En sonunda Yunus'leyin çözüldü dilim,
Bendi yıkıldı coşkun gönlümün,
Gürül gürül akmaya başladı birikenler
Sözcükler kanatlandı sürüler halinde
ak kâğıt üstüne konuverdiler kimi zaman
tıpkı telefon tellerine dizilen kırlangıçlar gibi
Bi soluk dinlenip oracıkta
Sonra havalanıp başka gönüllere,
ve başka yüreklere uçtular.

Ve birden nazlı ince bir yağmur başladı,
Ve bir ebem kuşağı uzandı Körfez'den
bin pınarlı İda'ya
Rengarenk ve renk-ahenk.

Sen ey Kaz Dağları,
sen ey Homeros'a ilham veren bin pınarlı İda,
başına mavi dumanları sarmış Olimpos!
Senin için de çok acı çekiyor şair yüreğim,
Bir daha geri dönmemek üzere
öldürülüyorsun göz göre göre,
Yok ediyorlar seni gözleri kan, gözleri kâr bürümüş
Maden şirketleri, HES patronları, taş ocağı sahipleri,
Ve Koçları ve Sabancıları
Ve onların ortak çıkarlarının hizmetkârı hükümeti, jandarması
Ve şirket sözcüsü gibi konuşan kaymakamları hep birlikte
Yok ediyorlar, katlediyorlar seni.
Kapitalizm bu, her güzel şeyin düşmanı, katili, satıcısı
“Kapitalizm, gölgesini satamadığı ağacı keser.”
sözünü boşuna söylemedi
Adı güzel, akli güzel Marks.

Yusuf Erdem
